VISIT…

அதுதான் அந்தக் 'களுக் களுக்' எல்லாம். வேறு ஒன்றும் இல்லையே?''

''இல்லை டாக்டர். டாக்டர்! தொந்தரவு செய்ததற்கு ஸாரி டாக்டர்! இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது,'' என்றாள் சசி வெட்கத்துடன்.

''பரவாயில்லை,'' என்று புன்னகையுடன் போனை வைத்தார் அந்த வேடி டாக்டர். 'கற்றுத் தர அன்னையற்ற பெண். பாவம்!' என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

அன்றிலிருந்து சசியின் புதிய பொழுதுபோக்கு வயிற்றுக் குழந்தையின் அசைவு.

ஒவ்வோர் அசைவையும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கற்பனை செய்து மகிழ்வாள்.

'என் கதிர்க் குட்டி (கதிரவன் என்பது சசி கருவில் இருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு ஆசையாய்ச் சூட்டிய பெயர். வாழ்வின் இருளை அந்த வானத்துக் கதிரவன் போல அகற்றி விடுவானாம்) இப்போது தன் பிஞ்சுக் கால்களால் அம்மாவின் தோள் மேலே ஏறப் பார்க்கிறானாம்.'

'இப்போது கையை நீட்டி அம்மாவைக் கட்டிப்பிடிக்க முயற்சிக்கிறானாம்.'

'இப்போது அம்மாவை முத்தமிட அண்ணாந்து பார்க்கிறான்.'

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆசைக் கற்பனைகள்.

பகிர்ந்து கொள்ள ஆளில்லாமல் ஒன்றியாக நின்று ரசித்தவை.

ஒரு நாள் தன்னையும் மீறிக் கணவனிடம், ''பேபி அசைகிறது சியாம்,'' என்றாள் ஆவலோடு.

அவள் தோளைக் குலுக்கி விட்டுக் கையிலிருந்த பேப்பரில் வெகு தீவிரத்துடன் மூழ்கினான்.

அதிலிருந்து அவனிடம் சசி ஏதும் சொல்வது இல்லை.

அவன் அருகிலிருப்பதை மனம் மிகவும் நாடும்போது பகலானால் மீன் தொட்டி, கோழிக் குஞ்சு என்று போவாள்.

இரவானால் தன் அறையில் உள்ள சியாமின் ஃபோட்டோவை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அதனுடன் பேசுவாள்.

ஒரு நாள், ''பார்த்தீர்களா, உங்கள் டில் புரளுகிறான். எனக்கு 'வின்' எ வலிக்கும் என்று உங்கள் பிள்ளை டாமா?'' என்று நீட்டி முழக்கிக் கொ

அப்போது அறைக் கதவு திடீர் என்

''யாருடன் பேசுகிறாய்?'' என்று கேட்

16

வெகு நாள்களாகச் சி குள் அடியெடுத்து வைத்த இப்போது அவன் வரக்கூ ணவே இல்லை.

குழந்தையின் நினைவில் ஆழ்ந்து அடுத்த அறைவரை எட்டிவிடக் கூ நினைக்கவில்லை.

ஆனால் திடுமென்று அவன் வந்து நிறைப் போனாள்.

அவசரமாகப் படத்தைப் படுக்க வைத்துவிட்டுக் கட்டிலைவிட்டு இற

இவனிடம் நிஜத்தை எப்படிச் வெட்கத்துடன் குழம்பியவள் முக வருடனும் இல்லை,'' என்றாள் மெல்

அவன் விசித்திரப் பார்வையுடன் அ எடுத்துப் பார்த்தான்.

''என் படம்!''

சசியின் தலை மேலும் கவிழ்ந்தது.

சியாமின் முகம் மிருதுவாயிற்று. வேண்டுமா சசி?'' என்றான் மெதுவா

''என்னது?'' என்று ஒன்றும் முகத்தைப் பார்த்தாள் சசி.

அவன் முகம் லேசாகச் சிவந்த தடவியபடி எங்கோ பார்த்து, ''இ சமயங்களில் பெண்களுக்கு ஏதாவது

கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உனக்கு ஏதாவது ஆசையிருக்கிறதா? இருந்தால் சொல், வாங்கித் தருகிறேன்,'' என்றான்.

பல நாள்கள் கழித்து அவன் இவ்வளவு அருகில் நிற்பது கூடச் சசிக்கு எவ்வளவோ இதமாக இருந்தது. அதே சுகம் என்று அனுபவித்து நின்றவளுக்கு அவளது வார்த்தைகள் இன்னமும் இன்பமாக இருந்தன. கண்மூடி மவுனமாக நின்றாள்.

அவள் கையைத் தொட்டு, ''கேட்டேனே...'' என்றான் அவன் மென்மையாக.

அவளுக்கு என்ன வேண்டும்?

மெல்ல அவன் கையைத் தன் கன்னத்தில் பதித்து, ''உங்கள் அன்புதான் வேண்டும்,'' என்றாள்.

நீச் சுட்டவன் போலக் கையை உதறி விலகினான் அவன்.

அவள் நிகைத்தாள்.

முகத்தில் சினப் பளபளப்புடன், ''ஏன்? மற்றதெல்லாம் தேவைக்கு மிஞ்சியே கிடைக்கிறதோ? ஓகோ! போனேன் பார். ஒன்றும் இல்லாமல் நிண்டாடியவளுக்கு இதே கிவ்க்க போகம். இதற்குமேல் ஆசைப்பட வேறு இருக்கிறதா என்று கூடத் தெரிந்திராது!'' தேளாய்க் கொட்டினாள் அவன்.

அவன் வினாடிக்குள் மாறியதே புரியாமல் விழித்த சசி நிகைப்புடன் அவனையே பார்த்தாள்.

அவன் சட்டென முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, ''அன்பு வேண்டுமாம் அன்பு. பணத்தாசையே இல்லாத பத்தினித் தங்கம். இன்னமுமா நாடகம்!'' என்று அருவருத்தபடி தன் அறைக்குப் போனான்.

சசி வேதனையோடு சற்று நேரம் அப்படியே நின்றாள்.

பிறகு மெல்ல டிரஸ்ஸிங் டேபிள் கண்ணாடி முன் சென்று பார்த்தாள்.

வயிறு நன்றாகவே பெருத்து இடுப்பே இல்லாதது போல மாற்றியிருந்தது.

கம்ப இராமாயணத்தில் கம்பர் 'பொய்யோ எனும் இடையாள்' நினைவு வந்தது. உடனே புன்னை

ஆனால் உடனே அந்த நினை தன்னையே கவனமாக வெகு து போலப் பார்த்தாள்.

பழையபடி ஒடிந்தாடும் பூங் இப்போது இல்லைதான். ஆனால் அழகு பெருகியிருந்ததாகவே சசிக்

ஒருவேளை ஆண்களின் கண்கள தாய்மையின் எழிலை அவை ஏ

தியாமுக்குச் சசியிடம் இருந் எட்டியது இல்லை. உடல் அளவில் அவன் விரும்பிய உடல் வாகு மன அதிலும் வெறுப்பு வந்து விட்டதே

புருவங்களைச் சுழித்துக் யோசித்தாள் அவள். அந்த மாதிரி சி எண்ண முடியவில்லை.

ஊகும், இல்லை. நிச்சயமாக அ அல்ல. பின்னே?

பணத்திற்காக மட்டும் வந்தவள் என்று மீண்டும் அவனை ஏற்ப்பதா

அப்படித்தான் இருக்கும் என்ற வந்தாள் சசி.

பழைய தவிப்பு மீண்டும் தணலாய்ப் பெருகியது.

அவள் கையைத் தொட்டதும் பெரிதும் ஏங்கலாயிற்று.

இந்த அவநம்பிக்கை அருவரு மாறும்? எப்படி மாறும்? குழந்த சரியாகிவிடும் என்று நினைத்தா வேலையா - இம் என்று 'ஸீன்' மாற

மாறாவிட்டால் என்ன ஆகும்? இந்த அன்பற்ற சூழ்நிலையில் வளர்ந்தால் குழந்தை பாதிக்கப்படுமே. அவள் எதிர்காலம் என்ன ஆகும்?

ஆயிரம் ஆயிரம் சந்தேகங்கள், பயங்கள் எழுந்தன. பதில் ஒன்றும் காணாமல் தவித்தாள்.

இந்தத் தவிப்பு மூன்கையில் ஆறுதலுக்காக அவள் படத்தை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு உட்காருவது பழைய மருந்து.

ஆனால் இன்று அச்சின் தொடுகைக்குப் பின் அந்தப் பழைய மந்திரம் வேலை செய்ய மறுத்தது.

நெஞ்சின் தவிப்பு உடம்பையும் பாதித்ததோ?

அன்றிரவே அவளுக்கு நல்ல காய்ச்சல் வந்தது.

மறுநாள் காலையில் அவள் கண்ணில் படாததால் யோசனையோடு வந்து பார்த்தான் சியாம். அவள் நிலையைக் கண்டதும் உடனே டாக்டரை வரவழைத்தான்.

டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டு, "காரணம் இல்லாமல் ஜுரம் உனக்கு ஏன் வந்தது? மனதை அலட்டாமல் நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும். அப்படி உனக்கு என்ன குறை? வீணாக உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே," என்று அதட்டி விட்டுப் போனார்.

என்ன குறை? என்ன குறை? சசிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. பாதியிலேயே சிரிப்பு மாறி அழுகை வந்தது. முகத்தைத் தலையணையில் புதைத்துக் கொண்டு விசும்பினாள்.

டாக்டரின் கவனிப்பும் மருந்துகளுமாய் விரைவிலேயே சசியின் நோய் தீர்ந்தது.

உடலும் தேறி வெளிப் பார்வைக்கும் பழைய நிலையை அடைந்தாள்.

ஆனால் உள்ளே இடைக்காலத்தில் கிட்டியிருந்த மன அமைதி அடியோடு இல்லாது போயிற்று.

அன்று பகல் இரண்டு மணியிருக்கும். தோட்டத்தில் கோழிக் குஞ்சுகளைப் பார்த்தபடி வேல்சாமியின் மனைவி தங்கத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் சசி.

கேட் அருகில் கார் வந்து நின்ற
ஆச்சரியத்துடன் திரும்பி எட்டிப் பார்த்
லில்லி!

அவசரமாக எழுந்து வில்லியை எதி
நடந்தாள்.

சசி வருவதைக் கவனியாமல் வில்
செல்லவும், "இங்கேடி வில்லி," எ
கொடுத்தாள்.

திரும்பித் தோழியைப் பார்த்த
வட்டமாக விரிந்தன. "ஹேய் சசி, இதெ
வந்தாள்.

சசியைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து, "
என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே.
நிறைய இருக்கும்போலத் தெரிகிறதே
நின்ற வயிற்றைக் குறும்புடன் தொட்ட

கூச்சத்துடன் சிலிர்த்து, "போடி!" என்

"சிணுங்கல் எல்லாம் இருக்கட்டும்
அதைச் சொல்லு..." என்று அதிகாரம்

"இப்போதுதான் ஆ...று..." என மு

"ஆ... று! ஏன்டி எனக்குச் சொல்
அதட்டினாள் வில்லி.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு தலை

தோழியின் முகவாட்டம் காணப் பொ
பரவாயில்லை. விடு. உங்கள் தே
முடியவில்லை என்று சியாம் சொல்கிற
போ. அதற்குள் முகம் வாட வேண்டு
நீங்கள் இருவரும் இப்படி இ
நல்லதுதான். என் காரியம் எளிதாக நி
என்றாள் வில்லி, சசியின் தோளை அ

"புதிர் போடுகிறாயே வில்லி? மு
ஏதாவது ஜூஸ் குடித்துக் கொண்டே

கிரேப் ஜூஸ் உயிராயிற்றே!'' என்று தோழியை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனாள் சசி.

மீனம்மாவிடம் பழச்சாறு அனுப்பும்படி சொல்லிவிட்டுத் தன் அறைக்கு லில்லியைக் கூட்டிச் சென்றாள்.

கற்றிலும் ஒரு முறை ஆராய்ச்சிப் பார்வையை ஓட விட்டு, ''அழகாக இருக்கிறதடி, உன் அறை...'' என்ற லில்லியின் கவனம் சுவரின் மூலையில் பதிந்திருந்த கால் வட்டப் பலகை மேல் அமர்ந்திருந்த தந்த நிற டெலிபோனில் வந்து நிலைத்தது. குற்றம் சாட்டும் பாவனையுடன், ''டெலிபோன்! எனக்கு ஒரு கால் போட்டு நம்பர் கூடச் சொல்லவில்லையே! எப்போது வந்தது?'' என்று விசாரித்தாள்.

சசிக்குக் குரலே எழும்பவில்லை. ''ரொம்ப நாள் ஆயிற்று லில்லி! ஓர் ஐந்து ஆறு மாதம் இருக்கும்,'' என்றாள் மெல்ல.

''ஐந்து... ஆறு மாதங்கள்! இவ்வளவு நாளில் ஒரு போன் கூடவா எனக்குப் பண்ணக் கூடாது?'' என்று மெய்யான வருத்தத்துடன் குறைபட்டாள் லில்லி. ''அவ்வளவு தூரம் நான் அந்நியள் ஆகிப் போனேனா?''

கெஞ்சுவது போல் லில்லியைப் பார்த்தாள் சசி. அதிலேயே உருகி, ''சரி சரி, ஒரு போன் செய்தால் உன்னோடு ஒட்டுப் புல் மாதிரி நான் வந்துடுவேன்னு உங்களவர் பயந்து போனாராக்கும்! இருக்கட்டும் இருக்கட்டும். அவர் உன்னிடம் இவ்வளவு ஆசையாக இருப்பதுகூட எனக்கு நல்லது தான்,'' என்றாள் மீண்டும் மர்மக் கதை ''மன்னி'' போல.

''ஏய், சீக்கிரம் சஸ்பென்சைப் போட்டு உடையடி.''

''சொல்லுகிறேன், கேள். எங்கள் விஷயம் எல்லாம் சித்தப்பாவுக்குத் தெரிந்து போயிற்று.''

''ஊ!'' என்று விழிகளை விரித்தாள் சசி.

''ஆமாடி. போன மாதமே நடந்தது இது. நான் செய்த மடத்தனம்தான். சித்தப்பா வரும் நேரம் என்பதை மறந்து குணாவிடம் குறும்பு செய்தேன். கேவியாகக் கழுத்தைக்

கட்டிக்கொண்டு தொங்கினேன் பா
தன்னை மறந்து போனார்,'' எ
முறுவலுடன். லேசாகச் சிரித்துவிட்
சித்தப்பா கரடி மாதிரி வந்து சேர்ந்த
அட்வைஸ் குடம் குடமாக. எனக்கு
உன்னிடம் வந்து விடலாமா என்
ஆனால்...'' என்றாள் மலர் முகம்

நெஞ்சு கனிய, ''அன்று மிகவும்
இருந்ததா லில்லி?'' என்று இரங்கி
சசி.

என்ன, ஏது என்று லில்லி கே
முறுவலித்தபடி, ''அன்றைக்குக் கஷ்
'நம்ம சசிக்கும் நமக்கும் இடைவி
இவ்வளவு உரிமையோடு என்னை
ரொம்பக் கோபம் வந்தது. வீட்டுக்கு
நன்றாக அழுதேன். பிறகுதான் வே
என் குறுக்கிட்டைக் கூடப் பொறுத்
அளவுக்கு அவர் உன்னிடம் ஆ
மிகவும் பெருமைப்படத் தகுந்த
அதற்குப் போய் அசடு போல
நினைத்தேன். உடனே அழுகை
விட்டது,'' என்று சிரித்தாள்.

வெள்ளைச் சிரிப்பு, பிள்ளை
சிரிக்கிறாளே என்று சசிக்கு மன
இருந்தது.

பழச்சாறுடன் மீனம்மாளே ஏறி

''இந்தப் பொண்ணு நான் மு
இருக்குது. அப்பப்போ வந்து பே
சாற்றைக் கொடுத்துவிட்டுப் போ

''நானா மாட்டேன் என்கிறே
கன்னமிடித்தாள் லில்லி.

''குணாளன் எப்படி இருக்கிறார்?'' என்று பேச்சைத் திசை திருப்பினாள் சசி.

''அன்று பார்த்த மேனிக்கு அப்படியேதான்டி இருக்கிறார். ஒரு முடி நரைக்கவில்லை. ஒரு தாடை மடிப்பு விழவில்லை. ஒரு தொப்பைகூட வைக்கவில்லை. ஆனாலும் ஆ...ச் சரியம்டி!'' விழிகளை மலர்த்தினாள் வில்லி.

''போடி!'' என்று சிரித்தாள். ''ஆறு மாதத்திற்குள் அப்படி என்ன வித்தியாசம் வந்து விடுமாம்?''

''உனக்கு வந்திருக்கிறதே!'' என்று சசியின் கருவுற்ற வயிற்றைக் காட்டிப் பொங்கிச் சிரித்தாள் வில்லி.

சசியின் முகத்தில் நாணச் சிவப்புப் படர்ந்தது.

''என்ன அழகாக இருக்கிறாய் சசி!'' என்று வியந்து வாஞ்சையுடன் பார்த்துச் சிரித்தாள் வில்லி. ''இதைப் பார்த்துத்தான் சியாம் ஒரே மயக்கத்தில் இடக்கிறாரோ?''

மயக்கமா? சசியின் முகம் வாடியது. சமாளித்துக் கொண்டு, ''உன் விஷயத்துக்கு வா, வில்லி!'' என்றாள் பொய்ச் சிரிப்புடன். ''அவரை வேலையை விட்டு நிறுத்தி விட்டாரா உன் சித்தப்பா?''

''ஊகூம். அதெப்படி விடுவார்? திறமையுள்ளவர், ஒரு காசு திருடத் தெரியாத நம்பிக்கையான அசடு. விடுவாரா? அலுவலகத்துக்கு மாற்றி விட்டார். இரவு வரை வேலை வாங்குகிறார். மாலையில் நாங்கள் சந்திக்க விடாமல் தடுக்கிறாராம். மணி ஆறானாலும் டாணென்று எனக்குக் காவலுக்கு வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறார். இதனால் எல்லாம் நான் குணாவை மறந்து விடுவேனாம்!'' என்று ஒளமாக உதட்டைப் பிதுக்கினாள் வில்லி.

''கடைசியாக என்னதான் சொல்லுகிறார்?''

''வேறு என்ன சொல்லுவார்! குணாவை மறந்துவிட வேண்டுமாம். முடியாது என்றேன். அப்படியானால் சொத்தை யெல்லாம் சர்ச்சுக்கு எழுதி வைத்துவிடப் போகிறேன் என்றார். நான் கொஞ்சம் வாதாடிப் பார்த்தேன். அங்கேயே ஒரே பிடியாய் நின்றார். 'சரிதான், கொடுத்து

விடுங்கள். நான் குணாவைத்தான் அடித்துச் சொல்லி விட்டேன். அ மூக்கன் உச்சாணிக் கிளையிலிருந் வந்திருக்கிறார்,'' என்று கொட்டித்

''அப்போது சம்மதித்து விட்ட குதூகலத்துடன்.

''சம்மதித்த மாதிரிதான்,'' என்ற யோடு. ''இப்போதைக்கு முக்கால் மாதிரிதான்,'' என்றாள் தொடர்ந்து

முக்கால் கிணறு! சசிக்குத் திக்கெ தாண்டியவள் பற்றி சியாம் சொன் வந்து கலங்கச் செய்தது.

''என்னடி?'' என்றாள் பலவீனப்

''பயப்பட ஒன்றும் இல்லை சொத்துக்காக என்னைக் காதலிக் சித்தப்பாவுக்கு நிரூபணம் வேண்டு

''எப்படி நிரூபிப்பது? சினிமாவி

''அப்படி இல்லைடி. என் சித்தப்பா ஒருவர் குணாவுக்கு சர்டிபிகேட் கொ குணாவையும் தெரிந்தவராக இருக்க பட்டவர் ஒருவர் குணாவைப் ப சொன்னால் திருமணத்துக்கு ஒ சித்தப்பா சொல்கிறார்.''

''அப்படி யாரடி இருக்கிறார்கள்? யுடன்.

''மக்கு! மக்கு! உன் கணவர் இ லில்லி உற்சாகமாக.

''லில்லி?'' என்று அதிர்ந்தாள் ச

''என்னடி? ரொம்பவும் ஆச் இல்லையா? கையில் வெண்ணெ நெய்க்கு அலைந்த மாதிரி நானும் ரொம்பவும் கவலைப்பட்டேன். இ

தான் சியாம் நினைவு வந்தது. அதுவும் சித்தப்பாவாகச் சொன்ன பிறகுதான். குணாளனும் சியாமும் சேர்ந்து படித்தவர்கள் என்று சொன்ன ஞாபகம் வருகிறது. அதனால் மற்றவர்களைவிட மிஸ்டர் சியாமுக்குக் குணாளனைப்பற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதோடு நான் அறிந்தவரையில் சியாம் நேர்மையான மனிதர். அதனால் அவரிடமே குணாளனைப் பற்றி விசாரிக்கிறேன். அதன் பிறகு மற்றதைப் பார்க்கலாம் என்று சித்தப்பா சொன்னாரடி. அதன் பிறகுதான் எனக்கே அந்த நினைவு வந்தது. அப்பாடி என்று நிம்மதியாகிப் போயிற்று. ஆனால் எதற்கும் உன்னிடம் ஒரு வார்த்தை போட்டு வைக்கலாம் என்று ஓடி வந்தேன். இனி சியாமிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். அப்புறம் ஜாம் ஜாம் என்று எங்கள் திருமணம்!'' என்று அடக்க மாட்டாத ஆனந்தத்தோடு தட்டாமாலை சுற்றினாள் லில்லி.

எவ்வளவு சுலபமாகச் சொல்லி விட்டாள்!

சியாமின் பழிவாங்கும் வெறி பற்றி அறியாத பேதை.

சியாமுக்கு விஷயம் தெரிந்தால் வந்து கட்டிக் கொண்டு திருமணத்தை நிறுத்துவானா? உதவி செய்து நடத்துவானா?

என்ன மகிழ்ச்சியுடன் தட்டாமாலை சுற்றுகிறாள்!

இறைவா, என் வாழ்வோடு மட்டுமே விளையாடி அலுத்து விட்டதா? இந்தப் பெண்ணின் வாழ்வுடனுமா விளையாடப் போகிறாய்? வேண்டாம். வேண்டாம். கஷ்ட நஷ்டம் தெரியாத குழந்தை மனம் கொண்டவள்! அவளை விட்டுவிடு... அவளை விட்டுவிடு...

ஆடிக் கொண்டு இருந்த லில்லிக்குத் தன்னுள்ளே புலம்பிக் கொண்டிருந்த சசியின் மனம் உறுத்தியது.

ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு ஓடிவந்து சசியின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள். ''ஏண்டி ஒன்றுமே சொல்லாமல் இருக்கிறாய்?'' என அவள் தோளில் சாய்ந்து வினவினாள்.

சிரமத்துடன் புன்னகை செய்துவிட்டு, ''ஒன்றும் இல்லை லில்லி! இங்கே சியாமுக்குக் கொஞ்சம் அதிக வேலை.

சாப்பிடக்கூட நேரம் இல்லாமல் ப
சித்தப்பாவைப் பார்த்துப் பேசுங்கள்,
என்று யோசித்துக் கொண்டு இரு
இல்லையா?'' என்றாள் தவிப்பை

''வேற யாருடி இருக்கிறார்கள்
உன் சியாம் பேரைச் சொல்லிவிட்ட
டிராஃபிக்தான் உனக்குத் தெரியு
வேறு யார் சொல்லையும் ஒப்புக்
நேரம் பற்றி யெல்லாம் கவலை
நிமிடம், சித்தப்பாவே நேரில்
விடுவார். இப்போதுகூட உன்
மாட்டேன். சசியின் கணவர் எனக்
மாட்டார் என்று எனக்குத் தெரியும்
நிஜக் காரணத்தைக் காட்டாமல் வி
படிக்கிற காலத்தில் இருவருக்
சொல்லியிருக்கிறாரா, அந்த நா
உளறிவிடக் கூடாதே என்ற பயத்
வந்து பார்த்தால் நீ வேறு எனக்கு
இந்த நிலையில் நீ ஒன்று கேட்டால்
ஏந்திச் செய்ய மாட்டாரா?'' எ
வாஞ்சையுடன் தோழியை அணைத்

சசிக்குச் சட்டென ஒன்று மனதி
அன்றே இந்த நேர ஆசை என்ன
அன்பை அளிப்பதற்குத்தான் அ
இது வேறுதானே, கேட்டால்
செய்யாமல் இருக்க மாட்டான் எ
முக மலர்ச்சியுடன், ''சியாம்
என்றாள் லில்லியிடம்.

17

அதன் பின் வி
தங்கவில்லை.

''மூன்றரைக்குக் குணாவைச் சந்திக்கப் போக வேண்டும். நேரம் ஆயிற்று,'' என்று அவசரமாகக் கிளம்பினாள்.

வியப்பும் கேலியும் குறுகுறுப்புமாகப் பார்த்தாள் சசி. ''உன் பித்தப்பாவின் காவல் என்ன ஆயிற்று?'' என்றாள் கேலியாக.

அலட்சியமாகத் தலையைச் சிலுப்பினாள் லில்லி.

கற்றைக் கூந்தல் தூள்வி விழுவதை ரசித்துப் பார்த்த சசியிடம், ''இருபத்து நாலு மணி நேரமும் காவல் இருக்க முடியுமா சசி? அவர் தடுக்கில் புகுந்தால் நான் கோலத்துள் புகுவேன்,'' என்று சிரித்தாள்.

பிறகு பறந்து விட்டாள்.

அன்று இரவு உணவு முடிந்தபின் நாதசுர இசை கேஸட் ஒன்றைப் போட்டுவிட்டு, ஏதோ பேப்பர்களில் அலுவலக சம்பந்தமான 'ஸ்கெட்ச்' போட்டுக் கொண்டு இருந்தான் சியாம். முழுக் கவனத்தையும் குவித்துச் செய்யும் தீவிரமான வேலை அல்ல. பிற்காலத்தில் செய்யலாம் என்று கம்மா ஒரு ஜடியா அளவில் எழுந்த படங்கள்தான்.

தன் காரியத்தை எல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு மெல்ல அவன் அருகில் வந்து நின்றாள் சசி.

புருவங்களில் சிறு நெரிப்புடன், ''என்ன?'' என்றான் சியாம்.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, ''சியாம்... அன்று... அன்று... கேட்டீர்களே. ஏ... ஏதாவது வேண்டுமா என்று?'' என்று நினைவூட்டினாள்.

''அன்றா...? ஓ அதுவா? எதுவும் வேண்டுமா? ப்ரீஃப் கேஸில் செக்புக் இருக்கும். எடுத்து வா, கையெழுத்திட்டுத் தருகிறேன். வேண்டியதை வாங்கிக் கொள்,'' என்றான் சிரத்தையற்று.

''அதெல்லாம் வேண்டாம்,'' என்று அவன் அருகில் மொஸைக் தரையில் அமர்ந்தாள் சசி.

அவன் கண்களில் ஐயம் படிந்தது. ''வேறு என்ன வேண்டும்? என் அன்பா?'' என்றான் கடுமையான குரலில்.

வேதனையை விழுங்கிக் கொ
வேண்டுமா'' என்பது போல வி
பார்த்தாள் அவள். பிறகு மெல்
யொம்! நான். கேட்பதைச் செ
எதிராக எதுவும் செய்வது இ
தருவீர்களா?'' என்று கேட்டாள்.

''பீடிகை பலமாக இருக்கி
மொட்டையாக.

''ப்ளீஸ் சியாம்...'' என்றாள்

''விஷயம் தெரியாமல் நான்
இல்லை!'' என்றான் அவன்.

''இது... சியாம்! இதனால் உ
கிடையாது சியாம்! யாருக்குமே இ
என்று ஒரு தவறுமே கிடையாது
இன்றுவரை உங்களிடம் வேறு ஒன்
அது சரிதான். கேட்டுப் பெற்றுக் கொ
எதுவுமே தேவைப்படும் நிலை
வைக்கவில்லைதான். அதை ஒப்பு
இது வேறு விஷயம். ப்ளீஸ் சியாம்
என்று மிகவும் இறைஞ்சிக் கேட்ட

சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்
என்றான் அவன்.

''நன்றி சியாம்!'' என்றாள் சசி
யத்தைச் சொன்னாள். ''நீங்கள் ஒ
குணாளனைப் பற்றி ராபர்ட் அ
போதும் சியாம்! அவர் லில்லியி
சொல்லி விடுவார். அதனால்... நி

சியாமின் விழிகள் அடிக்கடி அ
பளபளக்கத் தொடங்கவும் அச்சத்
பேச்சை நிறுத்தினாள் அவள்.

திடுமெனச் சியாம் உரக்க நகைத்தான். ''கடவுள் எப்படிப்பட்ட அருமையான சந்தர்ப்பத்தை என் கையில் தந்திருக்கிறார், பார்த்தாயா? 'அவர்களைப் பழிவாங்கு' என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல இல்லை?'' என்றான் ரசனையோடு.

''சியாம், ப்ளீஸ்... அவர்கள் வாழ்வைக் கெடுத்து விடாதீர்கள். இந்த ஓர் உதவி பண்ணுங்கள் சியாம்! தயவு செய்து..'' என்று பயத்துடன் மன்றாடினாள் சசி.

''அந்த இருவருக்காக நான் ஏன் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டும்? தலையைத் தடவுவதற்கு என்று என்னைத் தேர்ந்து எடுத்ததற்காகவா? என்னை ஏமாற்றியதற்காகவா? உன்னை என் தலையில் கட்டியதற்காகவா? குணாளன், லில்லி இந்த இருவரும் எனக்குச் செய்த எந்த நன்மைக்காக நான் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்?'' என்று குத்திப் பேசினான் அவன்.

எந்த விதத்தில் அவளை இளகச் செய்வது என்று புரியாமல் சற்றுத் திகைத்தாள் சசி. பிறகு சொன்னாள்: ''அவர்கள் செய்தது தவறுதான் சியாம்! ஆனால் எனக்கு உதவுவதாக எண்ணி அப்படிச் செய்து விட்டார்கள்.'' அவன் முகம் சுழிப்பதைக் கண்டதும் அவசரமாகத் தொடர்ந்தாள். ''உங்களுக்குக் கெடுதல்தான். ஒப்புக் கொள்கிறேன் சியாம்! ஆனால் தப்பே செய்திருந்தபோதும் அவர்கள் இருவரும் உண்மையாகக் காதலிப்பவர்கள். அந்தக் காதல் வெற்றி பெற வேணும்.''

''உண்மையான காதல் இருந்தால் மண் குடிசையிலும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கலாம்,'' என்று 'ஸ்கெட்ச்' வரைந்த பேப்பர்களை அடுக்கத் தொடங்கினான் சியாம். ''ராபர்ட்டிடம் ஒரே ஒரு வார்த்தை... குணாளன் குணம் கெட்டவன் என்ற ஒரே வாக்கியம் போதும், உன் தோழியின் திருமணம் அம்பேல்!'' என்று குரூரமாகச் சிரித்தான்.

சசி பதறிப் போனாள். ''சியாம்! பிராமிஸ் செய்திருக்கிறீர்கள். கெடுதலாக ஒன்றும் செய்வதில்லை என்றீர்களே!'' என்று பீதியுடன் நினைவுபடுத்தினாள்.

''ஆமாம். சொன்னேன் இல்லை
ணாத நல்லதைச் சொல்வதாகவும்
வேறு ஒன்றும் இல்லையே!'' என்று

பேசாது தலையசைத்தாள் சசி.

''ஆல் ரைட். குட் நைட்!'' என்று

சசி வெகு நேரம் அப்படியே உட்
கிட்டத்தட்ட அவள் எதிர்பார்த்தப

வாக்கு என்று கொடுத்த பின் சியா
என்பதில் சசிக்கு நம்பிக்கை இருந்
குணாளனைப் பற்றிக் கெடுதலா
மாட்டான். ஆனால் அதில் முழுப்
வில்லி வீட்டு அங்கிள் அதை ம
திருமணத்தை நடத்தி வைப்பாரா? ச
இருந்தது.

வில்லி எவ்வளவு அருமையான தே
சிரிப்பும் செழிப்புமாக நீரோட்டம்
வல்லமை சசிக்கு எவ்வளவு அ
ஆனால் இவ்வளவு அருகிலேயே இ
பிடிக்க முடியாத தன் இயலாமைவ
உள்ளம் சோர்வுற்றது.

தோழிக்கு உதவியாக ஒரு துரும்பை
சக்தியற்று இருக்கும் தன் மீது வெறு

லில்லியின் வாழ்வில் துன்பம்
காரணம் ஆகிவிடக் கூடாதே என்று

அன்பைக் கொடுக்கவில்லை. வெ
காட்டிக் கொண்டாள் என்றாலும், சசி
கள் எதையும் மறுத்தது இல்லை. இ
கேட்கவில்லையே, வேறுதானே கே
அவள் வேண்டியதைச் செய்துவிட மாட்

என்ன ஆயிற்றோ என்ற தவிப்பி
சென்றன.

இரண்டு இனங்கள் மட்டும்தான்.

மூன்றாம் நாள் புயலைப் போலச் சீறிக் கொண்டு லில்லி வந்து விட்டாள். ''ஏண்டி, ஏண்டி, நான்... நான் உனக்கு என்னடி கெடுதல் செய்தேன்? ஏண்டி இப்படிச் செய்து விட்டாய்? குணாவும் நானுமாக உனக்காக எவ்வளவு செய் தோம்? உனக்காகப் பொய் சொல்லி நாடகம் நடித்தது எல்லாமாடி மறந்துவிடும்? சும்மா என்று இல்லை. இதற் கெல்லாம் கைம்மாறாக உன்னால் ஒரு வார்த்தை... ஒரே ஒரு வார்த்தைகூட எனக்காகச் சொல்ல முடியவில்லையா? என்னால் நம்பக்கூட முடியவில்லையே!'' என்று குமுறினாள்.

சசியின் குனிந்த தலை நிமிரவே இல்லை. தாங்கமாட்டாத வேதனையில் அவள் நெஞ்சு பிளந்து கொண்டு இருந்தது.

மூச்ச வாங்கிக் கொண்டு லில்லியே தொடர்ந்தாள்.

''இத்தனை நாள் பழகிய சசி இப்படிப்பட்டவள் இல்லையே! ஏண்டி, கல்யாணம் ஆனால் குணம்கூட மாறி விடுமா? பிரியமான தோழிகூட வெறுத்து விடுமா? சொல் லேன்டி, வாயில் கொழுக்கட்டையா வைத்திருக்கிறாய்? கழுத்தில் பிடிப்பாடி? குனிந்து கொண்டேதான் இருப் பாயா? நிமிர்ந்துதான் பாரேன்,'' என்று ஆத்திரத்துடன் வெடுக்கென்று தோழியின் முகத்தை நிமிர்த்தினாள்.

உடனே நடுக்கிட்டாள்.

உலகத்தின் துக்கத்தை எல்லாம் தனக்குள் கொண்டிருந்த அந்தத் துயர மிகுந்த விழிகளைப் பார்த்த அளவில் லில்லி நிகைத்துப் போனாள்.

''சசி, என்னடி?'' என்றாள் பிரமிப்பும் ஒரு பயமுமாய்.

அவ்வளவில் சசி உடைந்தாள். லில்லியின் தோளில் சாய்ந்து விசித்து விசித்து அழத் தொடங்கினாள்.

அவளை நிமிர்த்தி அவள் முகத்தைப் பார்க்க முயன்றாள் லில்லி.

ஆனால் சசியின் அழுகை அதிகரிக்கவே, அப்படியே சசியைத் தன் மேல் சாய்த்துக் கொண்டாள். ''என்னடி,

என்னடி சசி, ஏன் அழுகிறாய்? நீ நன் நினைத்தேனேடி. ஏன், என்னடி வீட்டுக்கு வரவே இல்லை; பண்ணவில்லை. அன்று சியாம் ஒரு என்னை விரட்டினார். சசி! என் என்னதான் ஆயிற்று? சியாம் உன் கொள்ள வில்லையாம்மா? ஏன்?'' கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

சசி எதற்கும் பதிலே சொல்லவில் அடக்கி அடக்கி வைத்த கண்ணீ ஏற்பட்டாற் போல் லில்லியின் பதித்து விக்கி விக்கி அழுதாள்.

முட்டி மோதிக் கொண்டு வேகத்தைக் கண்டு லில்லி பேச்சு சசியைத் தோளோடு அணைத்துக் கொ

சசியின் விம்மலும், விசும்பலும் அவளை மெல்ல நிமிர்த்தி, ''என்ன

உதடு துடிக்க, ''அவருக்கு எல்ல என்றாள் சசி.

''எப்போது?''

''முதலிலேயே... கோவையில்

''எப்படித் தெரிந்தது? நீயே உன

''இல்லை,'' என்று தலையை இல்லை...? நம்மோடு படித்தா கடற்கரையில் நம் பேச்சைப் படுக கேட்டானாம். அவர் முன்னால் மீண்டும் விசித்தாள் சசி.

தோழியை ஏற இறங்கப் பார்த் நிலைத்தது பார்வை. ''பின்னே?''

சசியின் உதடு மீண்டும் துடிக்க செலவு செய்த பணத்துக்காக விலை என்றவள் மீண்டும் கதறிக் கதறி அழ

''சசி!'' என்று அவ்ளை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள் வில்வி. ''நீ ஒன்றுமே சொல்லவில்லையேடி பாவி! எல்லாவற்றையும் உள்ளுக்குள்ளேயே வைத்துக் குமைந்தாயா? நான் வேறு கேலி என்று என்னென்ன பேசி உன்னை வருத்தி விட்டேனே!'' என்றாள் வேதனையுடன்.

பிறகு, ''இப்போதுகூட அப்படியேதான் உன்னை நடத்துகிறாரா? குழந்தை என்று கனிவு இல்லையா?'' என்று விசாரித்தாள்.

தோழியின் தலையசைப்பைக் கண்டதும், ஆத்திரத்துடன் எழுந்தாள். ''வரட்டும் சியாம். நான் கேட்கிறேன். எங்கள் சசியை நீங்கள் எப்படி அவமானப்படுத்தலாம் என்று. கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை என்று நினைத்தாரோ? கும்மா கிடைத்த சந்தனம் என்பதால் சாக்கடையில் கொட்டுகிறாரா? நன்றாகக் கேட்கிறேன் பார். வரட்டும்,'' என்று கோபத்துடன் கறுவினாள்.

''வேண்டாம் வில்லி,'' என்று அவளுக்கு அணை போட முயன்றாள் சசி.

''ஏண்டி, பதி பக்தியா?'' என்று சீற்றத்துடன் சிரித்தாள் வில்வி.

''அதில்லை வில்வி! அவரிடம் பேசி ஜெயிக்க முடியாது. பிறகு உனக்கும் எனக்கும் வேதனைதான் மிஞ்சும்,'' என்றாள் அனுபவப்பட்ட சசி.

''அதற்காகச் கும்மா விட்டு விடுவதா? எப்பேர்ப்பட்ட மாணிக்கம் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்று புரியாமல்... கும்மா வைரம் கிடைத்தால் கண்ணாடிக் கல் ஆகிவிடுமா? என்ன மடத்தனம்! நானும் சொல்லுகிறேன்.''

''வேண்டாம் வில்வி! ஆனால் எனக்கு ஒரு நம்பிக்கையடி. குழந்தை பிறந்து விட்டால் அவர் எப்படியும் மாறிவிடுவார் என்று நிச்சயமாய் இருக்கிறது. பொறுத்துத்தான் பார்ப்போமே, பொறுத்தார்...''

''....பூமிக்குள் போன பிறகுதான் ஆள முடியும். சசி! நீ இவ்வளவு நல்லவளாக இல்லாமல்தான் கொஞ்சம் இருந்து

பாரேன். அத்தனை மன வேதனை
அனுபவித்துக் கொண்டு இருக்
கினேகிறி என்று நான் எதற்கடி
பிடிக்கச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு உ
என்று தன் காரியத்தை அறவே மற
கடிந்து கொண்டாள் வில்வி.

அவளை நன்றியுடன் நோக்கி
பிரியமான பெண்! வில்வியிடம்
துயரம் பெருமளவு குறைந்தாற்
ஆனால் வில்வியின் துன்பம் மனை

பெருமூச்சுடன், ''உன் வாழ்வும்
மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது வில்

''அதெப்படி என் வாழ்க்கை கெட்
அலட்சியமாக. ''சித்தப்பா சம்மதித்
விட்டாலும் சரி, நான் மணக்கப்
தான். அப்படி இருக்க என் வா
முன்பாவது சமயம் பார்த்துச்
வேண்டும் என்று தள்ளிப் போட
அவசியம் இல்லையே. சிக்கிரமே
கொண்டு ஜாம் ஜாம் என்று குடும்ப
பாரேன்,'' என்று சவால் விட்டாள்

வில்வியைத் தடுத்து, ''வில்வி!
விடம் என்ன சொன்னார்?'' என்று

''ஏன் கேட்கிறாய்?''

''தெடுதலாகச் சொல்வதில்வ
கொடுத்தார். சொன்ன வார்த்தை மீ
அதனால்தான்...'' என்றாள் சசி

''உன் கணவர் கெட்டிக்காரரடி
வாக்கையும் மீறவில்லை. பழியும்
என்று கேட்கிறாயா? சித்தப்பா
குணாவைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தா
மாதிரி வேறே உப்புச் சப்பில்லா

பேசினாராம் சியாம். சித்தப்பா மூன்று தடவை முயன்றாராம். மூன்று தடவையும் சியாம் இதேபோல் செய்திருக்கிறார். உடனே இவர் கொம்பேறி மூக்கனாகி விட்டார். குணா நல்லவர் என்றால் சியாம் இப்படித் தட்டிக் கழித்திருக்க மாட்டாராம். அதனால் அவரை மறந்து விட வேண்டுமாம்,'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

வேதனையுடன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாதிருந்தாள் சசி.

அவள் முகத்தைக் கவனித்துவிட்டு, ''அட, போகிறது விடு சசி,'' என்று தலையை ஒரு வெட்டு வெட்டினாள் லில்லி. ''சியாமின் குணம் தெரிந்தும் அவரிடம் நீ கேட்டுக் கொண்டதே முட்டாள்தனம். ஆனால் அதனால் என்ன ஆகிவிடும்? சித்தப்பாவால் என்னைத் தடுக்க முடியாது. சசி! நான் வீட்டை விட்டு வெளியேறப் போகிறேன்,'' என்றாள் பிடிவாதக் குரலில் தொடர்ந்து.

''லில்லி, அது தப்பு''

''என்னடி தப்பு? என்ன தப்பு?'' என்று பாய்ந்தாள் அவள். ''குணாவை மறந்துவிட்டுச் சித்தப்பா சொல்லுகிற மாப்பிள்ளையை மணந்து கொள்ளச் சொல்லுகிறாயா?'' என்று அதட்டிக் கேட்டாள்.

''சேச்சே. அப்படி யல்லடி. பொறுமையாக.''

''பொறுமையாக இருக்க வழியில்லை சசி! சீக்கிரமாகத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லிக் குணாவை அவர் வீட்டில் வற்புறுத்துகிறார்கள். குணாவின் அம்மாதான். நான் குடும்பத்துக்கு ஒத்து வரமாட்டேனாம். ஒத்து வருவேன் என்று காட்டப் போகிறேன். அவர் வீட்டில் அந்த வேலைகளை எல்லாம் செய்து கொண்டே வாழ்ந்து காட்டப் போகிறேன். சித்தப்பாவும் சொத்தும் எப்படி வேண்டுமானாலும் நாசமாகப் போகட்டும்!'' பொரிந்து கொட்டினாள்.

''குணாளன் என்ன சொல்கிறார்?'' என்றாள் சசி யோசனையாக.

''அவருக்கும் என்னிடம் ஒரே சந்தே
வசதிகளை விட்டுவிட்டு அவர் வீட்டி
என்று யோசிக்கிறார். ஆசை வே
அமிர்தமாக இருக்கும். பிறகு
கடைசியாக இவனால்தானே என்று
தொடங்கிவிடுவாய். பேசாமல் என்
சித்தப்பா சொல்வதைக் கேள் என்ற
மறந்து! எவ்வளவு தைரியமாகச்
என்று கோபத்துடன் படபடத்தவ
விட்டாள்.

''ஏய் லில்லி! சீச்சி, இதென்
தைரியசாலி. உன் போல மனோதிடத்
என்று எத்தனை தடவை நினை
அழுவதா?'' என்று லில்லிக்குத் தே

சிறு எரிச்சலுடன் கண்ணைத் து
தானடி, நான் கிட்டத்தட்ட அழுதே
இப்போது குணாவே இப்படிச்
அழுகை அழுகையாக வந்துவிட்ட
விட்டேன். பேசாமல் என்னைக் க
கொன்று விடுங்கள் என்று கத்தினே
நிற்குச் சம்மதித்தார்,'' என்று குறு

''எப்போதடி திருமணம்?'' என்று
சசி.

''அடுத்த வாரமே, ரூமிற்றுக்
சசி. நீ... ஓ! வர வேண்டாம்.
நிருமணம். நீ மனதால் என்னை
இருடி. சரிதானா?'' என்று இளம்
''நீ நன்றாக வாழ வேண்
அனுப்பினாள் சசி.

லில்லியின் கார் கண் மறையும்
திரும்பியவருக்கு நெஞ்சில் வேத
ஒரு வார்த்தை அவள் வாழ்

இருக்கும். ஆனால் அவன் பழி வாங்கி விட்டானே. செல்லாத செக் தந்தவனை ஜெயிலுக்கு அனுப்பியதாக அவன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

ஆனால் மனிதன் என்றால் மன்னிக்கத் தெரிய வேண்டாமா?

லில்லியின் நினைவில், சியாம் வந்ததும், குத்தலாகக் கேட்டே விட்டாள். ''இப்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறதா?'' என்று.

''எது?'' என்றாள் சியாம் அலட்சியமாக. ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, ''ஓ! அந்த லில்லி விஷயமா? அதில் இப்போதைக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனால் நாளைக்கு மண் குடிசையில் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாதபோது இந்தக் காதல் எல்லாம் ஆவியாகி நாயும் பூனையுமாக நிற்பார்கள் பார். அப்போது நிஜமான சந்தோஷம் உண்டாகும் என்று நினைக்கிறேன்,'' என்று நகைத்தான்.

இதென்ன குரூரம்! சசி கண்கள் அகலக் கணவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

பிறகு திரும்பிச் செல்ல முயன்றவளைத் தடுத்து, ''இன்னொரு விஷயம் சசி! அந்தப் பெண் லில்லி நம் வீட்டுக்கு வந்தது இதுவே கடைசி முறையாக இருக்கட்டும். சொல்லிவிடு!'' டெலிபோனைப் பார்த்தான். ''அவளோடு நீ எந்த விதமான தொடர்பு கொள்வதும் எனக்குப் பிரியமில்லை,'' என்றான் குரலில் அதிகாரத்தைக் காட்டி.

''எனக்குக்கூட நீங்கள் சித்தாமணியுடன் பழகுவது பிரியமில்லைதான்!'' சரேலெனத் தன்னையும் அறியாமல் கூறிவிட்டாள் சசி. சொற்கள் வெளிவந்த பின் நாக்கைக் கடித்து என்ன பிரயோசனம்!

சியாமின் விழிகள் பளிச்சிட்டன. ''பிடிக்கவில்லை? பிடிக்கவில்லை அல்லவா? நல்லது. மிகவும் நல்லது!'' என்றான் சிறுநகையுடன்.

மறுநாள் சித்தாமணியை வீட்டிற்கே அழைத்து வந்து வெகுவாக உபசரித்தான்.

ஓரக் கண்ணால் சசியைப் பார்த்தபடி, சித்தாவைத் தோளில் தட்டித் தொட்டுப் பேசிச் சிரித்தான்.

18

சியாம் சித்தாமணி
வந்து தன் கண் முன்
காரணம் சசிக்கு நன்றா

பொருள் புரிந்து வி
பொருட்படுத்திக்கூட இருக்க மா

ஆனால் இங்கே மறுமுனை சித்

வருத்தத்துடன் அவளுடைய தா
பான கதைகள் சசிக்கு நினைவு வ

அவற்றை நிரூபிப்பது போலக்
கைக்குப் பதிலாக அவளோடு உ
பேசியது சசிக்கு அச்சத்தை ஊட்டி

தடுத்து ஒன்றும் செய்ய முடி
நைந்தது. ஆனால் குழந்தை? கு
எல்லாம் சரியாகிப் போகும்! குழ
எடுத்துக் காட்டாகச் சியாம் நிச்ச
என்று பிடிவாதமாக நினைத்துச் சித
கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஒன்றுமே நடவாதது போல ஒ

அந்த பாவனையோடு லில்லியி
கொண்டாள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்ப
இருந்தான்.

ஒன்பது மணிக்குச் சற்று முன்
வதற்குத் தயாராகிச் சியாமிடம் சொ

நெற்றியில் பாதிவரை உயர்ந்த
யாதவள் போல, ''இன்று பத்து ம
மணம், போய்விட்டு வருகிறேன்,''
திரும்பினாள்.

''எனக்குப் பிடிக்காது அது என்
என்றான் சியாம் அழுத்தத்துடன்.

''ஆமாம்,'' என்றாள் சசி சலன

''தெரிந்தும் செய்யப் போகிறாய்!''

''ஆமாம்,'' என்றாள் அமைதியாகவே.

''சசி!'' என்றாள் அவள் அதட்டலாக.

திரும்பி மீண்டும் அவன் அருகே வந்தாள் சசி. ''நான் எதைச் செய்தால் உங்களுக்குப் பிடிக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை சியாம்! தெரிந்திருந்தால் இதை விடுத்து அதையே செய்திருப்பேன். ஆனால்... ஒரு வேளை அது உங்களுக்கேனும் தெரிந்தால் சொல்கிறீர்களா?'' என்று நிமிர்ந்து அவனை நேராகப் பார்த்தாள்.

அவன் பதில் சொல்லாமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளவும், வருத்தத்துடன் லேசாகச் சிரித்துவிட்டுப் போனாள் சசி.

லில்லிக்குச் சசியைக் கண்டதும் மிகவும் ஆனந்தம்.

பிடிவாதமாகச் சிரிப்பை முகத்தில் பூசியபடி நின்று கொண்டிருந்தாலும், திருமணத்துக்கு வந்திருந்த குணாளனின் உறவினர் மத்தியில், அவர்களுடைய குறுகுறுத்த பார்வையில், தன்னுடையவர்கள் என்று யாரும் இல்லாத நிலைமையில், லில்லி சற்றுக் கலங்கித்தான் போயிருந்தாள்.

சசியின் வருகை அதை மாற்றிவிடவே, அவள் முகம் பளிச்சென்று மலர்ந்தது.

அந்த மலர்ச்சி சசியின் மனதிற்கும் ஆறுதலைத் தந்தது. கூடவே அவளது பரிசையும் கொடுத்தாள்.

கவரைப் பிரித்து உள்ளிருந்த நூறு ரூபாய் நோட்டுகளைப் பார்த்ததும், சட்டென லில்லியின் கண்கள் ஜொலித்தன.

''சசி! இந்தப் பணம்...'' என்று கோபத்துடன் தொடங்கினாள்.

லேசான முறுவலுடன், ''என் பணம். பி.எஃப், கிராக்கட்டி எல்லாமாக வந்தது,'' என்று தோழியை அமைதிப் படுத்தினாள் சசி.

மெய்யாகவே அது அப்படித்தான். சியாமை மணந்த பிறகு அந்தப் பணத்துக்கு அன்று வரையிலும் எந்தச் செலவும் வராதிருந்தது.

லில்லியின் திருமணத்துக்குப் எண்ணமிடும்போது பொருளைவி தால் நல்லது என்று தோன்றிய பணத்தை எடுத்துக் கொடுக்க ம மனம் ஒத்து வந்திருந்தால் வித்தி என்னவோ? ஆனால் இன்றைய நி எடுத்து லில்லிக்குப் பரிசளிப்பது நினைத்தாள்.

ஆனால் இது அவளது சொந்தப் உழைத்து சுட்டியது; பைசா விட இருநூற்று இருபது ரூபாயையும் போது, அவள் மனதில் ஒரு நிறைவ

அந்த நிறைவு தந்த உத்துதலில் செய்ய முனைந்தாள் சசி.

திருமணம் முடிந்து தோழியிடம் திரும்புகையில் ராபர்ட்டைப் போ ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ஆயினு வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப் வாக்குறுதியை மட்டும் பெற்றுக் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்போ பயம் தலை தூக்கியது.

சியாமின் மனைவியான பிறகு எதிர்த்து ஒரு காரியம் செய்திருக் மறுத்தபோதும் சுருவுற்று இருப்பதை பற்றி மேலே பேசவில்லை. ஆ காரியம்' என்று அவள் சொன்ன இறாள்.

அவன் என்ன சொல்லக்கூடும்? யோசனை ஓடும்போதே ஓர் குலுக்கினாள் சசி. இன்றுவரை அ கோபமும் சுத்தமாக வந்துவிடப்

காரை ஷெட்டில் விடுமாறு டிரைவரைப் பணித்து விட்டுப் படியேறி உள்ளே செல்லும்போது சியாம் வாயிலில் தான் நின்றிருந்தான்.

லேசான வியப்புடன் மனைவியைப் பார்த்துவிட்டு ஒதுங்கி அவளுக்கு வழிவிட்டான்.

அதன் பிறகு அச்சம்பவம் பற்றி அவர்களுக்குள் எந்தப் பேச்சும் எழவில்லை.

அதற்கு அடுத்த மாதம் குன்னூர் சென்று திரும்பும் போது சசியின் நெஞ்சு பொதும் பீதி வசப்பட்டிருந்தது.

அங்கேயே டாக்டரிடம் அவளாக விசாரித்தபோது அவர் தெளிவாக ஏதும் சொல்லவில்லை.

அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, சசிக்குச் சற்றுத் தெம்பு உண்டாயிற்று. ஆனால் பிறகு என்னென்னவோ பொல்லாத பயங்கள் தோன்றி அவளை வதைத்தன.

வீடு திரும்பியதும் நேராகச் சியாமின் அறையை அடைந்து கதவைத் தட்டி உள்ளே சென்றாள்.

லேசாகச் சுழித்த புருவங்களை லட்சியம் செய்யாமல், "அப்பாவைப் பற்றிப் பேச வந்தேன்," என்றாள் மொட்டையாக.

"எனக்கு மிகவும் பயமாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் ஆதரவாக என்னை அணைத்துக் கொள்ளுங்களேன்!" என்று கதறியது அவள் மனம்.

அவனோ முகம் அறியாத அந்நியருடன் வியாபார முறையில் பேசுவது போல, "உட்கார்," என்றதும் எதிர் சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

ஒதுங்கிச் செல்ல முயன்றபோதும், வேண்டுமென்றே இழுத்து அருகில் அமர வைத்து அவளை வருத்திய நாள்கள் நினைவு வந்தன சசிக்கு. அந்த உடல் கவர்ச்சியும் அற்றுப் போயிற்று போலும்! பெருத்திருந்த இடையைக் குளித்து பார்த்தாள். 'இதுவும் அழகுதான் என்று இவருக்குத் தெரியவில்லை. அல்லது சிந்தா...' யோசித்தபடி அமர்ந்தாள்.

"என்ன விஷயம்?" என்றது அவள் குரல்.

வந்த விஷயம் நினைவு வர, கலங்கியது. "அப்பாவைப் பார்த்தா

அவள் பேசாமல் இருக்கவும், "ஒரு மாதிரிச் சுற்றுப்புறம் எல் இருக்கிறார். உடம்பு... ஒரு மாதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறை சியாம்! அப்பாவைப் பார்க்கும்போ அவரிடம் உயிர்ப்புக் குறைந்து கொ சியாம்! எனக்குச் சொல்லத் தெரிய நிலைமை மோசமாக..." கைகளை அவள் மவுனமானாள்.

"பயப்படாதே!" என்ற ஒரு சொ விழிகள் அவளிடம் யாசித்தன.

அவளை ஒரு கணம் கூர்ந்து சொன்னான்: "சசி! மாமாவை அ அவருக்குக் குணமாகும் வாய்ப்பு என்று டாக்டர் சொன்னார் இல்லை

"சியாம்!" என்று பதறினாள் சசி

"இது லூஸிங் கேம் சசி! இரண்டு சொன்னார். ஆனால் ஒன்று. அவர அனுபவியாமல் பார்த்துக் கொள்வ அந்த அளவில் திருப்திப்பட்டுக் கொ

திருப்தி! திருப்தி! ஓ!

சசி சட்டென எழுந்து நின்றாள்

"வேறே செய்வதற்கு ஒன்றும் இ

அவன் தலையசைத்தான்.

"மேலே... மேலே சொல்வதற இல்லையல்லவா?"

மீண்டும் ஒரு தலையசைப்பு.

கனவில் நடப்பவள் போலத் த நடந்து வெளியேறினாள் சசி.

சசி என்று அவன் அழைத்தானோ என்னவோ? அவளது கவனத்தில் ஒன்றும் பதியவில்லை.

அப்பாவின் முடிவு நெருங்குகிறது. இந்த முடிவைத் தடுக்கவென்று செய்த முயற்சிகள் எல்லாம் பலனின்றி வீணாகப் போகின்றன. என்னென்ன நாடகங்கள் ஆடி, எப்படி எப்படி வேதனைப்பட்டுக் கடைசியில் ஒன்றுமே இல்லாமல் போகப் போகிறது.

ஒன்றுமே இல்லாமலா?

'நான் இருக்கிறேன்!' என்பது போல வயிற்றினுள் பலமாக உதைத்தது குழந்தை.

நிமிர்ந்திட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள் சசி. கால்கள் தன் போக்கில் அவளது அறையினுள்ளேயே கொண்டு வந்து விட்டிருப்பதைக் கண்டாள். மெல்லப் படுக்கையில் அமர்ந்தாள்.

இங்கே நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சியடைந்து வலுப்பெற்று அசையும் குழந்தை.

அங்கே வலிமை ஒடுங்கி நாளுக்கு நாள் அசைவுகளை இழந்து ஒடுங்கும் தந்தை.

அங்கே ஒடுங்குவதும் இங்கே வளருவதும்... இது என்ன தொடர்பு.

'பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும்' என்பார்களே, அந்த இயற்கைத் தத்துவமா?

சசிக்கு ஒன்றும் புரியாமல் மனம் தளர்ந்தது.

அமைதியற்று எழுந்து தோட்டத்திற்குச் சென்றாள்.

வண்ண வண்ண மலர்கள், குளிர்ந்த தென்றல்.

கொஞ்சம் அமைதியடைந்தவளாய் மேலே நடந்தாள்.

''உக்காருங்கம்மா,'' என்று பாயை விரித்துக் கோழிக் குஞ்சுகளைத் இறந்து விட்டாள் தங்கம்.

மஞ்சள் நிறப் பந்து உருண்டைகள்.

சின்னக் கண்களை உருட்டிப் பெரிய மருவு (கோழி)த் தனமாக மண்ணைக் கிளறுவதும் குடுகுடுவென்று ஓடுவது மாகச் சசியின் முகத்தில் முறுவலை வரவழைத்தன அந்தக் கோழிக் குஞ்சுகள்.

தங்கம் தந்த தலையணை
சாய்த்தபடி அமர்ந்தாள் சசி.

தங்கத்தையும் வேல்சாமியையு
சியாமிடம் சம்பளம் பெற்று
சம்பளத்துக்கு உழைத்துத் தீர்க்கி

இவர்களுக்குச் சசியிடம் என்

இந்தக் கோழிக் குஞ்சுகளை
உள்ள ஆர்வத்தைக் கண்டு
முட்டைகளை அடையிட்டுக் குஞ்

சசி அங்கே வந்ததும் அமர்வதத
கொள்ளத் தலையணை ஒன்
வசதிகளையும் செய்துவிட்டு
ஒசையின்றி ஒதுங்கிக் கொள்கிறா

சசியின் மனம் மெல்ல அமை

மறுமுறை குன்னூர் சென்றபோ
கூர்ந்து பார்த்தார் சபேசன்.

தொண்டையில் . விழுங்கிக்
என்றாள் சசி... ''வந்து... அவருக்கு

புருவங்களை நெருக்கி யோ
முடியவில்லை?'' என்று விசாரித்

விக்கித்துப் போய், ''உங்... உ
என்றாள் சசி.

''மருமகனா?'' என்று மீண்டும்
முயற்சியையும் கைவிட்டு வெறுமை

சசிக்குத் துக்கம் தொண்டை
நிடம் சென்று, ''நினைவெல்லாம்
வேதனையுடன்.

''ஓயாத 'டிரக்ஸ்!' இல்லையா
செய்து கொண்டுதான் வருகிறோ
நீங்கள் இந்த மாதிரி நேரத்தில் அ
டும். அதுதான் குழந்தைக்கு நல்லது

நெஞ்சு நிறையக் கனத்துடன் சென்னைக்குத் திரும்பி வந்தாள் சசி.

அங்கும் சுமையைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஆளில்லாமல் குமைந்தாள்.

அந்நியனாய் விலகி நின்ற கணவன்.

போதாக் குறைக்கு அவளாகவே ஒரு தடவை அழைத்து வந்து விட்டதால், அந்தத் நிமிருடன் சிந்தாமணி அவ்வப் போது தலைகாட்டுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அதில்லாவிட்டாலும் அடிக்கடி டெலிபோன் செய்து, ''அவர் இருக்கிறாரா?'' என்று அறுக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

யாரும் இதில் எதையுமே தடுப்பதாகத் தெரியவில்லை.

எல்லாமாகச் சசிக்கு வீடே சிறையாக மூச்சு முட்டியது. பெரும்பாலும் தோட்டத்திலேயே பொழுதைக் கழித்தாள்.

உணவு, உறக்கம் போன்றவை தவிர, மற்ற நேரம் எல்லாம் மரத்தடிதான் வாசம்.

காலை உணவு முடிந்ததுமே பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கான நிட்டிங்கை எடுத்துக் கொண்டு இளம்பி விடுவாள்.

மதிய உணவுக்குத்தான் திரும்புவாள்.

ஆனால் இடையே மீனம்மாள் கவனமாக ஹார்லிக்ஸ் ஆரஞ்சு ஜூஸ் என்று அனுப்புவாள்.

ஒவ்வொரு பணியாளின் கவனமும் சசிக்கு வியப்பை உண்டு பண்ணும். லில்லி பார்த்தால், 'மரத்தடி மகாராணியார் வனவாசமா?' என்று கேலி செய்வாள். எப்படி இருக்றொனோ என்று நினைத்தபடி மரத்தடிக்குச் சென்றாள் சசி.

அன்று ஒரு புதிய விருந்து.

புதிதாகப் பொறித்த பதினைந்து 'வொய்ட் லெக்ஹார்ன்' குஞ்சுகளைப் பஞ்சாரத்தினுள் காட்டினாள் தங்கம்.

சற்று நேரம் நின்று குவிந்து பார்த்தாள் சசி.

முதுகு வலிக்கவே கூடையை அகற்றி விட்டு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கவனிக்கலானாள்.

விடுதலை பெற்றாற் போலக் கு
அங்குமாய் ஓடின.

குப்பையைக் கிளறவும் கொத்தி
கொடுப்பதையும் குஞ்சுகள் பி
இடையிடையே கண்ணை மூடிச்
(கோழித் தூக்கம்) போடுவதையும்
சிரித்தாள் சசி.

அவற்றுள் ஒரு சிறு குஞ்சு மீ
அழைப்பை லட்சியம் பண்ணா
ரொம்பவும் துறுதுறுப்பான குஞ்சு
குழந்தை துறுதுறுப்பாய் இருப்ப
ஆழ்ந்தாள் சசி.

நிடீரென்று தாய்க் கோழி ஒரு
சசி நிடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

எல்லாக் குஞ்சுகளும் தாயின் பர
குள் ஓடிப் பதுங்கின.

தனியே சென்ற குஞ்சும்கூட ஓ

அதற்குள் கள்ளப் பருந்து ஒன்று
தொட்டு மீண்டும் ஜிவ்வென்று உ

அதன் கால்களில் தனியே சென்
குஞ்சு!

''ஐயோ!'' என்ற கதறலுடன் எ

அவளது கதறலைக் கேட்டு
ஓடோடி வந்தனர்.

நிலைமையைப் புரிந்து கொ
கல்லைக் குறி தவறாமல் விட்டெறி

கல் பருந்தைத் தாக்கக் குஞ்சு இ

ஆனால் அவள் சென்று குஞ்சைக்
முந்திக் கொண்டு மீண்டும் குஞ்சைக்

ரத்தம் வடியும் உடலுடன் பருந்தின்
அந்தக் குஞ்சைப் பார்த்த சசி அடக்க மு

'அம்மா! அம்மா!' என்ற தங்கத்தின் குரல் அவளை எட்டவே இல்லை.

லீவு நாள் என்று வீட்டில் இருந்த சியாம், சசியின் குரல் கேட்டு ஓடி வந்தான்.

''சசி! சசி! இதோ பார்,'' என்று அவளைப் பிடித்து இழுத்துத் தலையைத் தன் மார்பில் அணைத்து அவளைச் சமாதானப் படுத்த அவன் செய்த எந்த முயற்சிகளையும் உணர்ந்து கொள்ளக் கூட முடியாமல் விறிட்டபடியே மயங்கிச் சாய்ந்தாள் சசி.

19

அன்று இரவு சுமார் இரண்டு மணியளவில் மீண்டும் 'ஐயோ' என்ற கதறலுடன் விம்மித் தவித்தாள் சசி.

''சசி! சசி!'' என்று அழைத்த கணவனின் குரல் எட்டினாற் போலவே இல்லாதது எட்டு மாத வயிறு இடம் கொடுத்த அளவில் துடித்துப் புரண்டாள்.

''சசி! இதோ பார். அமைதியாய் இரு!'' என்று ஒரு கையால் அவள் தோளை அழுத்தி, மறு கரத்தால் தலையை வருடினான் அவன்.

அவளது தொடுகையில் அமைதி யடைந்து அதன் பின்னரே கண் விழித்து அவளை மலங்கப் பார்த்தாள் சசி.

''பயப்படாமல் தூங்கு,'' என்று கட்டிலின் ஓருபுறமாக அவளது ஒரு கையைப் பற்றியவாறே அமர்ந்தாள் அவன்.

மறு கையால் அவன் கையை அழுந்த மூடிப் பிடித்துக் கொண்டு அசையாமல் கிடந்தாள் சசி.

மனைவி என்ற சொந்தமான பாவனை இல்லாமல், யாரோ போல உணர்ச்சியற்ற குரலில் பேசினாலும், அவன் அருகில் இருப்பதே அவளுக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

'பயப்படாதே!' என்றானே, என்ன பயம் என்று நினைவு ஓடியது. என்ன பயம் என்பது நினைவு வந்ததும் உடம்பு நடுங்கிச் சிலிர்த்தது.

அதை உணர்ந்து. ''ஏய் சசி! ஏ
என்று விசாரித்தான் அவன்.

''ம்... கனவு... கனவுதான்...''
பெருமூச்சு விட்டாள் சசி. ''அந்த
அது என் குழந்தையைக் கொ
நடுங்க, ''என் குழந்தைக்கு ஏதே
எனக்குப் பயமாக இருக்கிறதே!
னாள் சசி.

''சேச்சே! அதெல்லாம் ஒன்
என்றான் அவன் ஆறுதலாக.

அந்தச் சிறு பரிவில் தானும் ஏ
அன்று உறங்கிப் போனாள் சசி.

மறுநாள் காலையில் சற்றுத்
கணவனை நாடிப் போனாள் சசி.

''என்ன?'' கையிலிருந்த
வைத்துவிட்டு அவளிடம் திரும்பி

''வந்து... சியாம்! நீங்கள்...'' எ
அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள் அவ

''சொல்லு.''

''இன்று... இன்று இரவில் எ
கொள்ள முடியுமா? ஏதேனும் ஒரு

அவன் பேசாதிருக்கவும், அவ
மிகவும் பயமாக இருக்கிறது சி
இரண்டு நாள்கள் போதும் சியாம்
மீண்டும் வருமோ என்று நடு
நடுங்கிய உதட்டைப் பற்களால் அ
குனிந்து நின்றாள். இவ்வளவு ப
ஆனோம் என்று அவளுக்குத் தோன்

அவள் பதில் கூறுமுன் டெலிபோ

கையை நீட்டி எடுத்து, பட்
''சியாம் கந்தர் ஸ்பீக்கிங்...'' என்றா

சித்தாவின் குரல் சற்றுத் தள்ளி நின்

பேச்சு முடியாமல், 'போகவா நிற்கவா' என்று புரியாது நின்றாள் சசி.

''ஓ. சித்தாவா? இன்று நான் வருவதற்கு இல்லை சித்தா,'' என்றான் அவன்.

''ஏனாம்?'' என்று சிணுங்கியது சித்தாவின் குரல்.

''அதுவா? நேற்றுச் சரியாகத் தூங்கவே இல்லை. சசி ஏதோ கனவு கண்டு பயந்து விட்டாள். அதனால் அங்கே...''

''மெய்யாகவே கனவுதானா அல்லது...'' என்று சித்தாமணி கேலியாகச் சிரித்தது சசிக்கும் கேட்கவே செய்தது. கலக்கத்துடன் கணவரைப் பார்த்தாள்.

அவள் அவளைத் திரும்பி ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, ''மெய்யென்றுதான் நினைத்தேன்,'' என்று இழுத்தான்.

கூடை நெருப்பை அள்ளித் தலையில் கொட்டியது போல என்று கதைகளில் படிக்கும்போது எப்படி என்று நினைத்துக் கொள்வாள் சசி.

இப்போது அது எப்படி என்பது புரிந்தது.

வேதனையோடு கியாமை நேராகப் பார்த்தாள். பொய்ம்மையின் சலனம் அற்ற பார்வை.

உணர்ச்சியற்ற அவனது பார்வையில் அவளுக்குக் கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டு வந்தது.

கண்ணீரைக் கண்டால் ஜாலம் என்று வெறுப்பானே, குத்தலாகப் பேசுவானே என்று தோன்றவும், வேறு ஒன்றும் பேசாமல் அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

மாலையில் அவன் வந்தபோதும், இரவு உணவு முடித்த போதும், எப்போதுமே சசி அவனிடம் வேறே பேசவில்லை.

பகலைப் போலவே மொட்டை மாடிக்குப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அன்று முழுமையுமே அவளுக்கு அங்கேதான் வாசம்.

முன்னிரவு நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு தோட்டத்துப் பக்கம் செல்லக் கால் எழும்பவில்லை.

இரவு கனவுக்குப் பிறகு கண்ணை மூடவே நடுக்கமாக இருந்தது.

தலையைச் சாய்க்கக்கூடப் பய
கொட்ட விழித்திருந்தாள்.

இன்றும் அந்தக் கனவு வந்தால்.

ரத்தம் வழிய அந்தக் கோழிக் குஞ்
அதைப் போல மொட்டை மாடியில்
வியர்த்து முகம் வெளுத்தாள் சசி.

பதினொன்று... பன்னிரண்டு..
உட்கார்ந்திருக்க முடியும்?

பிள்ளைச் சுமையின் அசதி வே
தள்ளிற்று.

முடிந்த அளவு நேரம் உட்கார்ந்து
முடியாமல், எழுந்து உள்ளே சென்
கியாமின் போட்டோவை எடு
கொண்டு, ஒரு கையால் அதைத் தெ

எண்ணி எண்ணி அஞ்சியப
என்னவோ, அன்றும் அதே கனவு வ

இரண்டு மணி சுமாருக்கு
புரண்டாள். ''கியாம்... கியாம்... கு

அரைகுறையான விழிப்பில் படம்
எடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துப் பார்
மறுத்தது.

படத்தைத் தலையணை மேல் வை
விம்மி அழத் தொடங்கினாள்.

ஒரு கை படத்தை அகற்ற
கொண்டவளைப் போலப் படத்தை

''நான்தான். விடு சசி!'' என்று க
அப்படியே தொய்ந்தாள்.

ஒரு சோபாவை அருகே இழுத்து
அமர்ந்து, அவள் கையைப் பற்றி, ''இ
அவன் அமைதியாக.

அன்றும் அதன் பின் சசி ஆழ்ந்து

மறுநாள் காலையில் ஒரு டாக்சி வாயிலில் வந்து நின்றது. வந்தவள் சிந்தாமணி.

''வா சிந்தா!'' என்றாள் சியாம். ''சிந்தாவுக்கு ஏதாவது கொண்டு வா சசி!'' என்று மனைவியை ஏவினாள்.

''எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்,'' என்று உதட்டைக் குவித்தாள் சிந்தாமணி. ''இன்று மாலையேனும் சினிமாவுக்கு வருவீர்களா? அதைக் கேட்கத்தான் வந்தேன்,'' என்றாள் கொஞ்சலாக.

ஒரு ட்ரேயில் பிஸ்கட்டுகளும் கப்பில் காப்பியும் கொண்டு வந்து வைத்தாள் சசி.

பெரிதான வயிற்றை அருவருப்புடன் பார்த்துவிட்டுப் பெருமையுடன் தன் உடலை நெளித்துப் பார்த்தாள் சிந்தாமணி.

ஒரு பிஸ்கட்டை எடுத்து, நாசூக்காகக் கடித்தபடி, ''நேற்றும் கனவு வந்து தூக்கத்தைக் கெடுக்கவில்லையே!'' என்றாள் கடைக்கண்ணால் சசியை நோக்கி.

''கனவு வந்தது. ஆனால் நான் அங்கேயே இருந்ததால் தூக்கத்தைப் பற்றி ஒன்றும் இல்லை,'' என்றான் சியாம்.

அவனது குரலில் சிந்தாவிடம் மயக்கமோ நெருக்கமோ இருந்ததாகச் சசிக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் சிந்தாவின் பேச்சைக் கேட்கையில் அவளுக்கு வீட்டு விவகாரங்கள் எல்லாமே தெரிந்தது போலத்தான் தோன்றியது. அவன் சொல்லாமல் எப்படித் தெரியும்? அல்லது தன் பங்குக்குச் சிந்தா வேறு சசியை வருத்தட்டும் என்று சொல்லியும் இருப்பானோ? பழி வாங்கும் வெறியில்தானே சிந்தா போன்ற பெண்ணிடம் பொது இடங்களுக்கெல்லாம் போகிறான்?

சசி யோசிக்கும்போதே சிந்தாவின் விழிகள் பளிச்சிடக் கண்டாள்.

கலீர் என்று சிரித்துவிட்டு, ''ஏதோ, உங்களை இழுப்பதற்கு ஒரு சாக்கு. சசியால் உங்களை எவ்வளவு காலமாக ஏமாற்ற முடிகிறது!'' என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் சிந்தா.

''இல்லை. மெய்...'' என்று சசி
யாதவள் போல, ''இரவு சினிமாவை
என்று கிளம்பிப் போய் விட்டாள்.

'ஏமாளி' என்ற ஒரு சீண்டலில்
இரக்கம் ஆவியாகப் போனதைச் சசி

சிந்தா என்ற பிள் கனவன் ஏற
பார்வையில் அவன் இன்னொருத்
போகிறானே என்பதுகூட அவளுக்கு

அன்றிரவு வெகு நேரம் கழித்து
வந்தான்.

உணவை மறுத்துத் தன் அறைக்கு
உட்புறமாகத் தாழிடுவது கேட்டது.

பழக்கம் ஆகிவிட்ட ஒன்றுதான்
நெஞ்சு வலிக்கத்தான் செய்தது.

'இதயக் கதவு இடைவெளியின்
மரக் கதவை மூடுவதை எண்ணியா
தன்னையே அதட்டிக் கொண்டாள்

'கடவுளே! இன்று கனவு வரக்கூ
தடலை வேண்டிக் கொண்டு படுத்த

ஆனால் குரங்கை நினையாது
கதையாக, வரக் கூடாதே என்று ப
அதே நேரத்தில் அந்தக் கனவு வரவே

கனவில் பயந்து அலறி விழித்தவள்
முடியாமல் வாயைப் பொத்திக் கொ

ஆனால் அச்சத்தினால் உடல் துடித்
சரீரென்று ஒரு வலி ஏற்படவும் ஓரேயடி

கூர்மையான நகங்களாலும் அல
தன் கைவைக் கொத்தித் தாக்குவது
அரண்டு போய்ச் சியாமின் அறைக்

பதிலின்றித் தவிப்புடன் திரும்பி
நடக்க முயன்றாள்.

திடுமென அக்கினிப் பிழம்பாய் இடுப்பினுள் பிரவேசித்த வலியால் கால் தடுமாறி விழுந்தாள்.

விழுந்த வேகத்தில் வலி மிகுதியாகி எழ முயன்றும் முடியாமல் போகவே மீண்டும் கணவனையே அழைத்தாள். மீண்டும் பதிலின்றிப் போகவும் மெல்ல நகர்ந்து டெலிபோன் அருகே செல்ல முயன்றாள்.

ஆனால் உடலின் லேசான அசைவும்கூட ஏற்கெனவே உடலைப் பிளந்து கொண்டிருந்த வலியை அதிகரிக்கவும், என்னவோ என்று மிகவும் பயந்து போய், ''மீனம்மா...'' என்று இயன்ற மட்டும் உரக்க அழைத்தபோதே, வலி அதிகமானதால் உணர்வு மயங்கி விட்டது அவளுக்கு.

மீண்டும் அவளுக்குத் தன் நினைவு வந்தபோது படுக்கையில் கிடப்பது புரிந்தது.

ஆனால் மேலும் மேலும் அலை அலையாகப் பொங்கி வந்த வலியில் சுற்றுப்புறம் மறந்தது.

வலியை மிஞ்சிய பயத்துடன் இரும்பினாள்.

'பொறுத்துக் கொள்ளம்மா சசி!'' என்றது டாக்டர் அனுவின் இனிய குரல்.

டாக்டர் எப்போது வந்தார்? எப்படி வந்தார்...?

கண நேரத்தில் இந்தக் கேள்விகள் மனதில் தோன்றி மறைய, பதற்றத்துடன் ''டாக்டர்! இன்னும் ஒரு மாதம் இருக்கிறதே டாக்டர்! என் குழந்தைக்கு ஒன்றுமில்லையே... ஒன்றும் இல்லையே... அம்மா ஆ...!'' நிக்கித் தினறி அவள் பேசும் போதே மீண்டும் வலி மிகுதியில் உணர்வு மயங்கியது சசிக்கு.

நினைவும் மயக்கமும் மாறி மாறி வர, வலியுடன் போராடிக் களைத்து ஓய்ந்து மீண்டும் முழு நினைவுடன் கண் திறக்கும் போது அவளது வயிற்றுச் சுமை இறங்கி விட்டிருந்தது.

ஆவலும் அச்சமுமாக விழிகளால் இருபுறமும் தொட்டினைத் தேடினாள்..

அருகிலேயே இருந்த டாக்டர் அவள் கையைப் பற்றி அழுத்தி, ''சசி! நீ இப்போது தைரியமாக இருக்க வேண்டும்,'' என்றார்.

20 தைரியம்!

தைரியம்!

எல்லாம், எல்...
போய்விட்ட பிறகு எ
என்று நினைத்தாள் சசி.

முழுக்க முழுக்கத் தோற்றுப்
உருவாகி, ''எல்லாம் முடிந்
முணுமுணுத்தாள்.

''அசடுபோலப் பேசக்கூடாது.'' எ
அவள் தலையை வருடினார் டா
இளம் வயது! ஒன்றிலேயே எல்
உடம்பைக் கொஞ்சம் பாதுகாத்து
உடனேயே இன்னொன்று...'' என்

''இல்லையே! இல்லையே!''
போல மனம் பதறியது சசிக்கு.
போன விழிகளில் கண்ணீர்தான் மு

ஒன்று தோன்றவே, ''டாக்டர்,
நான் ஒரு தடவை பார்க்க வேண்
முறை... டாக்டர், டாக்டர்...'' என

''வேண்டாம் சசி. பார்த்தால்
கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது,''

''இல்லை டாக்டர். வேண்டாம்
ப்ளீஸ் டாக்டர். ஒரே ஒரு முறை.
யானால்... டாக்டர், உங்களால்
வில்லையா டாக்டர்?'' சசியின் கு
போயிற்று.

''சொன்னால் கேட்க வேண்டும்

அவசரமாகத் தலையை இருபுற
''ஹூகும்... டாக்டர், ப்ளீஸ் டாக்டர்

''மிஸ்டர் சியாம், நீங்கள்
மனைவிக்கு... இப்போது தன்

கொள்ளா விட்டால், அவளுக்கு நல்லதில்லை,'' என்று முறையிட்டார் டாக்டர்.

டாக்டர் பின்னே சொன்னதைச் சசி கவனிக்கவில்லை. 'சியாம்!' என்று டாக்டர் அழைக்கவும் அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

தலைப் பக்கமாக அவள் நின்றிருந்தான்.

''சியா...ம்!'' அவள் கைகள் தவிப்புடன் அலைந்து அவனை எட்டின. ''சியாம், ஒரு தடவை பார்க்கிறேன். இது கடைசித் தடவையும்கூட சியாம். உங்களுக்கும் தெரிய வில்லையா? இப்போது பார்க்கா விட்டால் என் செல் வத்தை நான் ஒரு போதுமே பார்க்க முடியாதே... சியாம்...'' என்று கதறினாள்.

சசியின் கையை லேசாகப் பற்றி, ''அதைக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்களேன் டாக்டர்,'' என்றாள் அவன்.

ஆவலோடு டாக்டரைப் பார்த்தாள் சசி.

டாக்டர் மவுனமாகத் தலையசைக்கவும் வெறி கொண் டவள் போல, ''நான்... நானே சென்று பார்க்கிறேன்,'' என்று படுக்கையிலிருந்து எழ முயன்றாள்.

சட்டெனச் சியாம் முன்னே வந்து அவளது தோளைப் பற்றி அழுத்திப் படுக்க வைத்தான். ''பேசாமல் படுத்திரு சசி. நான் கொண்டு வரச் சொல்கிறேன்,'' என்றான் அழுத்தத்துடன்.

பதிலாக அசைவற்றுக் கிடந்தாள் சசி.

''கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள் டாக்டர்,'' என்றான் டாக்டரிடம் சற்று அதட்டலாகவே.

''சசிம்மா, நீ அமைதியாக இருந்தால்தான்...'' என்ற நிபந்தனையுடன் நர்சை அழைத்துக் குழந்தையைக் கொண்டு வரச் சொன்னார் டாக்டர்.

சசியின் பார்வை வாயிலில் பதிந்தது.

நர்சின் காலடி ஓசை... நர்சின் கையில் ஒரு துணிச் சுருள். சுருளுக்குள்...

தவிப்புடன் மூச்சிரைக்க, ''இட்டே வாருங்களேன் நர்ஸ் இன்னும்... ஐயோ, ஒன்றும் தெரியவில்லையே. இன்னும் கொஞ்சம்... கொஞ்...சம்...'' என்று விழிநீரை வழித்து விட்டுக் கொண்டு ஆசையாகப் பார்த்தாள்.

சின்ன வடிவம்...

குஞ்சான கைகள்...

வெளேர் என்ற முகம்...

மூடிய இமைகள்... ஆம் மூடி

பற்றியிருந்த கணவன் கையை நீட்டினாள்.

''போதும் சசி!'' என்றான் சியா

சசியின் குரல் கெஞ்சியது. ''பே ப்ளீஸ், ஒரு தடவை, ஒரே ஒ தொட்டுப் பார்த்து விடுகிறேனே,

நர்ஸும் பெண்தானே.

விழிகளில் நீர் மல்க அருகில் வ கையருகே நீட்டினாள்.

விரல்கள் நடுங்கச் சசி குழந்தை முடியிலிருந்து மிருதுவாகத் தோ கால் நகம் வரையிலும். ஆகா, மென்மை! பட்டோ வெல்வெட்டோ

ஆனால் குளிர்ந்து விட்டதே.

புண்ணியம் செய்த ஜீவனோ?

பாவியான இந்தத் தாயிடம் வ விட்டதோ?

நகர மறுத்த விரல்களைப் பிரித்

தொண்டையில் பந்தாய் அடைத்

இறுக மூடிக் கொண்டு தலையசை

உதட்டில் பற்கள் அழுந்திய இ

சசியின் உடல் மெல்லத் தேறிய

பெற்ற தாயைப் போலக்

மீனம்மாளின் பராமரிப்பும் காரண

எப்படியோ உடம்பு பழைய நி

ஆனால் மனம்?

அது தேறுவதற்கு வழியில்லாது

அதில் பட்ட காயம் பச்சை ரணமாகவே நின்று ஒரு வித எதிர்பார்ப்புக்கும் வழியற்று ஆசையெல்லாம் அழிந்து நிராசை மட்டும் எஞ்சியது.

வாழ்வின் ஒரே நம்பிக்கை. துருவ நட்சத்திரம் ஒளியேற்று முன் உதிர்ந்து போயிற்று.

அந்தகாரமாய்ச் சூழ்ந்த இருட்டில் அவள் தனித்து நின்றாள். இலைப் பட்ட மரமாய், பொட்டல் வெளியாய், வெறும் பாலைவனமான வாழ்க்கை விரிந்து கிடந்தது.

ஒரு பகலைமலை எதிர்பார்க்கும் வலிவுகூட அவளது பலவீனமான நெஞ்சுக்கு இல்லாது போயிற்று.

எப்போது பார்த்தாலும் சன்னல் ஓரமாய்ச் சூனியத்தை வெறித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

அந்த வெளியில்தான் எங்கோ கடவுள் இருக்கிறாரோ? அவருடைய மடியில் அவளுடைய செல்வன் இருக்கிறானோ?

எப்படியோ விஷயம் தெரிந்து வில்லி ஓடோடி வந்தாள். குணாளனும் கூடத்தான்.

"சசி!" என்று தோழியை அணைத்துக் கொண்டாள்.

"குழந்தை குழந்தை என்று ஒரே நம்பிக்கையில் இருந்தாயேடி? கடைசி... கடைசியில் இப்படி ஆகிவிட்டதே. கடவுளுக்கும் கண்ணில்லாது போயிற்றே!" என்று கண்ணீர் விட்டாள்.

ஏதோ நினைத்தவளாய், "ஏண்டி, சியாம் கொஞ்சமாவது மாறியிருக்கிறாரா? என்னது? இல்லையா? ஏண்டி? இரக்கமேலும் இருக்கும் அல்லவா? இல்லாவிட்டாலும் அவருக்கும் பிள்ளைதானே! அந்த வருத்தத்தில்... என்னடி தலையசைக்கிறாய்? சசி, சியாமைப் பற்றிக் குணா என்னவோ சொல்லுகிறாரே. மெய்தானாடி. யாரோ ஒரு நாடகக்காரியோடு சுற்றுகிறாராம். உண்மைதானா?" என்று விசாரித்தாள்.

"ஆம்!" என்று தலையாட்டினாள் சசி.

"ஆமா? கம்மா விட்டுக் கொ
சசி? சியாமும் பிடிவாதக்காரர் எ
இரண்டு வாங்கு வாங்குவதுத
பார்க்கிறேன் பார்," என்றாள் ஆத்

"அந்த நாடகக்காரி கிந்தா!" என்

"ஊ, அந்தச் சிந்தாவா! நம்மோ
அவளா?" என்று அதிர்ந்தாள் வில்

"ஆமாம். கோவையில் அவரி
சொன்னவளும் அவள்தான். பிறகு
வந்தும் ஒட்டிக் கொண்டாள்."

"உத்தம பத்தினியாய் நீயும் வ
வில்லி கோபமும் கேலியுமாகச் சி

துன்பச் சுமையில் சசியின் கண்
நோக்க, "வேறு என்ன செய்ய மு
இருவரையும் தெரியும். பழி வா
மேலும் அவளிடம் நெருக்கம் க
சன்னமான குரலில். சற்று நேரம்
பிறகு சசி நிமிர்ந்தாள். "என்னை
இருக்கிறாய்? அதைச் சொல்," எ

சட்டெனக் கைகளில் முகம் பு
அழுதாள்.

திடுக்கிட்டுப் போய், "என்ன
விசாரித்தாள் சசி.

"ரொம்பக் கஷ்டமாகத் தான்டி இ
வேலை வேலை வேலைதான். உ
போகிறது. இரவானால் இவரது
முடியாமல் வெறுத்துப் போய் விடு
பார்த்தாயா?" என்று கைகளை
காட்டினாள். "அழகாகப் பார்த்துப் ப
நகம் எல்லாம் உடைந்து போயிற்
எல்லாம் கரடு முரடாய் ஆகிவி
யாரிடமும் சொல்லக்கூட முடியவி

தடவை பேச்சு வாக்கில் சொன்னேனா, உடனே முகத்தை உர்ரென்று வைத்துக் கொண்டு, 'நீதானே இதைத் தேர்ந்து எடுத்தாய்? நானா கட்டாயப்படுத்தினேன்?' என்கிறார்,'' என்று கண்ணீர் விட்டாள் வில்லி.

பேசாமல் தோழியின் முதுகைத் தடவி விட்டாள் சசி.

வில்லியே மீண்டும் தொடர்ந்தாள். ''விட்டிலே என்னடா என்றால் ஒரு சின்னத் தப்புச் செய்து விட்டாலும் போதும், மாமியார் கேலிப் பார்வையிலேயே சாகடித்து விடுவார். சித்தப்பா வேறு இவரை டிஸ்மிஸ் செய்து இப்போது வேறே வேலை பார்க்கிறாரா, வேலையும் அதிகம். இரும்ப வேலை கிடைக்குமுன் பட்ட கஷ்டம் வேறு. நீ கொடுத்த பணத்தில் தான் சாப்பிட்டோம். என் செலவு வேறு. எல்லாமாக அடிக்கடி முகத்தை எப்படியோ சுழித்துக் கொள்கிறார். சில சமயம் 'இந்த வாழ்க்கைக்கா இப்படி ஏங்கினோம்!' என்று கூடத் தோன்றி விடுகிறது,'' என்று மேலும் அழுதாள்.

வில்லியின் கைகளைப் பற்றித் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தாள் சசி.

''உன் சித்தப்பா சொத்தை என்ன செய்யப் போகிறாராம்?''

''தர்மத்துக்கு என்று கொடுத்து விட்டாலும் தேவலை சசி! இப்போது என்ன ஆயிற்று தெரியுமா? நான் திருந்தி விடுவேனாம். குணாவை டைவர்ஸ் செய்து விட்டு அவர் விருப்பப்படி யாரையாவது மணந்து கொண்டால் சொத்தைத் தருவாராம். நன்றாக வாழலாமாம். சொல்லி அனுப்பி யிருக்கிறார், அவருடைய பி.ஏ.விடம்,'' என்றாள் வில்லி வெறுப்புடன்.

''ஓ!'' என்றாள் சசி.

''தோன்!'' என்றாள் வில்லியும் கூடவே. ''ஆனால் சித்தப்பா சொல்லி அனுப்பியதற்கு நான் என்னடி செய்ய முடியும்? அன்று முழுவதும் அம்மாவும் பிள்ளையும் என்னிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசவே இல்லை. நானா

இப்படி யோசனை சொல்கிறேன் என் பார்க்கக் கூடாது,'' என்று ஆத்திரப்பட அதற்கு முன் கண்ணீர் துருத்திக் கொ

''எல்லாம் சரியாகிப் போகும். அவளைத் தேற்றும்படி ஆயிற்று.

கண்ணைத் துடைத்துக் கொ கிளம்பட்டுமா? குணா வீடு போ அழைத்து வந்தார். பஸ்ஸில் வந்து கார்னரில் இறங்கி நடந்து வந்தோ நேரமாகி விடும். மாலையாவது அரை நாள் சம்பளத்துடன் போகும். அழுததால் முகம் எப்படி இருக்கிற தெரிந்தால் குணா கோபப்படுவாரே? கேட்டாள் வில்லி.

''மாடியில் என் பாத்ரூமில் மு எல்லாம் போட்டுக் கொண்டு வாடி, கூறி அனுப்பி விட்டு எழுந்து வெளி

தோழிகள் மனம் விட்டுப் பேச தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிரு

கவலையற்றுச் சிரித்த அந்த முதிர்ந்திருப்பதை உள்ளூர வேதன சசி. ''என் கணவர் சற்றே இரங்கி அவளால் எண்ணாதிருக்க முடியவில்

மனதை அடக்கிக் கொண்டு, ''கு மெல்ல அழைத்தாள்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள் குணா

பிரியமான குரலில் அன்பாகப் சசி எவிதில் அண்ணா கிண்ணா என் பழகியவள் இல்லை. ஆனால் அதே உ நவள். இன்று அவளே உறவு முறையிட ஒருவிதமாய் மனம் நெகிழ்ந்து. ''என்

''குணா அண்ணா! வில்லி கஷ்டம் தெரியாமல் வளர்ந்த பெண். தண்டித்தோ தட்டிக் கொடுத்தோ கற்றுத் தரக்கூடிய தாயற்றவள். சின்னப் பெண். அவள் ஏதாவது தப்புச் செய்தாலும் நீங்கள்தான் அணைத்துச் செல்ல வேண்டும். அதை விடுத்து, 'நான்தான் அப்போதே சொன்னேனே...!' என்றால், அதைவிட வேதனை வேறே இல்லை... அண்ணா! அவள் உங்களைக் குறை சொன்னாள் என்றெண்ண வேண்டாம். ஆனால் அந்த மாதிரி நேரங்களில் நீங்கள் சற்றுக் கவிவாகப் பேசினால்கூடப் போதும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.''

''அதில்லை சதி! இம்மெனுமுன் அழுது விடுகிறாள். சும்மா சும்மா அழுதால் நான் என்னவென்று கொள்வது? 'இவனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டதால்தான் இவ்வளவு கஷ்டம்!' என்று அவள் நினைக்கிறாள். அதனால் தான் அழுகிறாள் என்று தோன்றி விடுகிறது. ஆத்திரத்தில் நினையாததை எல்லாம் பேசி விடுகிறேன்!'' என்றான் குணாளன்.

வில்லி சொல்லாமல் விட்டதும் இருக்கிறது என்று சதி உணர்ந்தாள். கணவனையும் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. தன் கண்ணீரையும் சொல்லாமல் சமாவித்துப் பேசியிருக்கிறாள்.

''அதே போல நீங்கள் ஆத்திரப்படும் போதெல்லாம் தன்னைக் கல்யாணம் செய்ததால் வந்த தொல்லை என்று சினம் கொள்வதாக அவளும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் இல்லையா?'' என்று இதமாக எடுத்துச் சொன்னாள் சதி.

''ஓகோ!'' என்றான் குணாளன் யோசனையோடு. ''அதுதான் மீண்டும் பொங்கிப் பொங்கி அழுகிறாளாமா? சே, பாவம்!'' என்று இரங்கினான்.

''அதேதான் அண்ணா! குணா அண்ணா! வில்லியாவது சந்தோஷமாக இருந்தால், என் மனம் கொஞ்சமேனும் நிம்மதி அடையும்,'' என்றாள் சதி மெல்ல.

''இனிக் கட்டாயமாகக் கவனித்துப் பேசுகிறேன் சதி,'' என்று கூறினான் குணாளன். சதியின் முகத்தை ஒரு முறை

கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, ''சரி, நீ... என்று முடிக்காமல் நிறுத்தினான்.

பொறுமையாக தலையாட்டினாள் சதி.

''நம்பிக்கையோடு இரு சதி.''

''நம்பிக்கையா? என் நெஞ்சு நி... நிராசையும் அவநம்பிக்கையும்தான... பேசலாமே... உள்ளே வாருங்கள்'' சென்றாள்.

ஒப்பனைகள் முடிந்து வில்லியும் ஓர் ஐந்து நிமிடங்கள் பொதுப்படை இருந்தனர்.

வில்லியும் குணாளனும் விடைபெ... டெலிபோன் மணி அடித்தது.

சதி ரிசீவரை எடுக்கையில், ''நி... நாங்கள் இளம்புதிதோம்,'' என்று வில்லி படியிறங்கினாள்.

அவளுக்குக் கையை ஆட்டிக் காட்... என்றாள் சதி.

சியாம்தான். ''இரவு வர நேரமாகும். என்றான். ''யாரேனும் வந்தார்களா?''

''லில்லி!'' என்றாள் சதி சுருக்கமா...

''ஓகோ!'' என்று அவனும் சுருக்கமா... போனை வைத்து விட்டான்.

தனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம் என்... போனாள் சதி.

சற்றுப் பொறுத்து ஒரு தம்ளரில் சப்பாத்தி, பருப்புடனும் மீனம்மாள் யாவது சாப்பிடம்மா,'' என்றாள் சதி.

''பசியில்லை மீனம்மா,'' என்றாள்

''சொன்னால் கேளும்மா. பச்சை பட்டினி கிடந்தாத் தேவலையாம்மா?

தான் தெரியலை. தெரிந்தவள் நானும் விட்டு விட முடியுமா? அதை இதைச் சாப்பிட்டு உடம்பைத் தேற்றிக் கொண்டாத்தானே அடுத்ததாவது தங்கும். இந்தாம்மா...'' என்று விடாது வற்புறுத்தினாள் சமையற்காரம்மாள்.

அடுத்தது அடுத்தது என்று சொல்விச் சொல்லித் தன்னை வதைக்காமல் இருக்கக் கூடாதா என்றிருந்தது சசிக்கு.

அன்று டாக்டர் சொன்னது அந்த அடுத்தது.

கற்பனையில்கூட அவளால் எண்ணிப் பார்க்க இயலாத அடுத்தது.

துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, ''வேண்டாம்,'' என்று முணுமுணுத்தாள் சசி.

''இதப் பாரம்மா, நான் ஒவ்வொரு வில்லலாக வாயில் தருவேனாம். மெல்லச் சாப்பிடுடா ராஜா!'' என்று அருகில் அமர்ந்து ஒரு துண்டுச் சப்பாத்தியும், பருப்பும் காயும் சேர்த்து ஊட்டினாள் மீனம்மாள்.

அவளுடைய நிருப்திக்காக வாயைத் திறந்து வாங்கினாள் சசி. ஆனால் துக்கம் இறுக்கிய தொண்டைக்குள் எப்படி இறங்கும்? உலட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டது.

'அன்பில்லாச் சோறு என்பிலே குத்தியது' என்பார்கள். அன்பற்ற புருஷனை அடைந்தவர்களுக்கு அமுதமும் விஷமாகி விடுமோ?

''என்னடிம்மா கண்ணு...'' என்று பதறியபடி நெஞ்சை முதுகை நீவிவிட்டாள் மீனம்மா. ''வடபழனி ஆண்டவனே, இந்தப் பெண் நல்லபடியாகத் தேறித் தங்கச் சிலைபோல அடுத்து ஒண்ணைப் பெக்கட்டும். உன் சன்னிதிக்கு அழைத்து வந்து ரோஜா ஹாரம் சாத்துறேன்டா அப்பா!'' என்று புலம்பிய வண்ணம் பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு சென்றாள்.

தங்கச் சிலைதான். ஆனால் பொத்திப் பொத்திப் பாதுகாத்தும் மொட்டுமாகவே கருகிப் போயிற்றே! கண்ணீர் கூட வராமல் தலையணையில் சாய்ந்தாள்.

பல நாள்களுக்குப் பிறகு அவ
இற்குள் சென்றாள் சசி. அப்போ
இருந்த பக்கம் திரும்பவில்லை
சென்றாள்.

ஓர் ஓரமாகச் சில ரோஜாப்
வைத்திருந்தாள் சசி.

அத்தனையும் காய்ந்திருந்தன.

இலை யெல்லாம் உதிர்ந்து
நின்றன. 'என்னைப் போல!' என்

தோட்டக்காரன் ஓடோடியும்
தண்ணி ஊத்த மறந்து போச்சம்
பிடுங்கிட்டு வேறே வைக்கட்டுமாம்

''வேண்டாம்,'' என்று தலையை

''அம்மா...'' என்றான் கழிவிரக்

உதட்டளவில் லேசாகப் புன்னகை
வேலு. கொஞ்ச நாள் ஆகட்டும். பிற
லாம் என்று பார்க்கலாம்,'' என்றாள்

குச்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு,
இருக்கம்மா. தண்ணி விட்டாக்கத்
தோட்டக்காரன்.

நம்பிக்கையற்று மீண்டும் வெற்றுச்

வேல்சாமிக்கு என்ன தோன்றியதோ
வித்தியாசமா இருக்கீங்களேம்மா.
கடவுளுக்கும் இப்படிக் கண்ணு
போறதுதான். அதுக்காகவல்லாம்
படாதும்மா. வேலைக்காரன் சொல்றே
கம்மா. மனசைத் தேத்திக்கிடுங்க
கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அவனது வருத்தத்தையும் வில்லியு
போலவே எட்டி நின்று கண்டாள்
''வருத்தப்படாதே வேல்சாமி!'' என்

பின்புறமாகக் காவடி ஓசை கேட்டது.

அந்த நேரம், இந்த ஒரு மாத காலமாக அவள் எதிர்பார்த்திருந்த அந்த நேரம் வந்து விட்டதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

அதைத் தடுக்கும் சக்தியற்ற தன் இயலாமையை உணர்ந்து வேறு வழியின்றி அதை ஏற்கும் துன்ப அமைதியுடன் மெல்லக் கணவனை நோக்கித் திரும்பினாள்.

21

அவளது மௌனம் சரி என்று நிரூபிப்பது போல சியாம் ஒரு கண்ணசைவால் தோட்டக்காரனை அனுப்பக் கண்டாள்.

நம்பிக்கை அறவே இழந்த அந்த நிலையிலும், 'சொல்லா தீர்களேன்!' என்பதுபோல விழிகளால் கெஞ்சினாள்.

அந்தப் பார்வை அவனையும் ஏதோ செய்ததோ? எதையோ சொல்ல வாயெடுத்தவன் சற்றுத் தயங்கினான். பிறகு தோளைக் குலுக்கிவிட்டு, ''லில்லி ஏன் வந்தாள்?'' என்று வேறு பேசினான்.

''வருத்தம் தெரிவிக்க வந்தாள்,'' என்று பதிலிறுத்தாள் சசி.

''அவளை அழைக்காதே என்றேன் இல்லையா?'' என்று சினம் காட்டினான் அவன்.

''நானாக அழைக்கவில்லை சியாம்! அவளாகவே...''

''நீ சொல்லாமல் அவளுக்கு எப்படி விஷயம் தெரியும்?'' என்றான் அவன் சினத்துடன்.

''விசாரித்திருக்கக் கூடாதா? என்றாலும் நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? லில்லி தன் பிறந்த வீட்டில் இல்லை. குணாளனிடம் ஃபோன் கிடையாது. யோசியுங்கள் சியாம்,'' என்றாள் சசி நிதானமாகவே.

''ஏன், குணாளனுடைய அக்கம் பக்கத்தார் வீடுகளில் கூட டெலிபோன் கிடையாதாமா? ஃபோனில் அழைத்தால் கூப்பிட மாட்டார்களாமா?'' என்றான் அவன் கிண்டலாக.

அவளை நேர்பார்வை ஒன்று
வில்லை சியாம்,'' என்று முடித்து

அவன் அவளை நினைத்து உ
இதில் மேலே வளர்க்க என்
வளர்ப்பதால் வரப்போவது நின்று

''ம்...'' என்று சியாம் ஒ
வைத்தான். பேச்சின்றியே புகைத்

மீண்டும் ஒரு சிகரெட்டை எடு
வைத்தான்.

'சிகரெட் அதிகம் பிடிக்கிறீர்
நினைத்துச் சொல்லாமல் அட
முன்னொரு தடவை இதே போ
கட்டிக் கொண்ட அனுபவம் மறந்

இரண்டாவது சிகரெட் பாதி ஆ
வேறே ஒன்று பேச வந்தேன்,'' என்

''வேண்டாம் சியாம்,'' என்ற
ஆனால் இந்தக் கெஞ்சல் பயனற்றது
படியால் விழிகளில் நிராசை நிறை

ஒரு கூர்மையுடன் மனைவியை
''எதைப் பற்றிப் பேச வருகிறேனென
கேட்டான்.

பேச்சின்றிச் சசி தலையாட்டினா

''குழந்தை என்ற சாக்கை வை
அதில் எளக்கும் பொறுப்பு இரு
வற்புறுத்தவில்லை. ஆனால் இப்
அறுந்து விட்டதே! என்ன சொல்கி

குழந்தை இழப்பு இரு மடங்க
சசிக்கு! இப்படி ஒரு மனதை வருத்து

''சசி!'' என்றான் அதட்டலாக.
தப்பிவிட முடியாது. இப்போது வி
றையா... இல்லையா?''

''வேண்டாம் சியாம், ப்ளீஸ் வேண்டாம்.''

''சம்மதிக்கிறாயா... இல்லையா?'' அவள் குரலில் அழுத்தம் ஏறிற்று.

வேறு பேசித் தடுக்கத் தெரியாமல், ''இல்லை,'' என்றாள் சசி சுருக்கமாக.

அவள் முகத்தில் ஒரு கணம் கடும் சீற்றம் தெரிந்தது. உடனேயே ஏளனமாக உதட்டைப் பிதுக்கினான். ''எதிர்பார்த்தேன். இந்த சுகம் எல்லாம் பழகிப் போய் விட்டது. விட மனம் இல்லை. அப்படித்தானே? ஆனால் உனக்கும் கணிசமாகவே பணம் கிடைக்குமே. பெரு நட்டம் இராது. தெரியுமா?'' என்றான் ஓர் உதாசீனத்துடன்.

இயல்பாக நிமிர்ந்து கணவனைப் பார்த்தாள் சசி. ''நீங்கள் நம்பப் போவது இல்லை என்றாலும் பணத்துக்காக நான் பார்க்கவில்லை சியாம்! சிந்தாவிடமிருந்து உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே விவாகரத்துக்கு நான் மறுக்கிறேன்,'' என்றாள் தெளிவான குரலில்.

அவன் இகழ்ச்சியாகச் சிரித்தான். ''நீ சொன்னதில் ஒன்று மட்டும் சரிதான். நான் உன்னை நம்பப் போவதில்லை என்ற மட்டும். ஆனால் இன்னொன்றையும் கேட்டுக் கொள். இப்போதே கூட நான் சிந்தாமணியுடன் வசிக்க முடியும். தெரியுமா? ஏன் இங்கேயே கூட அவளை அழைத்து வந்து இந்த வீட்டின் எஜமானியாக ஆக்க முடியும்,'' என்றான் இறுமாப்பாக.

சசியின் பார்வை தளரவில்லை. விழிகளில் வேதனை நிரம்பியபோதும், நிதானமாகவே, ''நீங்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டீர்கள் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது,'' என்றாள்.

''ஓகோ! இந்த தைரியத்தில்தான் விவாகரத்துக்கு மறுப்பு வருகிறதா? உன்னை விட்டால் நாதியில்லை என்று, என்றேனும் திரும்பி வந்து விடுவேன் என்ற தைரியமா?''

இப்படி எல்லாம் பேச வேண்டுமா என்பது போல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சசி. பார்க்கப்

பார்க்க அந்த நேரான நாசியும் செ
கையில் பிடிபடாமல் நழுவிப்போ
உருவத்தை நினைவு படுத்தின.

வாழ்ந்திருந்தால் அவனும் அப்ப
உயரமாக நின்றிருப்பானோ?

ஆனால் அன்பான பார்வையோ

''அல்லது பணத்துக்காகத்தான்

திடுக்கிட்டுக் கற்பனை கலை
என்றாள் சசி.

''இன்னமுமா நடிப்பு? இதோ ப
இது. நீ எனக்கு விடுதலை
இல்லையா?''

''இல்லை,'' என்று தலையசை

சினமும் அதைக் கட்டுப்படுத்த
உதட்டைச் சுற்றிலும் வெளுப்
பயத்துடன் கண்டாள்.

''என் மேல் உனக்குப் பிரிய
றாயே சசி! அந்த அன்பு உண்
ஒப்புக் கொள்!'' என்றான் உணர்ச்சி
அவன்.

உள்ளூர நடுங்கினாலும் பிடிவா
உண்மையானது என்பதால்தான்
என்று அமைதியான குரலிலேயே

கண்களில் ஒரு விதமான ப
பிடிவாதத்துக்கு நீ ரொம்பவும் வ
சசி,'' என்று எச்சரித்துவிட்டு வீட்டு
சியாம்.

சசிக்குச் சிரிப்புக்கூட வரும்போ
அதிகம் எப்படி வருத்தப்பட முடியு

ஆனால் அது எப்படி முடியும் என்
கொள்ள நேர்ந்தது. அவள் தெரிந்து

இரவு உணவு அருந்தும் நேரத்துக்குச் சியாம் கீழே வராததால் சசி அவனை அழைத்து வரச் சென்றாள்.

கையில் இருந்த ஃபைலை விட்டு நிமிராமலே, ''எனக்கும் சேர்த்து நீயே சாப்பிடு,'' என்றான் அவன்.

குத்தல் வார்த்தைகள் எல்லாம் பழகி விட்டவைதான் என்றாலும், இன்று புதிதாக ஒரு குளிர் உள்ளூரப் பிறக்க, ''ஏன் சியாம்?'' என்று பயந்து கொண்டே கேட்டாள் சசி. நிமிர்ந்து அவளை ஏளனமாகப் பார்த்தான் அவன்.

''விவாகரத்துக்கு நீ சம்மதிக்கும் வரையில் உபவாசம் இருக்கலாம் என்று ஓர் ஐடியா.''

விக்கித்துப் போனாள் சசி. ''வேண்டாம்!'' என்றாள் தினமாக.

''ஆமாம். அதுவரை எனக்கும் சேர்த்து நீயே சாப்பிடு,'' என்று மீண்டும் ஃபைலில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

அவனுக்குப் பசிக்குமே... சற்று நேரம் சிலைபோல நின்றாள் சசி. ஆனால் பிளாக் மெயிலா?

''என்னாலும் பட்டினி இடக்க முடியும் சியாம்,'' என்றாள் மெதுவாக.

அவன் தோளைக் குலுக்கினான். கண்ணைத் தூக்கி அவளைப் பாராமலே, ''சந்தோஷம்! சமையல் குறைவாகச் செய்யச் சொல்,'' என்றான் இரக்கமற்று.

இதற்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் சசி திரும்பிச் சென்றாள்.

கீழே போய், ''அவருக்குப் பசியில்லையாம் மீனம்மா! எனக்கும் வயிறு சரியில்லை. நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்,'' என்று சொல்லிவிட்டு மாடிக்குப் போனாள். தலையைக் கையால் தாங்கிக் கொண்டு படுக்கையில் அமர்ந்தாள்.

சியாம் பிடிவாதக்காரன். முழுப் பட்டினி இடப்போனோ? ஆனால் என்ன செய்வது? அவன் கேட்பதைச் செய்தால் சிந்தா அவளது வாழ்வை அழித்து விடுவாளே.

அவன் சிந்தாவை மணக்க மாட்டான் என்று மட்டும் உறுதி இடைக்குமானால் அவன் விருப்பம் போலவே அது

அவளது இதயத்தை இரு கூறாக்குவது
கூடச் செய்து விடலாம். ஆனால் அ
என்று சொல்கிறானே...

மறுநாள் காலையில், ''தயவு செ
என்று கெஞ்சினான் சசி.

பிச்சைக்காரி போலக் காலைப் பி

அவன் அலட்சியமாகத் தோளைக் கு
விட்டான்.

சசி சற்று நேரம் இடி விழுந்தாற் போ
இப்படியே பட்டினி இடந்தால் என்
அதற்காக அவனைச் சிந்தாமணியிடம் அ
அதுவும் இதுவும் ஒன்றுதானே.

என் குழந்தை உயிரோடு இருந்திரு
நேர்ந்தே இராதே. சசியின் நெஞ்சில்
எரியத் தொடங்கியது.

ஒரு கப்பில் ஹார்லிக்சுடன் வந்தா

''சாப்பிடாட்டியும் இதையாவது கு

''மீனம்மா...'' என்று கதறினாள் ச

கப்பை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு,
அமர்ந்து ஆதரவாய் முதுகைத் தடவி வி

''பச்சை உடம்புக்காரி அழுவலாம
கன்னா இப்படித்தான். எந்த நேரம் கோ
கூடாதுன்னே தெரியாது. அதுக்காக
பட்டினி இடக்கலாமா! மெல்ல இ
சிடும்மா,'' என்றாள் இதமாக.

''வேண்டாம் மீனம்மா,'' என்று
முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

''இதப் பாரம்மா. நீ என் பொண்
வயதிலே என்னைப் பட்டினி போடுவா
அப்படிப் பார்க்கிறே! நீ மட்டும் ப
எனக்கு மட்டும் ஒரு வாய் நின்ன மன
கன்னைத் துடைத்துக் கொண்டாள் மீ

அடுத்த பிளாக்மெயிலா என்று அலுப்புடன் நினைத்தாள் சசி. ஆயினும் அந்த அம்மாளின் பாசம் நெஞ்சைத் தொட்டது. சற்று அமைதியை வரவழைத்துக் கொண்டு, ''இப்போ வேண்டாம் மீனம்மா! மதியம் குடிக்கிறேன். ஆனால் அதுவும் நீங்கள் இப்போது சாப்பிட்டால்தான்,'' என்று பேரம் பேசினாள்.

இந்தப் பேரத்தில் சமையல்காரி அயர்ந்து போனாள். பிறகு, ''மத்தியானமாவது கட்டாயம் குடிக்கணும்மா,'' என்று எழுந்து போனாள்.

உணவு வேளையில், சசி சியாமுக்கு டெலிபோன் செய்தாள்.

''சியாம் சுந்தர் ஹியர்.''

''சாப்பிட்டீர்களா சியாம்?'' என்று குரல் தழுதழுக்க வினவினாள் சசி.

''அது உன் கையில் இருக்கிறது,'' என்று டெலிபோனை வைத்தாள் அவன்.

அவள் அங்கே பட்டினி கிடக்க, இவள் மட்டும் ஹார்லிக்ஸ் குடித்தாயிற்று. மீனம்மாவுக்காக என்றாலும் கூடச் சசிக்கு நெஞ்சில் கரித்தது.

இரவிலும் சியாமின் பிடிவாதம் தளரவில்லை.

சசியின் பாச மிருந்த விழிகள் அவள் முகத்தில் களைப்பின் ரேகைகளைக் கண்டு கலங்கின.

சியாமிடம் அவள் மன்றாடியபோது, ''உனக்கு உன் பிடிவாதம்தானே பெரிதாக இருக்கிறது? அது எதுவரை செல்லும் என்பதையும்தான் பார்ப்போமே...'' என்று கதவைப் பூட்டிக் கொண்டாள். பூட்டுமுன் சற்றே நின்று, ''விடுதலைக்காக முயற்சி செய்கிறேன். அது எந்த விதமாக இருந்தால் என்ன?'' என்று சொல்லிவிட்டுக் கதவை மூடினாள்.

சசியின் இதயம் ஒரு நிமிடம் நின்று பின் துடித்தது.

அவன் சொன்னதற்குப் பொருள் என்ன? இந்தத் திருமணத்திலிருந்து சசி அவனுக்கு விடுதலை கொடுக்கா விட்டால் பட்டினி கிடந்து இந்த உலகத்திலிருந்தே

விடுதலை பெற்றுப் போய்விட
அவ்வளவு தூரத்துக்கா சசியிடம்
நெஞ்சு தவியாய்த் தவித்தது.
ஒரு முடிவு காண வேண்டுமே.

சசி குறுக்கும் நெடுக்குமாக
அறையில் நடையாய் நடந்தாள்.

ஆனால் கால் ஓய அதிக நேரம்

பட்டினியும் பச்சை உடம்
அயர்வுறச் செய்து உறங்க வைத்த

ஆனால் காலையில் எழுந்
மனதில் வேதனைத் தீ எரியத் தொ

அன்று காலையும் சியாம் சாப்பி
சசி ஒரேயடியாக மனம் முறிந்து

இந்தத் தாக்குதலில் முள்ளே
வழி எதுவுமே தெரியவில்லை அ

ஆனால் அந்தப் பணிவுசிந்தாம
தூக்கிக் கொடுப்பது போல் ஆகு
அதற்கும் அவள் மனம் துணியவி

படிக்கும் நாளிலேயே சிந்தா க
நெளித்து பவுடர் சென்ட் வாங்க
பின் விஷயம் வெளிப்பட்டபோ
குற்றவாளியாக்கி நாடகமாடி அதன்
தற்கொலை செய்து கொண்டு சா
அதே போலப் பல பேரிடம் தொ

பக்கத்து வீட்டுக்காரியாக இ
கதைதான் இன்று சியாமின் வி
விடாமல் சசியை அச்சுறுத்தியது.

இதை எல்லாம் அவனிடம் சொ
அளவும் நம்ப மாட்டான். நம்புவ
பிடிவாதத்தைத் தளர்த்துகிறவன்

பாக்கு வெட்டியில் மாட்டினாற்

சிந்தாவை மணக்க வழியின்றிச் சியாமுடைய உண்ணா விரதமும் முடிவது என்றால் எப்படி முடியும்?

யோசித்து யோசித்துப் பைத்தியம் பிடித்து விடுவது போல அவள் கலங்கி நின்றபோது கடைசியாக ஒன்று தோன்றியது.

வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டால் என்ன என்று நினைத்தாள் சசி.

சிந்தனை செய்து பார்க்கையில் அதுவே நல்லது என்று தோன்றியது.

வீட்டை விட்டு வெளியேறுவது வேறு; அவள் வாழ்வை விட்டு வெளியேறுவது வேறு.

வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டால் அவனது பட்டினியைக் கண்டு சித்ரவதைப்பட ஆளில்லாதது கண்டு அவன் உணவு உட்கொள்ளத் தொடங்கி விடுவான்.

அவனது வாழ்வை விட்டு வெளியேறினால் அது சிந்தாமணியை மணக்க அனுமதி அளிப்பதாகிவிடும். ஆனால் வாழ்வை விட்டு மறைந்து மட்டும் போனால் சட்டப்படி பல ஆண்டுகள் அவன் மறுமணம் புரிய இயலாது.

அதற்குள் அவன் மெய்யான சிந்தாமணியைக் கண்டு கொள்ள மாட்டானா?

யோசிக்க யோசிக்க இதுதான் நல்ல வழி என்று சசிக்கு உறுதியாகவே ஆகிவிட்டது.

சிறு பெட்டி ஒன்றில் சாதாரணமான மூன்று சேலைகளை எடுத்து வைத்தாள்.

சியாமின் ஃபிரேமிட்ட ஃபோட்டோ ஒன்று.

பேஸ்ட், பிரஷ் என்று சில அத்தியாவசியமான பொருள்கள்.

வேலை தேடிக் கொள்ளும் வரையிலான அவசியச் செலவுகளுக்காக ஐந்நூறு ரூபாய்ப் பணம்.

எல்லாம் தயார் செய்து முடிக்கும்போது சபேசனின் நினைவு வரவே மீண்டும் கலங்கிப் போய் நின்றுவிட்டாள்.

சசி எங்கோ சென்று விடலாம். வீட்டு வேலை செய்து கூட வயிறு வளர்த்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனால் அவள் தந்தையின் கதி என்ன?

சசி மேல் கொண்ட கோபத்தைக்
கூடியவன் அல்ல சியாம்.

ஆனால் சிந்தாமணி வெறிகொண்
தன் திட்டங்களைக் குலைத்து வி
பழிவாங்கத் துடிப்பாள். அது அவ
பாயக்கூடும். எந்த அளவுக்கு அவ
கூடும் என்று வரையறுக்க முடியாத

ஆனால் இன்றைய நிலையில் சசி
கொண்டு எங்கே போவாள்? அவ
வாள்? மேலாக மருத்துவச் செலவை

பின்னே சியாமுக்கு விவாகரத்து
சிந்தாவினால் சீரழிவதைக் கண் மூ
அவன் தரும் பணத்தில் தந்தையை

'அப்பா! அப்பா!' என்று அழுதப
சசி. அழவும் சக்தியிருந்தால்தானே

டெலிபோன் மணி அடித்தது.

அயர்வுடன் மெல்லச் சென்று எ

''டிரங்கால் ஃப்ரம் குன்னூர்'' எ
சிலிர்த்தான். ''கொடுங்கள்... (
அவசரப்பட்டாள்.

''ஹலோ...'' என்றார்கள் யாரோ

''மிஸஸ் சியாம் கந்தர் பேசுகிறே

''அடடா! நீங்களா அம்மா! மிஸ்
நான் அவரிடம் பேச வேண்டும். அ
என்கிறார்கள்.''

''அவர் இங்கேயும் இல்... ஆன

''டாக்டர் ஜான்தான் பேசுகிறேன்

தலைமை டாக்டரே பேசுகிறார்.

''என்ன டாக்டர், என்ன? என்ன
என்ன? சீக்கிரம் சொல்லுங்களேன்...

''நீங்கள் நலம்தானே மிஸஸ் சியாம்? நான் எதற்கும் உங்கள் கணவரிடமே பேசுகிறேன்,'' என்றார் டாக்டர் தயக்கத்துடன்.

''டாக்டர்!'' என்று அழைத்தாள் சசி, தன்னை மிகவும் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு. ''அவர் வரத் தாமதம் ஆகக்கூடும் டாக்டர்! எனக்கு உடம்பு மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. எந்த அதிர்ச்சியும் என்னை எதுவும் செய்யாது. தைரியமாகத் தயவு செய்து சொல்லுங்கள் டாக்டர்! அப்பாவுக்கு எப்படி இருக்கிறது? மிகவும் சீரியஸா?''

''உங்களுக்கு இன்னமும் புரியவில்லை, மிஸஸ் சியாம்! இன்று காலை உங்கள் தந்தை தூக்கம் கலைந்து எழவே இல்லை... ஐ யாம் வெரி ஸாரி... ஹலோ... ஹலோ...''

22

சில கணங்கள் சசி மிகுந்த அதிர்ச்சியுற்றவளாக ஸ்தம்பித்து நின்றாள்.

பிறகு சிரிப்பு வந்தது. 'அட அப்பா, நமக்காக இவள் பட்டது எல்லாம் போதும். இப்போ தேனும் ஓர் உதவி செய்வோம் என்று எண்ணிப் போய் விட்டார்களா?' என்று மிகுந்த வேதனையுடன் நினைத்தாள்.

'வீட்டை விட்டு வெளியேற நான் தடையாக இருக்க வில்லை. நீ செல் மகளே!' என்று அவர் சொல்லாமல் சொல்லிப் போய்விட்டதாகவே அவள் கருதினாள்.

ஆக அவள் செய்ய வேண்டிய காரியம் உறுதியாகிப் போயிற்று.

அதற்குள் டாக்டர் பலமுறை 'ஹலோ... ஹலோ...' என்று சொல்லிவிட்டார்.

மெல்ல மெல்ல மெல்ல அந்தக் குரலின் தீவிரமும் அவசரமும் உள்ளே உறைக்க, ''எஸ்... ஹலோ டாக்டர்...'' என்று பலவீனமான குரலில் கேட்டாள் சசி.

''உங்களுக்கு ஒன்றும் இல்லையே?'' என்றார் அவர் பெருமூச்சுடன்.

''எனக்கா? எனக்கு என்ன வந்தது? ஒன்றுமே இல்லையே... வைக்கட அசதியுடன்.

''நீங்கள் வருகிறீர்களா?'' என்று அ

''நானா? ஏன்... ஓ! அவரி தெரிவிக்கிறேன் டாக்டர்!''

''ஓ.கே.'' என்று டெலிபோனை ரிசீவரை மெல்லக் கீழே வைத்தாள்

ஆகக் கடைசியாக அவளைக் கட்ட பந்தமும் அறுந்தது.

மீண்டும் டெலிபோனை எடுத்துச் நம்பரைச் சுழற்றினாள்.

அங்கே இரண்டு முறை மணி சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

மீண்டும் 'கான்ஃபரன்ஸ்' ரூமில் அ டெலிபோன் செய்தாள்.

எடுத்து, ''யெஸ், சியாம் சுந்தர் ஹிய

''நான் சசி...'' என்று தொடங்கினா

''ஸாரி. ராங் நம்பர்!'' என்று சி கீழே வைத்தான்.

ஹாலில் இருந்த மற்றவர்களுக்காக என்று புரிந்தது சசிக்கு.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு ச நின்றாள்.

ரிசீவரை மெல்ல - அது உடைந் அஞ்சுகிறவள் போல - மெதுவாக வை

உடம்பு மூளை எல்லாம் மரத்து வி நேரம் அசையாது நின்றாள்.

ஏதோ தோன்றவும் டெலிபோனை குன்னூர் மருத்துவமனைக்கு ஓர் அவச வெகு விரைவிலேயே கிடைத்தது.

டாக்டரிடம் பேசினாள். ''டாக்டர்! அப்பாவை...'' நீர் மாளித்த விஷயத்தைச் சொல்வது கடினமாகவே இருந்தது.

''என்னம்மா?'' என்றார் அவர் கனிவாக.

''வந்து... அப்பாவை அங்கேயே அடக்கம் செய்துவிட முடியுமா? நான்... நான் வர முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன்,'' என்றாள் அவள்.

''எனக்குத் தெரியும் மிலஸ் சியோம்!''

சசியின் சூலை மாதா மாதா அவள் அங்கே செல்லுகையில் கண்டவர்தாமே. இது பிரசவ மாதம் என்று எண்ணினார் டக்டர்.

சசிக்கும் அவர் நினைப்பது புரிந்தது. குனிந்து ஒட்டியிருந்த வயிற்றை வெறுப்புடன் பார்த்தாள்.

பிறகு நிமிர்ந்து, ''எவ்வளவு பணம் தேவைப்படும் என்று சொல்லுங்கள். அனுப்பி வைக்கிறேன்,'' என்றாள்.

''வேண்டாம் அம்மா! மூன்று மாதம் டெபாசிட் இருக் கிறதே, செலவு போக நான்தான் தர வேண்டியிருக்கும்.''

''தர வேண்டாம் டாக்டர்! நர்சிங்ஹோமுக்கு நன்கொடை யாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். வைக்கிறேன்...'' என்று டெலிபோனைக் கீழே வைத்தாள்.

செய்ய வேண்டிய காரியம் மனக்கண்ணில் படம்போலத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

சியாமுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். ''என்னை மன்னியுங்கள். நீங்கள் கேட்பதை என்னால் முழுமையாகத் தர முடியவில்லை. சிந்தாமணியைப் பற்றித் தெரிந்திருப் பதால் அவள் உங்களை அழித்து விடுவாளோ என்று மிகவும் அச்சமாக இருக்கிறது... அதனால்தான்.

ஆனால் இப்போதைய பிரச்னைக்கு ஒரு வழி தெரிந்தது சியாம்! நான் உங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறேன். தயவு செய்து மூன்று ஆண்டுகள் பொறுங்கள். அதன் பிறகும் நீங்கள் சிந்தாவையே மணக்க விரும்பினால் இந்தக் கடிதத் தையே என் விடுதலைக் கடிதமாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

வேலை ஏதும் கிடைக்கும் வ
ஐந்நூறு ரூபாய் எடுத்துப் போகிறே
தயவு செய்து நன்றாகச்
என்று முடித்தாள்.

கடிதத்தை அழகாக மடித்தாள்
மேசை மேல் வைத்துப் பேப்பர் வெ

அறையைச் சுற்றிலும் ஒரு முவ
தாள். வாழும் காலம் எல்லாம் து
தோற்றம் அல்லவா? சுமுல் நாற்காலி
அவள் இருப்பது போலக் கூட ஒ
தோற்றம் தோன்றியது.

தலையைக் குலுக்கிவிட்டுக் கொ

மீண்டும் டெலிபோனை எடுத்து
ஏற்பாடு செய்தாள்.

டாக்சி வரும்வரை அயர்வுடன்

டாக்சி வந்ததும், மீனம்மாளிடம்,
சீரியசாக இருக்கிறதாம். டெலிபே
போகிறேன்,'' என்று சோர்வாக இ
ஏறினாள்.

டாக்சியில் கிளம்பியதும் 'எக்மோ

ரயில் நிலையத்தில் இறங்கிக்
திகைத்தாள். இப்போது எங்கே போ

ரயில்கள் வந்து புறப்படும்
அட்டவணையைப் பார்த்தாள்.

'செங்கல்பட்டு' என்ற பெயர் நெ

செங்கல்பட்டு ஒரு டிக்கெட் வாங்
அங்கே செல்லும் ரயிலிலும் ஏறிக்

இயந்திரம் போல எல்லாம் செய்
முட்டாள்தனம்! செங்கல்பட்டில் யார்
அங்கே போகிறோம்?' என்று சற்று

சட்டென நினைவு வந்தது.

செங்கல்பட்டு என்ற பெயர் ஏன் மனதில் நெருடியது என்பதும் புரிந்தது.

சில தினங்களுக்கு முன்பாக ஆங்கிலத் தினப் பத்திரிகை ஒன்றில் ஞாயிறு மலரில் செங்கல்பட்டின் அருகே அமைந்திருந்த ஓர் ஆசிரமம் பற்றிய விவரங்கள் வெளிவந்திருந்தன. அந்த ஆசிரமத்தில் அனாதைக் குழந்தைகள் வளரும் முறை பற்றிச் சிறப்பாக எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆசிரமத் தலைவியின் அடக்கம், கம்பீரம், செயல் திறமை பற்றிக் கூறப்பட்டிருந்தது அங்கே நிலவிய வேலை செய்வோர் பஞ்சம் பற்றி அந்த ஆசிரமத் தலைவி வெகுவாக வருந்திக் கூறியிருந்தார். உணவு ஆசிரமப் பொறுப்பு. மேலே ஓரளவான தொகையே கிடைக்கக் கூடிய இந்த வேலைகளை முன் வந்து செய்ய யாருக்கும் மனம் இல்லையே என்று ஏங்கிச் சொல்லியிருந்தார் அவர்.

அங்கே சென்று விட்டால்...

சசிக்கு வயிற்றுக்கு உணவு மட்டிலும் போதுமே.

ஆனால் தன்னை ஏற்பார்களோ மாட்டார்களோ என்று சற்றுக் கலக்கமாக இருந்தது சசிக்கு.

செங்கல்பட்டில் இறங்கிப் பஞ்சலடி என்ற அந்த ஆசிரமம் பற்றி விசாரித்தாள்.

''வேடந்தாங்கல் தாண்டி இருக்கிறது. பஸ்ஸில் போகலாம்,'' என்றார்கள்.

ஒரு வழியாகச் சசி அங்கே சென்று சேர்ந்தபோது மாலையாகி விட்டிருந்தது.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய சசி சற்றே மிரண்டாள்.

சுற்றிலும் வேறே ஒன்றுமே இல்லை.

வேலிக்கதிரால் அடைக்கப்பட்ட பெரிய இடம்.

வாயிற்புறமாக நின்று வயதான மனிதனிடம் விசாரித்தாள்.

அங்கே அவன் காவல்காரன் என்பது தெரிந்ததும், தான் வந்ததன் விவரமும் கூறினாள்.

அவன் தோட்டத்தில் நின்ற ஒரு பெண்ணை அழைத்துச் சசியை உள்ளே தலைவியிடம் கூட்டிச் செல்லுமாறு கூறினாள்.

''சரி தாத்தா,'' என்று பணிவுட
அழைத்துச் சென்றாள்.

அங்கே ஓலைக் கூரை வேய
பச்சைப் பசேல் என்ற செடி கொ
திருந்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொ
என்று தோன்றியது. கண்ணை மறை
இல்லாதிருந்தால் இந்த அழகில் ந
இருந்தது சசிக்கு.

''இந்தப் பக்கம் வாங்கம்மா,''
தனியாக அமைந்திருந்த ஒரு கு
சென்றாள் அவள்.

வாயில் புறமாகக் கிடந்த பெஞ்
விட்டு அவள் மட்டும் உள்ளே செல்

உட்கார்ந்ததுமே எழவே முடிய
அயர்வு தெரிந்தது சசிக்கு. உள்
தன்னைப் பற்றிச் சொல்வது எங்கே

''உள்ளே வரச் சொல் தோ,'' எ
குரல் ஒலித்தது.

தள்ளாடியபடி கால்களைக் க
தோவைத் தொடர்ந்து உள்ளே சென்

''யாரம்மா நீ?'' என்று வினவிய
அமைதிக் குரல்.

''இங்கே... இங்கே வேலை இ
கேட்கும்போதே சசியின் குரல் பலவீ

கண்கள் இருட்டிக் கொண்டு வ
மேசையைக் கையால் இறுகப் பற்றி

இரண்டு நாள் பட்டினியின் பிரதி

அந்த அம்மாள் சசியை உற்றுப்
சொன்னார்.

அருகில் இருந்தவரைப் பார்த்துத்
மேசை மேல் இருந்த மணியை அழு

அந்தச் தோவே ஓடி வந்தாள்.

''கொஞ்சம் எலுமிச்சைச் சாறு சீக்கிரமாகக் கொண்டு வாம்மா, பனை வெல்லம் போட்டு,'' என்று அவளை அனுப்பினார் தலைவி.

சசி பேச முயன்றபோது கையை உயர்த்தி அவளை அடக்கினார்.

அருகில் இருந்த இன்னொருவனுடன் பேசத் தொடங்கி விட்டார். ''அப்படியானால் போலியோ இல்லை என்பது நிச்சயம்தானே டாக்டர்?'' அவள் வருகையால் அறுந்த பேச்சின் தொடர் என்று சசி புரிந்து கொண்டாள்.

''நிச்சயம்!'' என்றார் அந்த டாக்டர்.

''அடுத்தவர்களுக்குத் தொற்றக் கூடுமா? தனியாகவே தான் வைத்திருக்கிறேன். நானும் மங்களமும்தான் கவனித்துக் கொள்கிறோம்.''

''இந்த ஒரு வாரம் அப்படியே கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு பயம் இராது... இதைப் பார்த்து முடியுங்கள். நான் காத்திருக்கிறேன்,'' என்றார் டாக்டர்.

அதற்குள்ளாக எலுமிச்சைச் சாறுடன் சீதா வந்தாள்.

தலைவியின் கண்ணசைவில் சசியிடம் அதைக் ''குடியுங்கள் அக்கா,'' என்றாள் முறுவலுடன்.

சற்றே நிகைப்புடன், ''எனக்கா! நான் இங்கே...'' என்று தொடங்கினாள் சசி.

''முதலில் அதைக் குடி. அப்புறம் பேசலாம்,'' என்றார் தலைவி, குரலில் ஓர் அழுத்தத்துடன்.

நெஞ்சில் ஒரு வலியுடன் சியாம் போல அழுத்தம் என்று நினைத்தபடியே எலுமிச்சை ரசத்தை வாங்கி அருந்தினாள் சசி.

உடம்பின் தடுமாற்றம் நெஞ்சின் பதற்றம் எல்லாம் சற்று விலகினாற்போலத் தோன்றியது சசிக்கு.

''கடைசியாக எப்போது சாப்பிட்டாய்?''

''நேற்று மதியம் ஹார்லிக்ஸ் குடித்தேன்,'' என்று தன்னை அறியாமல் உண்மைப் பதிலைக் கூறினாள் சசி.

தலைவியின் கூரிய பார்வை மீண்டும் சசியை அளந்தது. ''நீ ஏன் வேலை தேடி வர வேண்டும்?'' என்றாள் திடீரென்று.

''எனக்குச் சம்பாதிக்க...'' மேலே தலைவியைத் நிகைப்புடன் பார்த்தா கேட்கிறீர்கள் அம்மா?''

''வேலை தேடி வருகிறவர்கள் வி சொல்லி உத்தரவு வந்தபின்தான் வ

''.....''

''இதோ பாரம்மா, உன் தாலிக் கொ வளையத்தின் அமைப்பையும் கை கும்போது பசையுள்ள இடத்துப் பெ

சசி குனிந்து நகைகளைப் பார்த் விட்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்று அப்போதிருந்த கலவரத்தில் நகைகள வரவில்லை. வந்தாலும் தாலிக் கொ வைப்பாள்!

தலைவியின் குரல் தொடர்ந்தது மிகவும் எளிமையானது. உடல் தே யிருக்கும். சம்பளமும் மிகவும் வேலை வேண்டுமா?''

''ஆமாம்,'' என்றாள் சசி இடமாக

''அந்த வாழ்வை விட்டு இதை நா

கண் அகல நிமிர்ந்தாள் சசி. கிட்டினால் போதும் அம்மா!'' என்ற

''குடும்பக் கசப்பு தீர்ந்ததும் இந்த நி

''இது மாறாத பெரும் கசப்பு அம்ம சொல்லால் தவிரப் போக மாட்டே தீர்மானமாக.

''ம்....'' என்ற தலைவி சிந்திக்கு ஒன்றின் அழுகுரல் கேட்டது.

உடம்பெல்லாம் சிலிர்க்க, குரல் ஆவலும் துக்கமுமாகப் பார்த்தாள் ச

பிறந்து சில வாரங்களே ஆன கு பெண் உள்ளே வந்தாள்.

''அம்மா! பால் பாட்டிலைச் செல்வன் உடைத்து விட்டது. குழந்தைக்குப் பசி நேரம். ஸ்பூனால் கொடுக்கப் பார்த்தால் முடிய வில்லை. அழத் தொடங்கி விட்டது,'' என்றாள் வந்தவள்.

தன்னையறியாமல் சசி எழுத்தாள்.

அவளுடைய உடல் நடுங்கியது. நெஞ்சம் விம்மியது. தாங்க முடியாத வலியுடன் மார்புச்சேலை நனையலாயிற்று. இரு கைக ளாலும் நீட்டி அந்தக் குழந்தையை வாரி எடுத்துக் கொண்டாள்.

நெஞ்சில் பாலும் கண்களில் நீரும் பொங்கி வழிய, ''அம்மா! என் குழந்தை இறந்து ஒரு மாதமிருக்கும், இப் போது... இப்போது இந்தக் குழந்தைக்கு ஒரு கெடுதலும் இராதே?'' என்று குரல் தழுதழுக்க வினவினாள் சசி.

தலைவி டாக்டரைப் பார்க்க, அவர், ''கோ அஹெட்...'' என்றார் சுருக்கமாக.

ஒரு விம்மலுடன் மறைவுக்காகச் சுற்றிலும் பார்த்தாள் சசி. புரிந்து கொண்டு தடுப்பின் மறுபுறத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார் தலைவி.

கால்கள் பின்ன, வேகமாய் அங்கே சென்றாள் சசி.

சற்றுப் பொறுத்துக் குரல் கொடுத்துவிட்டு ஆசிரமத் தலைவி அங்கே சென்றபோது, குழந்தையின் குஞ்சுக் கரங்களையும் கால்களையும் பட்டான தலை மயிரையும் தொட்டுத் தொட்டுத் தடவித் தடவிக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சசி. தலைவி பேசாமல் திரும்பி விட்டார்.

மீண்டும் சற்று நேரம் ஆனபின், ''அம்மா சசி!'' என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தார்.

குழந்தையுடன் வெளியே வந்தாள் சசி.

''குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு போ தாரிணி,'' என்றார் தலைவி.

அதிர்ச்சியுற்றவள் போலக் குழந்தையை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள் சசி.

உடனே தன் உரிமையற்ற நிலையை உணர்ந்து மனமில் லாமல் தயக்கத்துடன் குழந்தையைக் கொடுத்தாள்.

குழந்தையுடன் தாரிணி செல்வதை எட்டு மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

''உட்கார்,'' என்ற குரலில் திரும் அமர்ந்தாள்.

''உன் குழந்தை ஏன், எப்படி இற

''தெரியவில்லையே,'' என்றாள்

''வேண்டுமென்று ஏதும்...''

''ஐயோ அம்மா...'' என்று கதறி

''குழந்தை போனாலும் கணவன் இரு வயதுதான். விரைவிலேயே மீண்டும் ஒ

எல்லாரும் சொல்லி நெஞ்சை வார்த்தைகள். தலைவியை வெறித்து

உலகத்தின் எத்தனையோ துயரங் விட்டிருந்த தலைவியின் மனமும் இ

முழுக்க எரிந்துவிட்ட வீட்டின் இழு இடிந்த சுவர்களைப்போல வெறுமைய

யோசனையோடு, ''உனக்கு என்ன என்று கேட்டார்.

''டைப்பிங், ஷார்ட் ஹாண்ட், பு வேலைகள் ஆனாலும் பெருக்கு நுலக்குவது... எதுவும் செய்கிறேன் அ

''முன்னதற்குத்தான் அவசியமாக ஆ சம்பளம் எதிர்பார்க்கிறாய்?''

யோசனையுடன் தலையை நிமிர்ந்து

சட்டெனக் கண்களில் ஒளி பிறக்க, '' றுமே வேண்டாம் அம்மா... ஆனால்...''

''சொல்லு,'' என்றார் தலைவி சுருக்

''அந்தக் குழந்தை... அம்மா! அந்தக் கு தருவீர்களா?'' என்று மூச்சைப் பிடித்துக் வடிவமாகிக் கேட்டாள் சசி.

23

இரக்கத்துடன் லேசாகச் தலைவி. ''உன்னையே பசி த முடியவில்லை. குழந்தையை வேறு எப்

''எவ்வளவு அதிகமாக வேணுமானாலும் உழைக்கிறேன் அம்மா! ப்ளீஸ்...'' என்று கெஞ்சினாள் சசி.

''ம்...'' என்று யோசித்தார் தலைவி.

லேசான புருவச் சுழிப்புடன் லேசாகத் தலையைப் பின்னே சாய்த்து அவர் யோசனை செய்த விதம் எங்கோ பார்த்தது போல் இருந்தது சசிக்கு. ஆனால் எங்கே என்று யோசிக்கத் தோன்றாமல் குழந்தை விஷயத்தில் மனம் இளர்ச்சியுற்ற ஆவலுடன் தலைவியைப் பார்த்தாள்.

''கொஞ்ச நாள்கள் ஆசிரமத்திலேயே இருந்து டைப்பிங் புக்கிப்பிங் எல்லாம் கவனி. பிறகு சம்பளம் எல்லாம் நிர்ணயிக்கலாம்.''

''அம்மா! குழந்தை?'' என்றாள் சசி ஆவலே வடிவாக.

''அதையும் இப்போதைக்கு நீயே பராமரிக்கலாம். உன்னால் முடிகிறதா என்று கவனித்துப் பிறகு தீர்மானிக்கலாம்,'' என்றார் தலைவி அமைதியாக.

பார்வையிலேயே உள்ளம் நிறைந்த நன்றியைப் பிரதிபலித்தாள் சசி.

மனதைக் கண்ணாடி போலக் காட்டும் விழிகள் என்று எண்ணிக் கொண்டார் தலைவி. ''பிள்ளைக்காக வெகுவாக ஏங்குகிறாள் பாவம்!'' மனம் ஓடும்போதே அவரது பார்வை ஒரு கணம் சூனியத்தை வெறித்தது.

ஆசிரமத்து வாழ்க்கை சசிக்கு அவள் அன்று வரை அறிந்ததிலிருந்து முழுக்க முழுக்க வித்தியாசமானதாக இருந்தது. அந்த வேறுபாடு அவளுக்கு முழுக்க முழுக்கத் தேவையானதாகவும் இருந்தது.

அங்கிருந்த அனைவருமே அன்போடு பழகினர். ஆனால் அனாவசியமான பரிவோ இரக்கமோ காட்டவில்லை. அங்கிருந்த அனைவருமே பரிவு காட்டப்பட வேண்டியவர்கள்தாமே என்பதாலோ என்னவோ!

யாரும் தூண்டித் துருவி எதையும் கேட்கவில்லை.

'வந்து விட்டாயல்லவா? இனி நீயும் எங்களுள் ஒருத்தி. இந்தச் சிறுமிக்குத் தலையைப் பின்னி விடு. அந்தக் குழந்தை

துணியை ஈரம் செய்து விட்டதே, மாற்
தெரிகிறாயே. கொஞ்சம் ஓய்வாக
போன்றவைதான்.

எல்லாமே மனத்திற்கு இதமாகத்

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மனதிற்
இன்பம் தந்தது ஒன்று. அதுதான் அந்
மாத்திரத்தில் அவளிடமே பால் பெரு
கை.

அந்தச் சிசு அப்போதைக்கு அவ
பட்டது. அதன் அழுகை கூடச் சங்கீதம்
இருந்தது அவளுக்கு. சிரிப்பைப் பற்றி

வேலை நேரத்தில் குழந்தையை
பகுதியில் விட்டு விட்டுச் செல்ல ம
'என்ன வேலை' என்று எரிச்சல் கூட வ
அவன் அவள் மனதைக் கவர்ந்திருந்தா

அங்கே தலைவிக்கு அடுத்தபடியா
ஒரு பெண்மணி இருந்தார். படித்தவர்.
இருக்கக்கூடும்! ஒரு வகுப்புக் கலவரத்
கள் அனைவரையுமே ஒரே நாளில்
சற்றே இறுகிப் போய் வயதுக்கு மீறிய
காட்டியிருந்தார். ஆனால் ஒரு குழந்
மாட்டார். ஒரு சிறுவன் விழுந்து விட்ட

பொதுவாக ஆசிரமக் குழந்தைகளி
வெறுமையான பார்வை, வயதை மீறி
குடும்பங்களில் வாழும் குழந்தைகளை
சின்னச் சின்ன ஆசைகளையும் ஏக்க
கொள்ள ஆள் இல்லாததே அதன் காரண
'பார்ஸாலை'யின் குழந்தைகளின் முக
இல்லாது போக மங்களம் முக்கிய கா

பொதுவாக உணவு நேரம் பள்
நாலும், யாராவது பசி என்றால், ஏன்,

காட்டினாலும், தட்டில் பரிமாறிக் கொடுத்து விடுவார். லேசான வியப்புடன் பார்த்த சகியிடம் ''என் பிள்ளைகளுக்கு அன்று செய்தேன். இன்று இவர்கள் அத்தனை பேரும் என் பிள்ளைகள்தானே, செய்கிறேன்,'' என்றார். 'அயோக்கியத் தனம் இல்லாத சிறுசிறு ஆசைகளுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும்,' என்பது அவரது எண்ணம். 'அதில் கொஞ்சம் அதிகப்படி சிரமங்கள் இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லை,' என்பார்.

அவரைப் போலவே அதே வயதில் இன்னொரு பெண்மணியும் இருந்தார். பெயர் யோகம். வாழ்வில் நேர்மாறு. அதிகப் படிப்பறிவு இல்லாதவர். மங்களத்தின் நிழல் என்றே சொல்லலாம்.

தீதாவும் தாரிணியும் பதினைந்து, பதினாறு வயதுச் சிறுமிகள். இங்கேயே வளர்ந்தவர்கள். பையன்களைப் பத்து வயதிலேயே வேறு இடத்திற்கு அனுப்பி விடுவார்கள்.

மேல் வேலை, சமையல், சலவை போன்றவற்றைச் செய்ய ஆட்கள் இருந்தனர்.

எல்லாருக்கும் ஒவ்வொரு கதை.

ஆனால் எல்லோருக்குள்ளும் இருந்த அன்பைத் தூண்டி விட்டுச் சுடராக எரியச் செய்து அந்த ஆசிரம வாழ்வை ஒரு பெரிய குடும்ப வாழ்வு போல நடத்துமாறு செய்தவர் - செய்து கொண்டிருப்பவர் தலைவி என்பது நன்கு புரிந்தது.

புரிந்த அளவில் சகிக்கு அவரிடம் ஏற்கெனவே இருந்த மதிப்பும் பன்மடங்காயிற்று.

அமைதியான குரலில் சுருக்கமும் தெளிவுமாக அவர் வேலை தருவதும், குழந்தையின் பசி வேளைகளில் சரியாக வேலையை நிறுத்திச் சகியை அனுப்புவதும், முதலில் சகிக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

ஆனால் அவ்வளவு கூர்மை இல்லாவிட்டால் நம்பது குழந்தைகளைக் குறை தெரியாமல் பராமரிக்க முடியுமா என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

தலைவியின் அறிவுக் கூர்மை
விஷயத்திலேயே அறிய நேர்ந்தது. அ

வீட்டை விட்டு வெளியேறி வந்
பட்டினி கிடக்க மாட்டான்,' என்
திருந்தாள்.

ஆனால் இங்கே வந்த அன்று
யோசிக்கையில் திடுமெனப் ப
ஒருவேளை அவள் விடுதலை
பட்டினிதான் என்று அவன் உறு
அவன்தான் பிடிவாதக்காரனாயிற்றே

ஆனால் அந்தப் பிடிவாதத்தை அ
அவன் முட்டான் அல்ல.

அவளை எப்படி அறியச் செய்ய

ஒரே வழி பத்திரிகைகளில் விள
இருக்க முடியும். சுருக்கமாக 'முடி
அதே விரதம் தொடரப்படும்' என்று
விளம்பரம் வந்தால் அவளுக்குத்

அதன் பிறகு சகிக்குச் சரியாகவே
காலைப் பத்திரிகை அங்கே மதி

உடனே எடுத்துப் படித்துவிட
தலைவி தந்த கடிதங்களைப் பிடிவ
கொண்டிருந்தாள் சகி.

உடனடி வேலைகளை முடி
போலக் காட்டிப் பத்திரிகையை
அப்பாடி! ஒன்றும் இல்லை எ
கொண்டாள். மறுநாளும் அதேதா

இரண்டு நாள்கள் ஏதும் இல்
கொஞ்சம் மனதில் அமைதி
சாப்பிட்டிருப்பான்.

''உன் கணவன் ஒன்றும்
வில்லையா?'' என்று தலைவி
நிதானமாக வினவவும் சகி திடுக்

''நான்... நான்... அவர்...'' என்று குளறினாள்.

அவர் அமைதியுடன் புன்னகை செய்யவும், சசி தலை குனிந்தாள்.

''போகட்டும்! வேலையைத் தொடங்குகிறாயா?'' என்று தலைவி மீண்டும் போகவும் தன்றியோடு வேலையைத் தொடங் கினாள் சசி. மற்றப்படி அவரிடம் என்னவென்று விளக் குவது? அவர் என்னதான் அன்பாளவராக இருந்தாலும் கூட.

பத்து நினங்களுக்குப் பிறகு சசியின் வேலை, சம்பளம் எல்லாம் வரையறுக்கப்பட்டன.

சம்பளம் குறைவான அளவில் இருந்தபோதும், சசி திருப்தியற்றுப் போகவில்லை. 'இது போதும்!' என்று நினைத்தாள்.

குழந்தையைச் சசி 'தத்தா'கவே எடுத்துக் கொண்டாள். முதலில் அப்போதைய ஏற்பாட்டைப் போலவே தொடர்ந்து இருக்கலாம் என்றே நினைத்திருந்தாள். ஆனால் ஒரு நாள் ஒரு கணவரும் மனைவியுமாக வந்து பத்து மாதக் குழந்தை ஒன்றைத் தத்தாக எடுத்துச் சென்றபோது சசி சற்றே திகைத்தாள்.

அதிலும் சென பராமரிப்புப் பகுதியில் தொட்டிலில் கிடந்த செல்வனை, சசியின் மனம் கவர்ந்த சிசுவை எடுத்துச் செல்லலாம் என்று அந்தக் கணவன் தன் மனைவியிடம் வற்புறுத்தியபோது பயந்தே போனாள்.

நல்ல வேளையாக மிகவும் சிறிய குழந்தையானால் கவனிப்பது கஷ்டம் என்று மனைவி மறுக்கவும், அப்பாடி என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

அவர்கள் சென்ற பின், தலைவியிடம் சென்று விசாரித் தாள். இந்தத் தம்பதி விரும்பியிருந்தால் எந்தக் குழந்தையை யும் எடுத்துச் சென்றிருப்பார்கள் என்ற உண்மை புரிந்ததும் சசி நடுங்கிப் போனாள்.

இந்தக் குழந்தையைப் பிரிந்து அவள் எப்படி வாழக்கூடும்?

எனவே குழந்தையைத் தத்து எடுத்துத் தன் உரிமை யாக்கிக் கொண்டாள்.

ஆனால் அதிலும் ஒரு சிரமம் உ

உறவு என்று யார் இருந்தாலு கூடாது என்பது ஒரு விதி.

தாய், பிள்ளை என்ற உறவு ஏற் தங்கும் தருணி சசிக்கு இல்லாது பே

எனவே ஆசிரம எல்லையைத் சற்றுத் தொலைவில் இருந்த சிறு யுடன் வசிக்கலானாள்.

காலை வேலைகளை முடித்துக் இனம்புவாள்.

மதிய உணவும் மாலைச் சிற் களோடு.

மாலையில் வேலை முடிந்து கெல்லாம் மீண்டும் வீடு வந்து சே

ஒரு சோறுடன் சாம்பார் அல்ல விட்டால், சமையல் முடிந்து விடு

இரவிலும் மறுநாள் காலையிலு கொள்வாள்.

வேலை முடிந்த பின் சசியின் இனிமையாகக் கழிந்தது.

தன் குழந்தை இறக்கவே இல்ல மனோபாவம் கிட்டத்தட்ட சசிக்கு

ஆசையாகக் கதிரவன் என்று கும்மிருட்டாய் இருந்த வா செய்தானாம் - அதனால்தான்.

தூக்கச் சிரிப்பில், உதடு பிதுங்க விழிகளின் மலர்ச்சியில் - குழந்தை வையும் ஆசையுடன் அணுபவி ஒவ்வொரு சமயம் இதெல்லாம் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என் விடும். அந்த மாதிரி நேரங்களில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு யோசி

இப்போது அவள் என்ன செய்துகொண்டு இருக்கக்கூடும்? கற்பனையில் இங்கும் அங்கும் சுற்றிக் கடைசியில் சிந்தாமணியிடம் வந்து நிற்கும்.

ஆனால் விசித்திரமான வகையில் அந்த நினைவும்கூட வேதனை தரவில்லை.

தாய்மையின் நினைவு குத்துவிளக்கின் முத்தொளி போல அவளை ஆதரவுடன் சூழ்ந்து எந்த வித இருளும் அணுக விடாமல் காத்தது.

பழைய பரிதவிப்பு, நிராசை, வேதனை, விரக்தி எல்லாமே அரைகுறைத் தூக்கத்தில் கண்ட அவலக் கனவு போல மறையலாயின.

இது... ஆண்களுக்குப் புரிவது கொஞ்சம் கடினம்தான். ஆனால் மனதில் என்னதான் தவிப்பு இருந்தாலும் பச்சைக் குழந்தையை மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தால் பெருமளவு கவலை குறைந்து விடும் பெண்களுக்கு. பச்சிளம் சிசுவின் மென்மைக்கு அந்த சக்தி உண்டு. அதிலும் அந்த மழலைக்குப் பால் ஊட்டும்போதோ மரணமாவதைக் கூட மறந்து மனம் குளிர்ந்துவிடும். இது கோடானு கோடிப் பெண்கள் அனுபவத்தால் அறிவது. அறிய முடியாதது ஆண்களை இயற்கை வஞ்சித்த ஒன்று.

'இந்த அமைதி உன் அப்பாவுக்கும் கிட்ட வேண்டுமே, என் செல்வமே!' என்று தூங்கும் குழந்தையை வருடியபடி சொல்லிக் கொள்வாள் சசி.

தலைவியின் ஆலோசனையின் பேரில் சசி இன்னொன்றும் செய்திருந்தாள். மஞ்சள் கயிற்றில் தாலியைக் கோத்துப் போட்டுக் கொண்டு அந்த களமான சங்கிலியையும் கை வளையல்களையும் விற்றுப் பணத்தில் பெரும் பகுதியைக் குழந்தையின் பேரில் பாங்கில் டெபாசிட் செய்தாள்.

''இந்தப் பகுதியில் திருட்டுப் பயம் இல்லை என்றாலும், தங்கம் விற்கும் விலையில் நீயாக ஏன் அதைத் தூண்ட வேண்டும்?'' என்று விளையாட்டுக் கேலி போலத் தலைவி கூறியது சசியின் இந்த தடவடிக்கைக்கு மூல காரணம்.

எளிமையான அந்த ஆசிரமத்தில் தங்கத்தை அணிந்திருப்பதே ஒரு உறுத்தத் தொடங்கி விட்டிருந்தது

அங்கே நிலவிய எளிமையும் ஒன்றிரண்டு நகைகளைக்கூட வைத்தன.

அந்த ஆசிரம வாழ்வில் சசியின் நன்றிக்குப் பெருமளவு உரியவர் ஆ

தினமும் மாலை வேளையில் உடல் நலத்தைக் கருத்துடன் கவ

சொந்த வாழ்வில் நேரிடும் துய ஒருவரை உண்மையான பொதுப் கின்றன என்று எண்ணியிருந்த பொய்யாக்கியவர்.

நல்ல குடும்ப வாழ்க்கையை உ சொந்தச் செலவிலேயே வந்து அளிப்பது தெரிந்ததும், சசியின் மதி உயர்ந்தார்.

அவர் மட்டுமின்றி, அவரது குடு ஆசிரமத்துக்கு வருவதும், பெருமை சசிக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாக இ

டாக்டரின் இரண்டாவது மரு நிலேயே வளர்ந்த ஓர் அனாத அறிந்தபோது சசி பிரமிப்பின் எல்

டாக்டரின் இரு மகள்களுக்கும் ஒரு தோழமை உண்டாகி விட்டது சசிக்கு லில்லியை நினைவூட்டின

வரும்போதெல்லாம் தாங் சேர்ந்தவர்களே என்பது போலக் செய்து கொண்டு வருவதும், செய்வதும், சசியின் கண்களில் நீர்

'தேசபக்தி என்பது வெறும் நாட்டின் மீது கொண்ட பற்று மட்டும் அல்ல. அந்த நாட்டின் மக்களுக்கு முழு மனதோடு சேவை செய்வதே ஆகும்!' என்று விவேகானந்தர் கூறியதை நடத்திக் காட்டுகிறார் என்று பெருமிதமாக நினைத்தாள் சசி.

இளம் தாய்மாருக்கே உரிய அளவுகடந்த கவலைகளுடன் சசி அடிக்கடி கதிரவனுக்காக டாக்டரை நாடியது உண்டு.

சிறு முறுவலுடன் பொறுமையாகப் பேசி அந்தக் கவலைகளை அகற்றுவார் டாக்டர் பரமகுரு.

இதற்குப் போய்க் கவலைப்பட்டு டாக்டரையும் தொந்தரவு செய்தோமே என்றிருக்கும் சசிக்கு. வெட்கத்துடன் நன்றி கூறிவிட்டு ஓடிவிடுவாள்.

சசி மட்டும் ஆசிரமத்துக்கு வெளியே வசிக்கவில்லை.

ஆசிரமத் தலைவியும் அவளைப் போலவே தனி வீட்டில் தான் வசித்தார். தன்னந்தனியாக இருக்கும் அவர் ஏன் வெளியே வசிக்க வேண்டும் என்று சசி ஒருமுறை நினைத்தது உண்டு.

ஆசிரமத் துணிகளைச் சலவை செய்கிறவரும் குடும்பத்துடன் வெளியே வசித்தார்.

தோட்டங்களைக் கவனித்துக் கொள்பவர் வயதான மனைவியோடு இன்னொரு வீட்டில் குடியிருந்தார்.

அடுத்தடுத்த வீடுகள் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அள்ளித் தெளித்தாற் போல ஆங்காங்கே, பார்வை எட்டும் தொலைவிலேயே, அந்த வீடுகள் அனைத்தும் அமைந்திருந்தன.

காலை வேளைகளில் சீக்கிரமாகவே தலைவி ஆசிரமத்திற்குச் சென்று விடுவார்.

மாலையில் வருவது நிலைமையைப் பொறுத்தது.

ஓரோர் சமயம் சசியிடம் வந்து அவர் நலம் விசாரிப்பதும் உண்டு.

அப்படி அன்றொரு நாள் மாலையில் ஆறு மணியளவில் அவர் வீடு திரும்புகையில் இடையில் சசியின் இல்லத்துக்குள் சென்றார்.

கதிர் பந்து விளையாடுவதைக்
தலைவியைக் கண்டதும் அவசரம
மடியில் இருந்த கணவனின் ப
விரைந்து எடுத்து மாடத்தில் வ
அம்மா,'' என்றாள்.

ஆனால் அன்னையின் கவனம்

ஒரு விதமான பாவத்துடன் -
படத்தில் அவர் பார்வை பதிந்திரு

சட்டெனத் திரும்பி, ''நீ யொ
விளவினார்.

தலையாட்டிவிட்டு, ''உங்களு
அம்மா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன்

லேசாகப் புன்னகை செய்துவி
உலகிற்கு அளித்த கருவி தான்.
என்றார் நிதானமாக.

24

தலைவியின் வார்த்
யாமல் நிகைத்து நின்றா
சுருக் சுருக்கென்று கே
யாகப் பேசும் சியாம், இளிய உளவா
நோன்பு போலப் பயிலும் இந்த அ

எப்படி முடியும்?

இது எப்படிச் சாத்தியம்?

எதிர் மறையான இயல்புகளை
ஒற்றுமைகளையும் கணக்கிடத் தெ

லேசான அழுத்தத்துடன் கூ
முறையாகக் கேட்டபோதே 'யொம்
அவளை எண்ண வைத்தது.

தலைவியிடம் கண்ட, தலைன
சாய்த்து யோசிக்கும் பாவனை
தோன்றியதே - அதுவும் யொமிடம்

ஆனால்... தாயைப் பற்றிச் சியாம் பேசியதே இல்லை.

ஒரே ஒரு முறை மட்டும் பேசியபோது, பெண்களிடம் அவனுக்கு நம்பிக்கை கெடக் காரணம் தாய்தான் என்றான்.

இந்த மாதிரி அன்னையைப் பெற்ற அவனால் அவ்வாறு எப்படி எண்ண முடிந்தது?

சசியின் பிரமிப்பைக் கண்டு, தலைவியின் புன்னகை விரிவடைந்தது. ''என்னம்மா, நம்ப முடியவில்லையா?'' என்று வினவினார்.

''மு... முடிகிறது,'' என்றாள் சசி.

விழிகளை ஒருமுறை சுழலவிட்டு, ''உன் வேலைகள் முடிந்தாயிற்றா?'' என்று கேட்டார் அன்னை.

''ஆமாம்.''

குழந்தையின் அருகில் பாயில் அமர்ந்து, ''நீயும் உட்கார். உன் விவகாரம் என்ன என்று விவரம் சொல்லு. என் மகன் பிடிவாதக்காரன் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவனுடைய தந்தை இல்லாத இந்நாளில் ஒரு வேளை சிக்கலைச் சீர் செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கலாம்,'' என்றார் தாய்.

''சீர் பண்ண வழியேதும் இல்லை அம்மா! ஆனால் உங்களிடம் மறைக்கவும் எனக்கு எண்ணம் இல்லை,'' என்று சன்னக் குரலில் தொடங்கித் தங்கள் வாழ்வில் நடந்த சம்பவங்கள் தவறுகள் விளைவுகள் எல்லாமே சொன்னாள் சசி.

கேட்டு முடிந்த பின், பெருமூச்சுடன், ''அந்தப் பிடிவாதக் குணம் மாறவே இல்லையே. ஒன்றைப் பற்றினால் உடும்பு தானே!'' என்றார் அன்னை வருத்தத்துடன்.

''அம்மா! நான் கேட்பது தப்பிதம் என்றால் மன்னியுங்கள். ஆனால் நீங்கள் ஏன்...'' கண்களில் ஆவலுடன் பேச்சை நிறுத்தினாள் சசி.

''நீ நிறுத்தியதை உன் கண்கள் கேட்டு முடித்து விட்டன,'' என்று லேசாகச் சிரித்தார் அன்னை. உடனே சிரிப்பு வாட, ''நான் ஏன் என் மகனுடன் வசிக்கவில்லை, ஏன் அனாதை

போல இந்த ஆசிரமத்தில் தனித்
லாம் அறிந்து கொள்ள விரும்பு
என்னைப் பற்றி அதாவது உன் மா
பற்றிய கதை ஏதும் கேள்விப்பட்
சொல்லியிருக்கிறானா?'' என்று வி

''இல்லையம்மா. ஆனால்...'' எ

''ஆனால்...?''

மென்று விழுங்கிக் கொண்டு,
நல்ல அபிப்ராயம் இல்லை எ
கொண்டேன்,'' என்றாள் சசி.

''அந்த அளவில் மட்டும் நிற்க
தாழ்வான மதிப்பீடு கூட உண்டு.
விபசாரி!'' என்றார் தாயார் சலனமி
போனான்.

சசியின் தோளில் தட்டி ஆறுத
அவனுடைய தந்தை நீட்டிய வண்
இருந்து வளர்ந்தவன். அதையேதா
பாவம்!'' என்று பரிவும் காட்டினா

பேச முடியாமல் தானே தவறி
கலிழ்த்தாள் சசி.

சற்றும் கலங்காமல் எட்டியிரு
கதையையோ சொல்வதுபோலத் த

''சசி! நான் காதலித்தவர்
கைப்பிடிக்க நேர்ந்தது சியாமினுவ
அப்போதே பெரிய பணக்காரர்.
அறிந்திருந்தும் ஒரு சவாலுக்காக
என்னைப் பிரித்து மணந்து
நினைவில் அவரது பார்வை சாள
வெளியில் எங்கோ நிலைத்தது.

''சரவணனை மறந்து வாழ எ
இயன்றவரைக்கும் - முயன்றே
கொஞ்சம் உதவியிருந்தாலும் என்

பெற்றும் இருப்பேன். ஆனால் அவருக்கு என் மேல் நம்பிக்கை பிறக்கவே இல்லை. அவரும் மறக்கவில்லை. என்னையும் மறக்க விடவில்லை... குத்திக் குத்திப் பேசி...''

சியாமும் அப்படித்தானே! தானும் மறவாமல் அவளையும் மறக்க விடாமல் குத்திக் குத்திப் பேசிப் பேசி... ஒரு திடுக்குறலுடன் வெளிப்படையாகவே தலையை அசைத்து மறுத்தாள் சசி. சியாம் அப்படி இல்லை. உண்மை தெரியும் வரையில் அனுபவித்த அவனது கனிவும் பிரியமும் சசிக்கு நினைவு வந்தன. நிச்சயமாகத் தந்தையைப் போன்ற கல் மனம் அவனுக்குக் கிடையாது என்று உறுதியோடு மனதில் சொல்லிக் கொண்டாள்.

''இதற்கிடையிலும் சியாம் சுந்தரன் பிறந்தான்...'' தாயின் முகத்தில் முழுமையான முறுவல் பிறந்தது. ''ஐந்து ஆண்டுகள் என் வாழ்வில் பசுஞ்சோலை நாள்களாகக் கழிந்தன. சியாம் என்னிடம் மிக அதிகமாக ஒட்டினால் அவன் தந்தைக்குப் பிடிக்காதுதான். ஆனாலும் அவர் அவனிடம் மிகவும் பிரியமாகவே இருந்தார். அவன் முகம் வாடப் பிடிக்காமல் என்னிடமும் சுமுகமாகவே இருந்தார். இப்படியே எல்லாமே நன்றாகி விடும் என்றுகூட நான் நம்பத் தொடங்கியிருந்தேன்... ஆனால்...''

மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

''சியாமுக்கு ஆறாவது வயது தொடங்கிய அன்று... மாலையில் மகனுடன் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தார் அவர். நான் செல்ல முடியாத நாள். அதுவும் விதியோ என்னவோ? சரவணன் ஒரு விபத்தில் சிக்கிப் படுகாயத்துடன் ஆஸ்பத்திரியில் கிடப்பதாகவும் என்னைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் தகவல் வந்தது... அன்று நான் சென்றிருக்கக் கூடாதா? ஆனால் இன்னமும் எனக்கு நான் சென்றது தவறென்று படவில்லை. சாகக் கிடக்கும் ஓர் உயிர் அழைக்கும்போது எப்படி மறுப்பது. அதுவும் சரவணன் அழைக்கையில்? என் கணவருக்குக் குறிப்பு எழுதி வைத்துவிட்டு நான் சென்றேன். ''தேவகி! தேவகி!'' என்று

சரவணன் தவித்த தவிப்பு! தாலு
இறந்தான்... அந்த வதை அவ
வாழ்வில் ஒருவருக்கு இடர் செய்
கடவுள் போட்ட கணக்கு! அன்றே
கணக்கு முடிந்து போயிற்று.

அவள் இறந்த பின் திரும்பி
உள்ளேயே விடவில்லை அவர்.

''அவர் எனக்கிட்ட பெயர்
படுக்கையில் இடப்பவனோடு என்
முடியும் என்று நினைத்தாரோ?

இப்போது நினைத்தால் சிரிப்பு
அன்று எவ்வளவோ மன்றாடிக்
கெஞ்சினேன். இரவெல்லாம் 'கே
கிடந்தேன்.

அவர் மனம் இளகவும் இல்
இல்லை. மூடி விட்டது. மனக் க
புறக்கதவும் எப்படித் திறக்கும்?''

கிட்டத்தட்ட இதே போலத் தான
வந்தது சசிக்கு. ஆனால் கணவன்
என்ற பட்டம் பெறுவதும் எவ்
மாமியாருக்காகச் சசியின் மனம் உ

பொருளற்ற செய்கையாய்க்
விரல்கள் மிருதுவாய் வருட அன்னை
'மறுநாள் வேலையாட்கள் முன்
விட்டுக் கெஞ்சினேன். பெற்ற குழந்
வேலைக்காரியாக இருக்கவேனும் இ
மன்றாடினேன். நகைகளைப்
கூந்தலைப் பற்றி இழுத்து வெளியே
தாழிட்டு யாராவது திறந்தால் கொன்று

சியாமின் குரல் கூடக் கேட்க
பின்புறம் தோட்டத்தில் வைத்திருக்

பகல் வெளிச்சத்தில் தெரு மக்களுக்கு நடுவில்... அதன் பிறகு நான் கெஞ்சவில்லை. கால்போன போக்கில் நடந்தேன்.

அப்போது கருணையுடன் காப்பாற்றியவர் இந்த அனாதை இல்லத்து ஸ்தாபகர்.

இந்தச் சேவையில் என் வேதனைகளை எல்லாம் முயன்று மறந்தேன். மனம் பேதலித்து நான் நிற்கும் போதெல்லாம் ஏதாவது ஒரு குழந்தையை என்னிடம் தந்து, 'இதுவும் உன் கியாம்தானம்மா, குழந்தாய்!' என்பார் பெரியவர். மெல்ல மெல்லத் தெளிந்தேன். ஆனால் அஞ்ஞானம் முழுவதும் மாறி விடவில்லை என்று பிறகு தெரிந்து கொண்டேன்.

''பதினைந்து நீண்ட - ஒரு வகையில் குறுகிய என்றும் சொல்லலாம் - ஆண்டுகள் சென்ற பின், என் கணவரின் மரணம் பற்றிப் பத்திரிகையில் படித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். பிள்ளைப் பாசம் விசுவரூபம் எடுத்தது. வெட்கமின்றி அவனைப் பார்க்க விரைந்தேன். பழைய வேலைக்காரர்கள் 'அம்மா' என்று ஓடி வந்தனர். ஆனால் என் மகன் மாடிப் படியில் நின்றபடி என்ன சொன்னான் தெரியுமா? 'அப்பா இறந்து போனால் இந்த வீடு விபசார விடுதியாகி விடுமென்று யார் சொன்னது?' என்று கேட்டான் அவன்,'' என்று கசப்புடன் சிரித்தார் அன்னை.

''ஐயோம்மா!'' என்று அலறிவிட்டாள் சசி.

அவள் குரலில் பயந்துவிட்ட குழந்தையைத் தூக்கி அணைத்த படி, ''ஷ்... குழந்தை பயப்படுகிறான் பார்,'' என்று அதட்டினார்.

மேலே கேட்கவே சகிக்கு அச்சமாக இருந்தது.

''மேலே என்னம்மா நடந்தது?'' என்று பயந்து கொண்டே மெல்லக் கேட்டாள்.

''முதலில் எனக்கும் அதிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. சற்று நேரம் பேச்சிழந்தும் போனேன். பிறகு தோன்றிற்று. தன் தந்தை கற்பித்தது மட்டும்தானே என் சியாமுக்குத் தெரியும். என் வழக்கையும் உரைத்தால் உண்மை தெரிந்து கொள்வான் என்று நினைத்தேன்.

அதற்குள்ளாக என்னை அகற்ற
'இன்னமும் ஏன் கூடத்தை அசுத்த
வேண்டும்?' என்று கேட்டாள்.

விளக்கம் கூற ஒரு வாய்ப்புக்
கேட்டேன். அதற்கு... 'விபசாரி
பஞ்சம்? அதுதான் பத்திரிகை
வருகின்றனவே!' என்று மீண்டும்

சற்று நேரம் அவளைப் பார்த்து
என் முயற்சியின் பயனின்மை எ
போயிற்று. திரும்பி விட்டேன்.

அன்றிலிருந்து முழுத் துறவி
எனக்கு இந்தப் பணி போதும். இ
விட்டி விட்டது. இனி வரும் கால
கழித்து விடும்,'' என்று முடித்தார்

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்
வந்த பின் மனம் அமைதியாக இரு
இப்படிக் காலத்தைக் கழித்து விடு

''உன்னால் முடியாது,'' என்று
நிகைத்துப் போனாள்.

''ஏன்? ஏன் அம்மா?'' என்று வி

''உனக்கென்று ஒரு பற்றுக்கோடு
வாழ முடியாது சசி! உன் பாசத்
தனிப் பாத்திரம் வேண்டும். இந்தக்
இங்கே அமைதி கண்டிருப்பாயா?
இழந்தால் வாழ்ந்து விடுவாயா?''

''ஐயோம்மா!'' கலவரத்துடன்
பார்த்தாள். தலைவியின் மடியி
விட்டிருந்தது. மெல்லத் தூக்கி அ

தேவகி சிறுநகை பூத்தார். ''உன்
தான் குழந்தையை உனக்குத் தத்
செய்தேன். உன்னுடையது என்று உ
அந்த ஒன்றுக்காக எதை இழக்கவு

தயங்க மாட்டாய். ஆனால் இது சியாமுக்குத் தெரியாது போயிற்றே,'' என்று பெருமூச்செறிந்தார்.

அதுவரை சசி தன்னைப் பற்றி இந்த விதமாக எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. இப்போது தலைவி கூறுவது சரிதானோ என்று தோன்றியது. முதலில் தந்தைக்காக எதையும் இழக்கத் தயாரானாள்.

பிறகு சியாமுக்காக வீடு, உறவு, நட்பு எல்லாவற்றையும் இழந்தாள்.

இப்போது... மெத்தென்று கையில் உறங்கும் குழந்தையைப் பார்த்தபடி, ''எனக்கு இவன் மட்டுமே போதும்,'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

புன்னகையுடன் மருமகளின் தலையைத் தொட்டு ஆசி கூறுவதுபோல ஒரு கணம் மவுனமாக இருந்தார் தலைவி. பிறகு எழுந்து சென்றுவிட்டார்.

குழந்தையைப் படுக்கையில் விட்ட பிறகு வெகு நேரம் சசியின் மனம் துடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

மீண்டும் மின் விளக்கைப் போட்டு விட்டுக் கணவன் படத்தை எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்தாள். முட்டி மோதிக் கொண்டு அழுகை வந்தது. 'சியாம்! தூய்மையே உருவான உங்கள் அன்னைக்கு எப்படிப்பட்ட அநியாயத்தைச் செய்து விட்டீர்கள், சியாம்! இந்தப் பாவத்தை எப்படித் தீர்ப்பீர்கள்?'' என்று மனம் கலங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

மறுநாள் சசியின் சிவந்து வீங்கிய கண்களைக் கண்டு, ''அசடு!'' என்று சிரித்தார் அன்னை.

அதன் பின்னர் தலைவியாகத் தங்கள் உறவு பற்றி எந்தப் பேச்சும் பேசவில்லை. மாலையில் சிக்கிரமாகத் திரும்பினாலோ, காலை வேளையில் ஆசிரமத்துக்குச் செல்லும் வழியிலோ, அடிக்கடி சசியின் வீட்டின் உள்ளே வந்து எட்டிப் பார்ப்பார், பேசுவார். ஆனால் பேச்சு ஆசிரமத்தைப் பற்றி, கதிரைப் பற்றி இருக்குமே தவிர, சொந்த விஷயம் இராது.

சசிக்கும் சொந்த விஷயம் பே
இல்லை. மேலும் அவசியமும் தோ

நான்கள் நகர்ந்தன.

மெதுவாக அல்ல, சசியைப் பெ
வாகவே ஓடின.

இல்லாத பொல்லாத விவர
வேதனைகளையும் இழுத்துப் போட
அவளுக்கு நேரம் இல்லை; மனமும்

வேலை முடித்தால் அவள்
ஜீவநதியாகக் குழந்தை இருந்தான்.

மெத்து மெத்தென்று மலர்ச்
கைவைக் கையில் ஏந்தும்போதே
குளிர்ந்து போகும்.

அவன் முகம் பார்த்துச் சிரிக்கை
போயிற்று.

குழந்தைக்கு மீஸில்ஸ் வந்தது. சசி

சனி பிடித்து லேசாக உடல் காய்ந்த
உலர்ந்து போயிற்று. இரண்டே நாட்
அவள் சிரித்த பிறகுதான் அவளுக்கு

இந்தக் குழந்தை தன் வயிற்றில்
நினைவுகூட மறந்து போயிற்று.

இந்தக் குழந்தை கதிருக்காகவே
இருந்தாள்.

கதிருக்கு இரண்டு வயது முடி
மழலையால் அவளை மகிழ வைத்த

அவனுக்கு அங்கும் இங்கும் ஓடி
அதிகம். ஆசிரமத்திற்குச் சென்று இரு
''இதென்ன பூ? அதென்ன பூச்சி?'' எ
எடுப்பான். சசிக்கு அத்தனையும் சிரி

டாக்டர் வீட்டு மனிதர்களுக்கு
பிள்ளையே.

வழக்கம் போல ஒரு ஞாயிறன்று சியாமின் படத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து மெல்லத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள் சசி.

ஈர்க்குச்சியால் குருவி விரட்டிக் கொண்டிருந்த கதிர் அதைப் போட்டுவிட்டு உள்ளே வந்தான்.

சசியின் மேல் ஸ்டைலாகச் சாய்ந்து நின்று சற்று நேரம் அவளது வேலையைக் குறுகுறுவெனப் பார்த்தான். பிறகு, "அது ஆரு?" என்று புருவத்தைச் சுருக்கி விசாரித்தான்.

"இது... அப்பா!" என்றாள் சசி முறுவலுடன்.

"ராஜி அப்பாவா?"

டாக்டருடைய பேத்தி ராஜி! அவளை அவளுடைய தந்தையுடன் கண்டிருந்த நினைவில் குழந்தை கேட்டான்.

"ம்ஹூம்! உன் அப்பா."

"அப்பா எங்கே?"

எதிர்பார்த்த கேள்விதான்! எனவே சசியின் பதிலும் தயாராக இருந்தது. "அப்பா ஊருக்குப் போயிருக்கார்," என்று பதிலிறுத்துவிட்டுச் சற்று அச்சத்துடனே அடுத்த கேள்விக்குக் காத்திருந்தாள்.

"எப்ப வருவார்?"

"ம்... வேலை முடிந்த பிறகு."

"எப்ப வேலை முடியும்?"

"எனக்குத் தெரியாதப்பா!" என்று முறுவலித்தபடியே கையை விரித்தான் சசி.

"தெரியாதா?" என்று அந்த அளவில் சமாதானம் அடைந்து தாயின் கழுத்தைக் கட்டி முத்தமிட்டுவிட்டுத் திருப்தியோடு ஓடினான் குழந்தை.

ஆனால் சசி யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

இனி வரும் ஆண்டுகளில் குழந்தை இன்னும் இன்னும் விவரம் கேட்பானே, அதற்கு என்ன சொல்வது?

கேட்கும்போது பார்க்கலாம் என்று பிரச்னையை ஒதுக்கி வைத்தாள் சசி.

மேலும் சில மாதங்கள் வந்து ஓடி மறைந்தன.

கதிருக்கு மூன்றாண்டுகள் நிறை
கையில் ஒருநாள் இரவில் தலைவி

"சசி! நீ சொன்ன மூன்று
போகின்றனவே. என்னம்மா முடி
யாமிடம் திரும்பச் செல்லப்
என்று விசாரித்தார்.

"இல்லை அம்மா," என்றாள்

ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு, "
இல்லையே என்றாயே, அவளை
நிறுத்தினார் தலைவி.

"மூன்று ஆண்டு காலம் அவள்
மானால் அந்த அன்பு மெய்யா
அம்மா? அதுவே அவளை
விட்டிருக்கும். பழைய வாழ்
என்னம்மா?" என்றாள் சசி அமை

"சியாமைப் பற்றி அக்கறை இ

"இனியேனும் அவர் மகிழ்
அம்மா!"

"அந்தப் பெண்ணோடு இ
விருப்பான் என்று தோன்றவில்
குரலில் கவலை இருந்தது.

சசி சட்டென அவரை ஏறிட்டுப்
நெஞ்சமும் மகனுக்காகச் சற்றுக்
இதமான குரலில், "அம்மா
ஒருவருக்காகக் காத்திருக்கும் ஒரு
நன்றாகவே வைத்திருப்பாள்.. எ
கவலையை விடுங்கள்," எனப்

"அவன் நன்றாயிருப்பான்.
மிருப்பாள். ஆனால் நீ? உன் வா
முழுக்க முழுக்க சியாமைப் பிரிந்
உன்னால்? கதிர் வளர்ந்து பெரிய

சென்ற பிறகு தனிமையில் வாட மாட்டாயா? அதை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தாயா?''

''அவருடைய வாழ்வில் முள்ளாக முளைத்து வேதனையைத் தந்தவள் நான். என் பிரிவினால் அவர் வாழ்வு மலரும் என்றால் அதை நிரந்தரமாக ஏற்கத் தயாராகித்தான் அன்று வீட்டை விட்டு வெளியேறினேன் அம்மா! தனி மரமாகவே நிற்கத் துணிந்திருந்த என் மேல் கருணை காட்டிக் கடவுள் இந்தப் பிஞ்சைத் தந்தார். உங்களையும் தந்தார். இதற்கு மேல் நான் ஆசைப்படவில்லை அம்மா! பிற்காலம் தலைவிதி போல அமையட்டும். இன்று வாழ்வில் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் இருக்கிறது. இது போதுமானது.'' என்று குரலில் உறுதியோடு பேசினாள் சசி.

''அவள் மனம் மாறியிருக்கக் கூடும்.''

தாய்மை என்றால் பேதமையும் வந்துவிடுமோ என்று தோன்றியது சசிக்கு. லேசாக முறுவலித்துவிட்டு, ''அவர் மாறக் கூடியவர் அல்ல அம்மா! அப்படியே மாறினாலும் கூடக் கதிரை அவர் மகனாக ஏற்றாலன்றி நான் அங்கே போவது சாத்தியம் இல்லை. அந்த மாதிரி நிபந்தனைகள் போடக் கூடிய நிலையிலா இருக்கிறோம்? விட்டு விடுங்கள் அம்மா! எல்லாவற்றையும் படைத்தவன் கையில் விட்டு விடுங்கள்!'' என்றாள் சசி.

''சரிதான்...'' என்று எழுந்த தாய் சற்றே நின்றாள். சசியின் கையைப் பற்றி, ''சசிம்மா! நான் என் மகனுக்காக மட்டும் உன்னிடம் வரவில்லை. உன் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலையாலும்தான் வந்தேன். ஆனாலும் நீ சொல்வது போல இறைவன் சித்தப்படி நடக்கட்டும்!'' என்று வெளியேறினார்.

ஒரு மூலையில் ஒதுக்கிப் பெரிய பூட்டாகப் போட்டுப் பூட்டி வைத்திருந்த எண்ணங்கள் மீண்டும் தலையெடுத்துப் பேயாட்டம் ஆடத் தொடங்கின. சியாம்... சியாம்... யொம்... அவள் இப்போது என்ன செய்து கொண்டு இருக்கக் கூடும்?

அவனைப் பார்க்கும் ஆசை
எழுவதைச் சசி உணர்ந்தாள்.

ஆனால் அந்த ஆசையின் பய
பெருமுயற்சி செய்து அதை அட

ஆசைகளை அடக்கி மனதை
மகனும் உதவினான்.

ஆயினும் மீண்டும் அவள்
குலைக்கவென்றே கங்கணம் க
சிந்தாமணி வந்து சேர்ந்தாள்.

25

அன்று சசி வீட்
ஆண்டுகள் முடிந்து
தவிர்க்க எண்ணி
மீண்டும் மீண்டும் க
முன்னே வந்து நின்று கொண்டே

சசி எழுதி வைத்துவிட்டு
அவனுக்கு விடுதலை. அதை
எவ்வளவோ தைரியமாய்ப் பே
கவே முடியாமல் சசியின் நெஞ்

''...ஆகவே நீங்கள் விரும்
எடுத்துக் கொள்ளுமுன் உங்கள்
வட்டமான...''

''சசி!'' என்றார் தலைவி சற்
நிடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து, ''சொ...
என்றாள் சசி.

தாயின் பார்வை கூர்மையுட
''பைத்தியம்!'' என்றார் இரக்கத்
தலை குனிந்த சசியிடம், ''நீ
உதவி செய்ய இங்கே தாரணி
அனுப்பினார்.

புதிதாக வந்திருந்த மூன்று
ஈரத்துணியை மாற்றிப் பவுடர்
கட்டிப் படுக்க வைத்தாள் சசி.

கையோடு மனமும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வேலை செய்தது. சிந்தாமணியை மணப்பானோ?

அவளை மணந்ததுபோல அக்கினியை வளர்த்து, அதைச் சாட்சி வைத்தே அடுத்தவளையும் கரம் பிடிப்பானா?

'கூடாது. கூடவே கூடாது!' என்று தன்னையுமறியாமல் முணுமுணுத்தாள் சசி.

ஓர் இரண்டு வயதுக் குழந்தைக்குப் பருப்புச் சாதம் ஊட்டிக் கொண்டிருந்த மங்களம் வியப்புடன் நிரும்பி, ''ஏனம்மா கூடாது?'' என்று வினவினாள்.

''அது இதில்லை...'' என்று உளறிக் கொட்டிவிட்டு நகர்ந்தாள் சசி. ''கதிரைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன் அக்கா,'' என்று சொல்லிவிட்டு நழுவிச் சென்றாள்.

சென்னையில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்போல ஓர் ஆசை - தெரிந்து கொண்டே ஆக வேண்டும் போல ஒரு பேராசை - அவள் உள்ளத்தில் இளர்ந்து எழுந்தது.

சென்று பார்க்கவோ துணிவில்லை.

லில்லியின் முகவரிகூட எடுக்காமல் ஓடி வந்தோமே என்று தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

ஆனால் லில்லி பாவம். ஒரு வழியாய்த் தோழியை மறந்து வாழத் தொடங்கியிருப்பாள்.. அதைக் கெடுத்து அவளையும் வேதனைப்படுத்தலாமா என்று தனக்குத் தானே கூறிக் கொண்டாள்.

எண்ணங்களின் போக்கைச் சியாமிடமிருந்து கட்டாய மாகத் திருப்பி லில்லியிடம் செலுத்தினாள்.

லில்லி இப்போது எப்படி இருப்பாள்?

குணா அன்று உறுதி கூறியபடி கலிவாக நடந்து கொள்ளத் தொடங்கி விட்டிருந்தால் பணமே இல்லாவிட்டால்கூட லில்லி மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருப்பாள். குணா சொன்ன சொல் மாறக் கூடியவன் அல்ல. எனவே அவர்களுடைய இல்லறம் இனியதாகத்தான் இருக்கும்.

குழந்தை ஏதும் பிறந்திருக்கு
பெண் குழந்தை பிறந்து அது
வண்ணத்துப் பூச்சி போல அழ
சியாம்...

''அம்மா, இந்தப் பூச்சி ப்ளூ
இருக்குது. ரெண்டும் எப்படி
பூச்சி ஆகும்?'' என்று சசியின்
கதிர் வந்து சேர்ந்தான்.

''இது ப்ளூ வண்ணத்துப்
வண்ணத்துப் பூச்சி கண்ணா!''

''அதோ பறக்குதே, அதில்
எல்லாம் இருக்குதே, அது
வண்ணத்துப் பூச்சியா?''

சசிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஆ
முகத்தைப் பார்த்துச் சிரிப்பை
பல கலர் பூச்சியடா!'' என்றாள்.

''ஓகோ!'' என்று பெரிய ம
ஆட்டினாள் சிறுவன். பிறகு
''அதுக்கு மட்டும் ஏன் பல கலர்?
கேட்கலானான்.

''அது ரொம்ப நல்ல பூச்சியாம்
பார்த்து அன்போடு பல கலர்
மகனின் பட்டான தலை மயிரை
சசி.

தாயின் தொடைமேல் சலுகை
''அம்மா! கதிர் நல்ல பிள்ளைதா
கதிர்.

''ஆமாண்டா ராஜா!''

''அப்போ கதிருக்கும் கடவுள்
சிரித்துக் கொண்டே சிறுவ
கன்னத்தில் அழுந்த முத்தமிட்டா

அவள் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, ''எனக்குப் பல கலர் வேண்டாம்மா. ஆனா கடவுள் இறக்கை தருவாராம்மா? எனக்கும் பறக்கணும்னு ஆசையா இருக்குது!'' என்று தாயின் காதினுள் வெட்கச் சிரிப்புடன் ரகசியம் பேசினாள் மகள்.

மெய் மறந்தவளாய் அவளை இறுக அணைத்து, ''எனக்கு நீ போதுமடா கண்ணே! நான் வேறு எதுவும் கேட்கவில்லை ராஜா!'' என்று முணுமுணுத்தாள் சசி.

இந்த மனநிலை மாறுமுன், முன் ஏற்பாட்டின்படி, சசியை அழைத்துச் செல்ல டாக்டர் பரமகுருவின் வீட்டிலிருந்து அவருடைய மூத்த மருமகள் மல்லிகை வந்து விட்டாள். மல்லிகையின் தங்கைக்குத் திருமணம்.

தாயற்ற அல்லி டாக்டர் வீட்டிலும் ஒரு மகள் போலத்தான்.

தலைவியிடம் தாஜாப் பண்ணி ஒரு வாரம் முன்னதாகவே சசியை அனுப்ப வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்து விட்டிருந்தாள் மல்லிகை. அதன்படி இன்று வந்து அழைத்துச் சென்று விட்டாள்.

அங்கே வேலை என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லைதான். ஆனாலும் மூன்றோடு நாலாவது ஆளாகத் துணிமணி வாங்குவதும், சாமான் சேர்க்கவும், லிஸ்ட் போடவும் என்று தவிப்பட்ட நிந்தனைக்கு இடமே இல்லாது நேரம் ஓட்டமாய் ஓடிப் போயிற்று. திருமண நாளும் வந்தது.

சசி எவ்வளவோ மறுத்தும் கேளாமல் அவளுக்கென்று ஒரு வாடாமல்லிக் கலர் பட்டுச் சேலையை வாங்கி வைத்திருந்தார்கள் - மல்லிகையும் அல்லியுமாகச் சேர்ந்து.

''கல்யாணத்துக்கென்று வாங்கியிருக்கிறோம். நீ கட்டிக் கொள்ளவில்லை என்றால் எங்கள் அப்பா மனக் கஷ்டப்படுவார்,'' என்று அவளை வாயடைக்க வைத்து விட்டனர் சகோதரிகள். வீட்டின் மற்ற இரு பெண்களும் கூடச் சேர்ந்து ஒத்து ஊதவும் சசியால் மறுக்க முடியவில்லை.

இதே பெரும்பான்மை பலத்துடன் சில நகைகளையும் கூட அவளுக்கு அணிவித்து விட்டனர் அந்தப் பெண்கள்.

''இப்போது அணிந்து கொள்
சேலையையும் சேர்த்து வைத்து
என்று நிபந்தனையோடு அணிந்து

பிறர் நகைகளை அணிவது உ
ஒரு சகோதரி போல நடத்தியவர்க
அவளுக்குத் துணிவு வரவில்லை.
இல்லாது நின்று அந்த வசதி உள்
னரின் குறுகுறு பார்வைக்கு இ
பிரியம் இல்லை.

கல்யாணக் கூட்டம் பெருகிய
மான அளவு தாயின் கவனம் இவ
முகங்கள் பெருகவும் சிணுங்க
''நம்ம வீட்டுக்கு எப்போ போறது

வேலைக்கு இடைஞ்சலாக அவ
சசி மகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வ

அங்கே இலகுவாக வரவேற்பு
படி சம்பந்தியோடு நின்று கொண்

அவரிடம் கதிரை ஒப்படைத்து
வேலைகளைக் கவனிக்க உள்ளே

கதிரும் சுவாதீனமாய்ப் பெரிய
கொண்டு பந்தலையும் மேளத்தை
லானான்.

ஒரே ஒரு ஜோடி விஷக் கண்க
பொருவில் பட்டது.

''சசி! அந்த அப்பாவைப் பாரேன்
போல மாப்பிள்ளைத் தேர்வையும்
திருக்கக் கூடாதா? சுத்த உபத்திரவ
மொழிந்தாள் மல்லிகா.

விழிகளில் கேள்விக் குறியுடன்
தன் போக்கில் வெற்றிலைக்
தாம்பூலத் தட்டுக்களில் சுற்றிலு
நடுவில் பாக்குப் பொட்டலத்
கண்ணாம்பு டப்பாக்களையும் அழ

''பின்னே என்னவாம்? மாப்பிள்ளை நாடகத்தில் நடிப்பவராம்.''

''பாங்கில் அல்லவா...?'' என்று திகைப்புடன் வினவினாள் சசி.

''அது இருக்கிறது சசி! அது போக இது வேறு. கலை ஆர்வமாம்! மண்ணாங்கட்டி. முதலில் அதைக் கத்தரிக்கச் சொல்ல வேண்டும் அல்லியிடம்,'' என்றாள் மல்லி அதே எரிச்சலுடனேயே.

''மெய்யாகவே கலை...'' என்று தொடங்கிவிட்டு, உடனே நிறுத்திக் கொண்டாள் சசி. ஒரு நாடக நடிகையால் நேர்ந்த அளர்த்தங்கள் அவ்வளவு சுலபத்தில் மறக்குமா அவளுக்கு?

''இருக்கலாம். எல்லாத் துறைகளிலும் நல்லவர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள் சசி. ஆனால் எனக்கென்னவோ மனதில் இது பிடிக்கவில்லை. அதிலும் இப்போது மாப்பிள்ளையின் ட்ரூப்பிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள் பார், அதற்குள் பறக்கிறார்கள். உடனே போக வேண்டுமாம். இல்லாவிட்டால் இன்றைய நாடகம் அவ்வளவுதானாம்,'' என்று குறைப்பட்டாள் மல்லி.

''ஷ்! என்ன மல்லி இது? பொறுப்புணர்வோடு நேரத்துக்குச் சென்றுவிட விரும்புகிறார்கள். அதைப் போய்க் குறை கூறலாமா? அடேடே.... மாப்பிள்ளை நடிகர் என்றால் அவரையும்கூட அழைக்கிறார்களா? இது என்ன வம்பு?'' என்று சிரித்தாள் சசி.

மனமின்றிக் கூடச் சிரித்தாள் மல்லி. ''அது வேறா? போடி! அல்லியும் மாப்பிள்ளையும் இன்னும் இரண்டு வாரம் இங்கேயேதான். என் எரிச்சல் அதற்காக இல்லை. அவர்களுக்குச் சாப்பிட நேரம் இல்லையாம். பாயசம் கொடுங்கள், குடித்துவிட்டு ஓடுகிறோம் என்கிறார்கள் அவர்கள். இங்காளால் ஆறினால் கட்டி விழுந்து போகும் என்று பாயசத்தைத்தான் கடைசி அயிட்டமாக இப்போது தான் தயாரிக்கத் தொடங்குகிறாராம் நமது சமையல்காரர். கொஞ்சம் இனிப்பும் காரமுமாக டிபனாக வைத்துவிடச்

சொல்கிறார் அப்பா. நீ அதைக் கெ
ஒரு ஜாங்கிரி டப்பாவையும் ஒரு
தூக்கிக் கொண்டு ராயனை உன்
இருபது தாம்பூலப் பைகளையும் கெ
பரிமாறி அனுப்பி வைத்துவிடு.
நானும் கூட வருவேன். ஆனால்
பார்த்தாயா? எட்டு முழம் நீட்டி
சேலையை விட உசத்தியாய் என்
விட்டோமாம். கோபப்பட நேரத்
முதலில் சமாதானம் செய்தாக
மல்லிகை அலுப்புடன்.

''நீ சித்தியைப் பார். இங்கே நா
இளம்பிய போது, சசி முற்றும் எதிர்ப
வாழ்வை அழித்த எதிரியைக் காண

மாப்பிள்ளை வீட்டில் ஆயத்த
றிருந்தார்கள்.

மாப்பிள்ளையிடம் ஒருவர்
இருந்தார். பொறுப்பாளர் போலும்
விட்டே போகலாம் மதன்! ஆ
பண்ணி விட்டுக் கல்யாணத்துக்
இப்போதே போனால் லைட்டாக ஒ
விட்டுக் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுக்கவு
நாடகம் பார். முதல் ஷோவில் த
அதனால்தான் பாயசம் மட்டும் போ
நிதானித்துச் சாப்பிட நேரம் இல்லை

அவர் பேசியதைக் கேட்டபடியே
தொடரச் சசி சென்றாள்.

மன்னிப்புக் கோரும் பாவனையி
''மன்னிக்க வேண்டும் மாப்பிள்ள
ஆறினால் கெட்டிப்பட்டு விடுமே
தயாரிப்பு அட்டவணையில் க

றோம். இப்போது அவசரமாகச் செய்யச் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். ஓர் அரை மணி நேரம். முப்பதே நிமிடம் தாமதித்தால் தயாராகிவிடும்...'' என்று இழுத்தாள்.

''ஐயய்யோ, முடியாதம்மா. அப்படியானால் நாங்கள் கிளம்புகிறோமப்பா...''

''வந்தவர்கள் வெறும் வயிற்றோடு போகலாமா சார்? கொஞ்சம் இனிப்பும் காரமும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். பத்தே நிமிடத்தில் பரிமாறிச் சாப்பிட்டும் முடித்து விடலாம். உட்காருகிறீர்களா! என்ன மாப்பிள்ளை சார்? எடுத்து வைக்கட்டுமா?'' என்றாள் சசி.

மாப்பிள்ளை மதன் மிகுந்த நன்றியோடு, ''செய்யுங்கள் சிஸ்டர்,'' என்றான்.

எல்லாரும் அவசரமாக உட்காரவும் அதே அவசரத்துடன் சசியும் ராயனுமாக இருபது இலைகளிலும் பரிமாறினார் கள். ஒரே இலை காலியாகக் கிடந்தது.

''யாரு...? ஏ ஏ மணி, வா வா. நேரமாகிறது தெரிய வில்லையா? கதவோடு உன்னையுமா ஆணி அடித்திருக் கிறது? சீக்கிரம் வா,'' என்று அதட்டினார் மாப்பிள்ளையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த பொறுப்பாளர்.

அவரது பார்வை சென்ற திசையில் நோக்கிய சசி கல்லாகச் சமைந்தாள்.

இடுப்பில் கை வைத்தபடி குரோதமும் பொறாமையு மாகப் பார்த்தபடி நின்றவள் சிந்தாமணியேதான்.

''எனக்கு வயிற்று வலி சார்! இதை யெல்லாம் சாப்பிட்டால் இரவு நடிக்கவே முடியாது. அதைவிட...'' என்று சசியிடம் திரும்பி, ''உன்னோடு சற்றுப் பேசுகிறேனே, உள்ளே வருகிறாயா?'' என்றாள் சற்றே நிமிராள குரலில்.

''நீ வேறு கதையடிக்கக் கிளம்பி விடாதே,'' என்றார் பொறுப்பாளர்.

''இல்லை சார்! ஐந்தே நிமிடம்தான். நீங்கள் கை கழுவுமுன் வந்துவிடுவேன்,'' என்றாள் சிந்தாமணி.

''உலக்கை போல நில்லாமல் உள்ளே வா,'' என்றாள் சசியிடம்.

இவளுக்குச் சசி பணிய வே
எதிர்ப்பு அவள் மனதில் தோன்
சியமைப் பற்றி இவள் மூலமாக
பணிய வைத்தது வெட்கம் கெட்ட

எனவே ராயனிடம் திரும்பி, ''
ராயப்பா! அதுவரை நீயே கவனித்து
முறுவலித்துவிட்டுச் சிந்தாமணி

கதவைத் தாண்டியதுமே கூடத்
கேளாத மெல்லிய குரலில், ''அவர் நன்
சிந்தா?'' என்று குரல் நடுங்க அவ

சிந்தாமணி திரும்பி நின்று
பார்த்தாள். ''மெத்த அதிகப்படி
ஆனால் வேஷத்துக்கும் வசனத்
வில்லையே! பட்டுப் புடவை...
கொடுத்தான்?'' என்றாள் பொறா

ரமத்துடன் ஆத்திரத்தை அடக்
கேட்டேன்!'' என்றாள் சசி.

உதட்டைக் கோணி மட்ட ரக
சிந்தாமணி. ''எல்லாம் நன்றாய்த்
ஆண்டுகளாக இரவும் பகலும
அவருடைய தேவைகளை நானே
எப்படி இருப்பாராம்!'' என்றாள் கு

26

சிந்தாமணியின் வார்
பிட்டிருந்த அதே வேகத்
ஆனால் முகம் எல்
வெளுத்த போதும், ''பொய்!'' என்

''பின்னே? நீ அம்போ என்று அ
பின் இந்தமூன்றாண்டுகளாக இவர் க
நினைத்தாய், அதுவும் தடை சொ
நான் அருகிலேயே இருக்கையில்
மதர்ப்புடன் நிமிர்த்தி தெளித்துக் கா

அருவருப்புடன் பார்வையை விலக்கி, ''அவர் ஒழுக்கம் தவறக் கூடியவர் அல்ல!'' என்றாள் சசி உறுதியோடு.

''என் நிறமை தெரியாமல் சொல்லுகிறாய்,'' என்று ஆணவத்துடன் சிந்தாமணி தொடங்குகையில், குழந்தைக் குரலில் ஓர் அழுகை கேட்டது.

''கதிர்...'' என்று வேகமாகத் திரும்பினாள் சசி.

''அம்மா... ஆ..'' என்று டாக்டரின் சின்ன மகளின் கையிலிருந்து அழுதான் கதிர்.

உள்ளே வந்து, சசியிடம் சிறுவனைக் கொடுத்து, ''இத்தாம்மா, உன் பிள்ளையைப் பிடி! அங்கே மணவறையில் ஏறி விளையாடும்போது கீழே விழுந்து விட்டான். அதற்குள் பயமா உனக்கு? அவனுக்கு அடி ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை. ஆனால் அப்போது பிடித்து 'அம்மா அம்மா' என்று ஒரே அழுகை. அப்பாவெல்லாம் வேண்டாமாம். சமாதானம் செய்து பார்த்துவிட்டு முடியாமல், 'அவன் அம்மாலிடம் கொண்டு விட்டுவிடு,' என்று அவளிடம் அனுப்பிவிட்டார். பிடிவம்மா,'' என்றான் டாக்டரின் பிள்ளை.

பிறகு மணமகளிடம் சென்று, ''இன்னமும் பத்தே நிமிடத்தில் இலைபோட்டு விடலாம் மாப்பிள்ளை! எல்லாம் தயார் ஆனதும் நானே வந்து உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்,'' என்று முறுவலித்துவிட்டுப் பெண் வீடு நோக்கி நடந்தான்.

சிந்தாமணியின் முகம் ஆச்சரியத்தைக் காட்டியது. ''ஆக இது உன் மாப்பிள்ளையேதானா? திருமண வீட்டிலேயே சந்தேகப்பட்டேன். வந்து உடனேயே உண்டாகிப் பெற்று விட்டாய் போலத் தெரிகிறதே! ரொம்பவும் வேகமாகத்தான் வேலை செய்திருக்கிறாய்! யாரடி தகப்பன்? கல்யாண வீட்டில் வாசல் பக்கமாய் இதைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றானே, அந்தக் கிழவனா? பணக்காரப் பயல்தான், இல்லையா? பறை சாற்றத்தான் பட்டும் நகையுமாக மினுக்குகிறாயே!'' என்றாள் அடக்க மாட்டாத பொறாமையோடு.

கூடவே, ''இந்த வயதிலும் கிழவன் பிள்ளை பெறுகிறானாடி? அல்லது பிள்ளை... அவனும் அறியாமல்

பெற்றதா?'' என்று கிழ்த்தரமாக
போனவளை, ''சி! நிறுத்து!''
குறுக்கிட்டு அதட்டி நிறுத்தினாள்

சசி அதட்டவும், மற்றவளுக்கு
''நீ இங்கே என்னை நிறுத்தச் சொ
அங்கே மூன்றாண்டு காலமாய்ப்
கிறாரே, அவரிடம் போய் 'அம்மே
குழந்தையோடு பட்டும் வைரமும
கிறாள் என்று சொல்லப் போகி
நிறுத்த முடியுமாடி? அதன் பிறகும்
முடிகிறதா என்று பார்க்கலாம்,''

''எ... எப்படி?'' என்றாள் சசி

''அதுதான் அவர் ஒழுக்கம்
என்றாயே, அப்படி...'' என்று குழ
கொல்லி அழகு காட்டினாள் சிந்த

என்ன சொல்வது என்று புரிய
இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு
முன்னிலையில், 'நான் இவனைப்
என்று எப்படிச் சொல்வது?

அநியும் கதிர் புத்திசாலிப் பை

சசியின் தவிப்பை முடிவுக்குக்
பொறுப்பாளரின் குரல், ''மணீ,
உரத்துக் கேட்டது.

''இதோ வந்து விட்டேன்,''
கொடுத்தாள் சிந்தாமணி.

சசியிடம் திரும்பி, ''இப்படி ஒ
கொண்டு நிற்பதற்குக் கோடி நன்
என்று குத்திவிட்டு நளினமாய் ஒ

கால் வேரோடி விட்டாற் போ
நின்றாள் சசி.

பழக்க வழக்கங்கள் மிகவும்

உள்ளே பிரளயம் நிகழ்ந்தபோதும் விசும்பும் பிள்ளையின் முதுகைத் தன்னியல்பாய்ச் சசியின் கை வருடியது.

''என்னடா ராஜா, என் ராஜாக் குட்டி அழுவானோ?'' என்றெல்லாம் ஆறுதல் மொழிகளை வாய் உதிர்த்தது.

தலையை மெல்லத் தூக்கி, ''அம்மா! கதிர் டொம் விழுந்திட்டான். நெறய்யாச் சிரிச்சாங்க...'' என்று மீண்டும் விக்கத் தொடங்கினாள் பையன்.

ஆகக் கீழே விழுந்ததை விடப் பிறர் நகைத்ததுதான் பிள்ளைக்குத் தாங்கவில்லை என்பது புரிந்ததும் சசிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

எப்போதும் போலவே சியாமைக் கதிரின் தந்தையாகப் பாவித்துப் பெருமையாக, 'கர்வத்தைப் பாரேன்! அசல் அப்பா போல அதே குணம்!' என்று தன்னியல்பாய் நினைத்தாள் சசி.

ஆனால் சட்டென உடம்பெல்லாம் குலுங்கிப் போயிற்று.

பாவி சிந்தாமணி ஏள்னென்ன வார்த்தை யெல்லாம் சொல்லி விட்டாள்!

நெஞ்சு துணித்து... நாவு துணிந்து... அப்பப்பா!

இதை யெல்லாம் சியாமிடம் சொல்லுவாளே.

இன்னமும் ஜோடனை செய்தே சொல்லுவாளே!

கம்மாவே சசிமிடம் அவளுக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் கிடையாது. இழிவான எண்ணமும் கூட.

இந்நிலையில் சிந்தா சொல்வதை எல்லாமே மெய் யென்று ஏற்று விடுவானோ?

ஆயினும் சசி ஒழுக்கம் தவறினாள் என்றால்கூட ஒப்புக் கொள்ளுவானோ?

உடனே சென்னைக்குச் சென்று நடந்ததை யெல்லாம் கணவனிடம் கொட்டிவிட வேண்டும் போல் சசியின் உடல் பரபரத்தது.

செய்தால் என்னவென்று நிமிர்கையிலேயே அவளுக்கு இன்னொன்றும் நினைவு வந்தது.

சசியைப் பார்ப்பதைச் சியாம் விரும்ப மாட்டான்.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் சசி முடிந்துவிட்ட, ஒரு விரும்பத் தகாத - அத்தியாயம்.

அவள் என்ன செய்தாலும் அதைப் அளவும் அக்கறை கிடையாது.

அவளாலில் சசி எழுதி வைத்துவ படி அவன் இன்று விடுதலை பெ விடுதலை பெற்ற - சுதந்திர மனிதன்

அவள் அவனுக்கு அந்நியப் பெண்

அந்தக் கடைசி வார்த்தையில் தா வேதனையுறச் சசியின் விழிகளில் நீர்

''அச்சச்சோ! அம்மா, கதிர் அழ அழக் கூடாதும்மா!'' என்று தாயி மெத்தென்ற மிருதுவான கரங்களால்

குழந்தைக்காக ஒருவாறு சுதாரித்து கண்ணா! இனிமேல் அம்மா அழ மகனிடம். 'உன் முன்னிலையில், சேர்த்துக் கொண்டாள்.

இத்தனைக்கும் இடையில், 'மூ பிரம்மசரிய விரதம் காக்கும்' என்ற ஏதோ ஆறுதலைப் பெய்தன.

சென்னையில் சிந்தாமணி மறுநா கொண்டு ஓடினாள்.

அவளது அவசரம் தெரியாமல் ஜப்பானுக்குச் சென்றிருந்தான்.

இரண்டு நாள்கள் கழித்து அவள் உடனே ஓடினாள்.

அவனுக்கு ஏகப்பட்ட உற்சாகம்! போகும் அந்த விமானங்கு மீனை இன் விடுவேன்!' என்று வாய்க்குள் முனகி

நியாகராவ நகரில் சியாமின் பெ டாக்சியிலிருந்து இறங்கியபோது, சிந் பழக்கமான அதே ஆசை வெறி பெரு

கற்றிலும் எவ்வளவு பெரிய தே கம்பீரமுமாய் எவ்வளவு பெரிதான வ

அவனுடைய தோட்ட வீடு கட்டடமும் சிறிதென்றாலும் மதிப்பு உயர்ந்ததுதான்.

தொழிற்சாலை.

அலுவலகம்.

அங்கங்கே வீடுகள், நிலங்கள்... அடேயப்பா!

இவற்றுள் எதையுமே ஒரு சிறு துளியைக்கூட அவள் விடப் போவது இல்லை.

இன்று அவனை எப்படியாவது மடக்கிவிட வேண்டும்.

சியாம் மற்றவர்களைப் போலத் தொட்ட பின் ஒடுகிற வன் அல்ல.

தொட்டு விட்டால் விலகுவதே இராது.

அதனால் இன்று... சிந்தாமணியின் இருதயம் வழக்கத்துக்கு இரு மடங்கு வேகத்துடன் துடித்தது.

வழக்கம் போலவே நிதானமான முறுவலுடன், ''வா,'' என்று வரவேற்றான் சியாம்.

உடனேயே, ''இந்த மதிய நேரத்தில் இங்கே என்ன?'' என்று கேட்டாள்.

''மிகவும் முக்கியமான விஷயம். அதனால்தான் ஓடோடியும் வந்தேன். முதலில் கொஞ்சம் ஆப்பிள் ஜூஸ் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள்,'' என்று அமர்த்தலாகச் சொல்லிவிட்டு, சோபாவில் ஸ்டைலாக உட்கார்ந்தாள்.

சியாம் முகத்தில் இளநகை மின்னியது.

அவனது விருப்பம் போலவே ஜூஸ் கொண்டுவரச் செய்தாள்.

அதை எடுத்து, நாருக்காக ஒரு வாய் அருந்திவிட்டு, ''என்ன விஷயம் என்று கேட்க மாட்டேன் என்கிறீர்களே. தெரிந்து கொள்ளும் ஆர்வமே இல்லையா?'' என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டுச் சிணுங்கினாள்.

''சொல்லவென்றே வந்தவள் எப்படியும் சொல்லத்தானே போகிறாய்,'' என்றான் அவள் சாவதானமாக.

''அப்படியானால் நான் சொல்ல மாட்டேனாக்கும்!'' என்று சாயமிட்ட உதட்டைக் குவித்தாள் அவள்.

சியாம் கல்லுப் பிள்ளையார் போல அசையாமல் வீற்றிருந்தான்.

சிந்தாவுக்கு உள்ளூரக் கோபம்
நான் இந்தக் கல்லுளி மங்கத்
கொள்கிறேன்,' என்று மனதிற்
விஷயம்...'' என்றாள் வெளியே.

அவள் பேசாமல் ஒரு சிகரெட்

அதற்கு மேல் அடக்க முடியா
ஒரு பணக்காரக் கிழவனோடு வாழ
இருவருக்குமாக ஒரு குழந்தை கூ
கொட்டித் தீர்த்தாள் சிந்தாமணி.

''நம்புவதற்கில்லை!'' என்றான்

''ஏனாம்?'' என்றாள் அவள் எரி
தப்பே செய்யாத உத்தமி ரத்தினமா? உ

''அது வேறு விஷயம் சிந்தாம
முடியாதது!'' என்றான் சற்றும் அ

அவன் சர்வ நிச்சயத்துடன்
ஆத்திரத்தை மூட்டிற்று. அவனுக்கு
வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்த
நம்பா விட்டால் உண்மை பொ
அந்தக் கிழவனோடு கொஞ்சுவதை
காதல் கேட்டேன்,'' என்று மேலும்

அதன் பிறகு அவன், ''சசி
கூடியவள் அல்ல!'' என்று அதே
சிந்தாமணி தன்னை மறந்தாள்.

தாங்க முடியாத சினத்துடன்,
இரண்டு பேரும் சொல்லி வைத்துக்
அவளைப் போலவே அதே வார்த்
கிறீர்களோ?'' என்று வெடித்தாள்.

''எதே வார்த்தைகளை?'' என்றான்

''அந்த அவர் ஒழுக்கம் தவறி
என்பதைத்தான்!'' என்று அதே ஆத்
சொல்லி அழகு காட்டினாள் சிந்தா

''ஆனால் சசி ஏன் அப்படிச் சொ
புரியாதவன் போல விசாரித்தான் சி

''நாம் இருவரும் ஒன்றாக வாழ்வதாக நான் சொன்...!'' என்று வேகமாகத் தொடங்கி விட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் சிந்தாமணி.

சியாமின் கண்ணைத் தோண்டி விடலாம் போல அவ் வளவு ஆத்திரம் வந்தது அவளுக்கு. அவளை இந்த அள வுக்கு. அவள் வாயாலே ஒப்புக் கொள்ள வைத்து விட்டாளே.

ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, ''அவளிடம் நான் சொன்னது பொய்தான். ஆனால் அவள் பிள்ளை பெற்று வாழ்வது மெய்தான் சியாம்! பையனுக்கு இரண்டு வயது இருக்கும். ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்திருக்கிறாள். வயதுக்கு மீறின வளர்ச்சி. 'அம்மா! அம்மா!' என்று அவள் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தொங்கினான். நான் அவளிடம் நேராகவே கேட்டு விட்டேன். அவளால் ஒரு வார்த்தை மறுக்க முடியவில்லை. தெரியுமா? நான் சொல்வதெல்லாம் சத்தியம் சியாம்!'' என்று அவன் நம்ப வேண்டுமே என்ற ஆதங்கத்துடன் வேகமாக மொழிந்தாள்.

''பின்னே நீ பொய்யா சொல்லப் போகிறாய்? அதுவும் என்னிடம்!'' என்று முறுவலித்தான் சியாம்.

''நான்... நான் சொன்னதை நீங்கள் நம்புகிறீர்கள்தானே சியாம்!'' என்று உறுதிப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டி ஆவலோடு கேட்டாள் அவள்.

புருவங்களை வெகுவாக உயர்த்தி, ''சேச்சே! உன்னை நான் நம்பமாட்டேனா? இது உலகுக்குத் தெரியாதா?'' என்று வியப்புக் காட்டிப் பேசினான் அவன்.

''அப்பாடி. இப்போதுதான் என் மனம் நிம்மதி ஆயிற்று!'' என்று குதூகலித்தபடி எழுந்து வந்து அவன் அருகே அமர்ந்தாள் சிந்தாமணி.

எழுந்து சிகரெட் சாம்பலை ஆஷ் டிரேயில் தட்டினான் சியாம். அப்படியே அந்த வட்ட மேஜை மேல் லேசாகச் சாய்ந்தபடி நின்று, ''சசியை எங்கே சந்தித்தாய்?'' என்று விசாரித்தான்.

சட்டென நிமிர்ந்து, ''எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?'' என்று சந்தேகத்துடன் வினவினாள் அவள்.

ஒரு கேலிப் புன்னகையுடன், '' குடும்பம் நடத்துவதற்காக...'' என்

''ஆ!'' என்று கூவினாள் சிந்தா

அவள் இடையிடாதது போல ''...என்று பதில் சொல்வேன் என்று பைத்தியம்!'' என்று சொல்லிவிட் சாய்ந்து வாய்விட்டு நகைத்தான்.

''உங்களைத்தான் என்னால் உ முடியவில்லையே!'' என்று மனத்த அவள்.

''பாவம் நீ, சிந்தாமணி!'' என்று பிறகு நிமிர்ந்து, ''சசி எழுதி வைத்த படையாக வைத்து விவாக விடுத சட்டத்திற்கு அது போதாது என்று அதனால் அவளிடம் வேறு ஒரு வார்த்தைகள் அமைத்து எழுதி சொல்வதைப் பார்த்தால் அவள் மறு மறுத்தாலுங்கூட வேறு வழியில் முடித்து விடலாம்,'' என்று தெளிவ

''அவள் சோரம் போனாள் என் சாட்சியாக இருக்கிறதே!'' என்று

''நீ நப்பாக ஜெயிப்பாயா?'' எ ஆஷ் டிரேயில் சிகரெட்டை நசுக் போட்டான் சியாம்.

கைகளைப் பிசைந்தாள் சிந்தா துடிப்பாய் இருப்பான் என்று நிதானித்துச் சசியின் முகவரியை வந்திருக்கலாமே என்று தோன்றிய

''எனக்கு அவள் இருப்பிடம் தெரியாது சியாம். ஆனால் செங்கல் முன்பாக ஒரு கல்யாணத்துக்குப் அந்தப் பெண் வீட்டு வழியில்தான்

ரோடு இருக்கிறாள். நல்ல வசதி. பட்டும் நகையுமாக மினுக்குகிறாள் தெரியுமா? நான் திருமண வீட்டு விலாசம் தருகிறேன். நீங்கள் அங்கே சென்று விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்,'' என்று எழுந்து அவன் அருகே நெருங்கினாள் சிந்தாமணி.

''அவள் கடிதம் தந்துவிட்டால் பிறகு நம் இன்ப வாழ்க்கைக்கு ஒரு தடையும் இராதே யொம்?'' அவன் தோளில் கைவைத்து உடம்பு அழுந்த அவன் மேல் சாய்ந்தாள்.

அவன் லாவகமாக விலகி, ''தடையிருக்க வழியில்லையே! இப்போது எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. நீ கிளம்பு கிறாயா? முதலில் அந்த முகவரியைக் குறித்துத் தந்துவிடு,'' என்று ஓரமாக இருந்த ஒரு பஸ்ஸரை அழுத்தினான்.

ஓடிவந்து நின்ற பையனிடம், 'இந்த அம்மா கிளம்பப் போகிறார்கள். டிரைவரிடம் சின்ன வண்டியை ரெடி பண்ணச் சொல்லு,'' என்று அனுப்பி வைத்தான்.

''அவளைக் கோர்ட்டுக்கு இழுத்துச் சந்தி சிரிக்க வைக்க வேண்டும் என்று எனக்கு மிகவும் ஆசையாக இருக்கிறது. ஆனால் கழுதை ஒழிகிறது. கடிதம் தந்தால் விட்டு விடலாம் என்றுதான் நீங்கள் நினைப்பீர்கள். ச்சை... ஏதோ ஒரு வழியில் அந்த நந்தி விலகினால் சரி!'' என்று திருமண வீட்டு முகவரியை எழுதி அவனிடம் கொடுத்தாள் சிந்தாமணி.

''உங்கள் பெரிய காரில் நாம் இருவர் மட்டும் உல்லாசமாகப் போக வேண்டும் என்று இருக்கிறது யொம்! ஏன் போகாமலேயே இங்கேயே இருந்து விடலாம் போலக் கூடத்தான் தோன்றுகிறது,'' என்று கைகளை உயர்த்திச் சோம்பல் முறிப்பது போல உடம்பை நெளித்து ஓரக் கண்ணால் அவளைப் பார்த்தாள்.

அவனோ அவளது குறிப்பையே உணராதவன் போலக் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ''நேரமாகிறது. எனக்கு வேலை இருக்கு என்றேனில்லையா? நீ சீக்கிரம் கிளம்பு,'' என்று அவளை அனுப்பி வைத்தான்.

யொம் இவ்வளவு தூரத்துக் பேசியதே சிந்தாமணிக்குப் பெரிய 'யொமை மனந்ததும், பிடி காவியாட்டம் ஆடியேனும், தன பெரிய கார் வாங்கிக் கொள்ள ஏறிச் கும்மா கும்மா விரட்டு பொறுப்பாளர், சக நடிகைகள் மு ஓட்டிச் செல்ல வேண்டும்,' என் களில் மிதந்தபடி சிந்தாமணி செ

★ ★ ★

மல்லிகை ஆண்ட்டி வாங்கி பெரிய பந்தைத் தொப்பென்று போ எழுவதை வெகுவாக ரசித்து மகி

எந்த அளவு பலத்துடன் அந்தக் அடித்தனவோ, அந்த அளவு உய குறித்தது. உள்ளே ஓடிச் கொண்டிருந்த தாயிடம் தன் வியப் பகிர்ந்து கொண்டான் கதிர்.

கைவேலையை நிறுத்திவிட்டு சொன்னதைக் கேட்டு அவனுடன் பிறகு, 'வெளியே சென்று விளையா விழுந்தால் உடைந்து போகும்!'' எ

''பந்தாம்மா?'' என்று மிகுந்த க பிள்ளை.

''பாளைடா!'' என்று சிரித்தாள் விட்டால் பிறகு எதில் சோறு பொ

''ஓகோ!'' என்று தாய் சொன்னதை வெளியிலையே வெளையாடறேம்

சற்று நேரம் சொன்ன திசையெ பந்து திடும்மென்று வேலிப் பட விழுந்தது.

சற்றே யோசனையுடன் உட்புறமாய்ப் பார்த்தான் கதிர். சதி குடத்துடன் பின்புறம் செல்வது தெரிந்தது.

தாயைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தவனாய்ப் படல்மேல் ஏறி மாட்டும் கயிற்றுப் பின்னலை எடுத்துவிட்டுக் கதவைத் திறந்தான்.

ஓடிச்சென்று பந்தை எடுத்தான்.

அருகில் ஒரு கல்லின் மேல் அமர்ந்து தன் கழுத்தை வளைத்து அவனைப் பார்த்தது ஒரு தவிட்டுப் புறா.

பந்தை வீசுவது போலப் பாவனை செய்து அந்தப் பறவையை மிரட்டினான் கதிர்.

அது சற்று நகர்ந்து சென்று வேறிடத்தில் அமரவும், குஷியுடன் பந்தைத் தொப்பென்று போட்டுக் காட்டி அதைப் பயமுறுத்தினான்.

பறவை மேலும் சிறிது தூரம் பறந்து சென்று அமரவும், அதன் பின்னே ஓடிச்சென்று மீண்டும் பந்தை எறிந்தான்.

அன்றைய மழையில் குட்டையாகத் தேங்கியிருந்த தண்ணீரில் வேகத்துடன் பந்து விழுந்தது.

குட்டை நீர் சுற்றிலும் தெறித்தது.

நீர் தெறிப்பதை உற்சாகத்துடன் பார்த்த சிறுவன், தெறித்த நீர், அவ்வழியே தோளில் ஒரு பையுடன் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு மனிதரின் மேலேயும் தெறித்ததைக் கண்டு நிகைத்தான்.

'ச்சை...' என்று கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்தாள் புதியவன்.

ஓடிச்சென்று பந்தை எடுத்துக் கொண்டு, "தெரியாம பட்டுட்டுது. வந்து... வந்து ரொம்ப ஸாரி!" என்று யோசித்துப் பேசினான்.

வந்தவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு, குனிந்து பாண்ட்டில் தெறித்திருந்த நீரைத் தட்டி விட்டபடி, "இப்படித்தான் அழுக்குத் தண்ணீரை ஆள் மேல் அடிப்பதா?" என்று வேசாக அதட்டிப் பேசினான்.

பையன் நிமிர்ந்து அவனை நேராகப் பார்த்தான். "நான் குருயித்தானே வெரட்டினேன்...? நான்தான் சாரின்னு சொல்லி விட்டேனே!" என்று பயமற்றுப் பேசினான்.

அவன் நின்ற முறையிலும் எதையோ தெரிந்து கொண்டவ சிறுவளை நெருங்கினாள் புதியவ

பார்த்துக் கொண்டே நின்ற க பெருவட்டமாய் விரிந்தன. "நீ... எல்லாம் முடிஞ்ச போச்சுதா?" வினவினான்.

ஒரு கூரிய பார்வையுடன், "மு சொல்லு. அப்புறம்தான் அதெல்லா என்று பேரம் பேசினான் புதியவன்.

"கதிர்... எ...எஸ்... கதிர் என் அவசரத்திலுமாகத் நிக்கியது சிறுவ

"அம்மா பேரு."

"எங்க அம்மா பேரு சதி."

"அம்மா எங்கம்மா? அம்மாகிட்ட கேட்டபடி பையனைத் தூக்கினான்

"ஓ!" என்று சந்தோஷமாகத் தல புதியவனின் தோளில் ஒய்யாரமா

"கதிர் ஒயரம்மா வளந்தாச்சது!"

"அடேயப்பா! எவ்வளவு உயரம்!" தூக்கிக் காட்டினான் அவன்.

"இந்த வீடுதான். அம்மா பி அம்..." என்று அழைக்கத் தொடங்கி ஒற்றை விரலை வைத்து அடக்கினா

"அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் ஒளி என்று ரகசியம் பேசினான்.

கதிருக்கு ஒரே உற்சாகம். ஒரு கழுத்தை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொ என்று விட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு காட்டினான்.

ராட்டினத்தில் குடத்தைக் கட் கொண்டிருந்தாள் சதி.

திடுமென ராட்டினக் கயிற்றை வலுவான கை ஒன்று பற்றவும் மருண்டு போய் இமைகள் படபடக்கத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பார்த்தவளின் விழிகள் மலர்ந்தன.

இதழ்கள் மலர்ந்தன.

முகம் முழுமையுமே காலைத் தாமரையாய் மலர்ந்தது.

27

இனிக் காணவே போவதில்லை என்று எண்ணியிருந்த கணவன் கண்ணெதிரே வந்து நிற்கவும் கண்ணிமைக்க மறந்தவளாகச் சசி மெய்ம் மறந்து நின்றாள்.

மனைவியை ஏற இறங்கப் பார்த்த சியாமின் கண்கள் ராட்டினக் கயிற்றைப் பற்றியிருந்த அவளது மெல்லிய கரங்களில் வந்து நின்றன.

புருவங்களில் லேசான சுழிப்புடன், ''இதையெல்லாம் நீ ஏன் செய்கிறாய்?'' என்று அதட்டினான்.

பிறகு, ''இவனைப் பிடி. குடத்தை நான் எடுத்து வருகிறேன்!'' என்று கதிரைச் சசியிடம் கொடுத்தான்.

''அம்மம்மா, அப்பா வந்தாச்சு!'' என்றான் அவன் மட்டற்ற மகிழ்வுடன்.

''ஆமாண்டா ராஜா!'' என்று அவனை வாங்கினாள் சசி.

அதற்குள் பந்து கீழே விழுந்து உருளவும், கதிரும் தாயின் பிடியிலிருந்து இறங்கிப் பந்தின் முன்னே ஓடினான்.

சட்டென விழிகளில் கலக்கம் சூழ, ''சியாம்! கதிர்..'' என்று தொடங்கித் தடுமாறினாள் சசி.

''ஷ்... எல்லாம் சரிதான் சசி! உள்ளே போ!'' என்று குடத்தை அலிழ்த்து எடுத்துக் கொண்டு சசியோடு இணைந்து அந்தச் சிறு வீட்டினுள் புகுந்தான் சியாம்.

கதிருக்கு ஒரே உற்சாகம்.

தன் சின்னச் சின்ன எளிமையான விளையாட்டுச் சாமான்களை எல்லாம் கடை பரப்பினான். ''அப்பா!

பாருங்க அப்பா! இதைப் பாருங்
வண்டி பாருங்க அப்பா. இதே இது
என்று காட்டினான்.

எப்படி எப்படி விளையாட
கொடுத்தான்.

''நான் லெட்டர்ஸ் எழுதட்டாப்
சிலேட்டில் எழுதிக் காட்டினான்.

சியாம் சிறுவனைத் தடுக்கவே
இல்லாமல், சிறுவனோடு இணைந்து
சசிக்கு மனம் மிகவும் லேசாகிப் போ

சியாம் மட்டும் கதிரிடம் முகம்
தாங்கியிருக்கவே முடியாது.

சசி சமையலில் இறங்குவதை
செய்ய வேண்டாம் சசி! அந்தப்
னுறுகாய் எல்லாம் இருக்கிறது.
கலந்து பங்கிட்டு உண்ணலாம்,''

ஒரு பருப்புத் துவையலை மட்
சமையலை முடித்தாள் சசி.

கை பாட்டுக்குத் துவையலை
இங்கே எப்படி வந்தார்? சிந்தாமல்
தானே வந்திருக்க வேண்டும்? அவன்
பிறகும் ஏன் வந்தார்? இது நிஜமோ
மனமும் தன் போக்கில் நினைத்துக்

ஆனால் இதை எல்லாம் மன
எந்தவிதமான கலக்கமோ பயமோ

அவனைப் பார்க்கையில் குரல்
லிருந்து கால்வரை சொல்லில் வ
பரவியது. அவனை மீண்டும் பார்ப்ப
நான்கள் உயிருடன் இருந்தது போல

ஆசிரமத்திற்கு வந்த பின் அமைதி
மதி பெற்று விட்டதாகவும் தான் தின
னவு பெரிய பொய்கள் என்பதைச் சசி அ

சியாமைப் பார்த்த அந்த ஒரு வினாடி சுகத்துக்கு முன் மற்றதெல்லாம் எம்மாத்திரம்?

இந்த இனிமையில் மற்ற விவரங்கள் எல்லாமே அனாவசியமானதாகப் பட்டன.

கணவன், கதிர் இருவருடைய குரல்களும் பேசுவதையும் சிரிப்பதையும் ஒரு பிரக்ஞையுடன் அனுபவித்தபடி சமையலறையிலேயே ஒதுங்கியிருந்தாள்.

உணவின் போதும் உறங்கும் வரையிலும்கூடக் கதிர் அன்று அப்பாவைப் பிரியவில்லை.

உணவை முடித்து, வேலைகளை எல்லாம் முடித்து விட்டு, "தூங்க வருகிறாயா கதிர்?" என்று சசி அழைத்த போதுகூட அவனுக்குச் சியாமை விட்டு நகர மனம் இல்லை.

தலையைச் சரித்து, தன் பெரிய விழிகளை விரித்து, "இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அப்பாகிட்டே பேசிட்டு இருக்கேம்மா!" என்றான் கெஞ்சுதலாக.

மடியிலிருந்த சிறுவனின் ஸ்பரிசத்தை விரும்பியவள்போல, அவனை மெல்ல வருடியபடி, "இருக்கட்டும் சசி! ஒரு நாள் சற்றுத் தாமதமாய்த் தூங்கினால் என்ன?" என்றான் சியாமும்.

"அப்பா! அப்பா!" என்று அவனை அணைத்தபடியே உறங்கிப் போனான் கதிர்.

கதிருக்கு விரித்து விட்டுக் கணவன் அருகில் வந்து தூக்கத்திலும் தந்தையை இறுகப் பற்றியிருந்த சிறு கரங்களைப் பிரித்து எடுத்துப் பிள்ளையைத் தூக்கினாள் சசி.

கணவனின் பார்வை தன் மீது அழுத்தமாகப் படிவதை உணர்ந்தபோது நெஞ்சு படபடத்தது.

கதிரைப் படுக்க வைத்து மூடிவிட்டாள்.

கதிருக்காக ஒரு சின்னச் சிம்னி விளக்கை ஏற்றி வைத்து விட்டுப் பெரிய விளக்கை அணைத்து விட்டுத் திரும்பினாள்.

திரும்பியவளைச் சியாமின் கரங்கள் இறுக அணைத்தன.

சிறு கலக்கத்துடன், "சியாம், நான் இங்கே..." என்று தொடங்கினாள் சசி.

"என்... சசி!" என்றவன் அதற்
அவளையும் பேச்சிழக்க வைத்து வி

"பால்!" என்ற குரல் கேட்டு அ
திடுக்கிட்டு விழித்தாள் சசி.

கணவனின் கைகளை மனம்
'இப்படி அயர்ந்து தூங்கி எத்தனை
தோன்றியது.

பாலை வாங்கி வைத்துவிட்டு,
முடித்துச் சசி வேலைகளைத்
விழித்து விட்டான்.

எழுந்த வுடனேயே 'அப்பா'விட
எழுப்பி விட்டான்.

கையை உயர்த்திச் சோம்பல் முறி
படித் தூங்கி எத்தனை காலம் ஆயி

நிகைப்புடன் ஆனந்தமாகவும் இ

ஆண்கள் இருவரும் பல் து
கதிரிடம் கேள்வருக் கஞ்சி கலந்த
காஃபி தம்ளரையும் நீட்டினாள் சசி

"உனக்கு..." என்று கேட்டு
அருந்தினான் சியாம்."

"பிறகுதான்! இங்கே இர
இருக்கின்றன," என்றான் சசி புன்

கண்களில் சட்டென எட்டிப் பார்த்த
வரும் மாறி மாறிக் குடிப்போமா?"

முகம் வெந்த போதும் அந்
கொள்ளாமல் பார்த்து மகிழ்ந்தான்

"அம்மா! குட்டிப் பூனைக்கு...
கொஞ்சம் கஞ்சி கலந்த பாலை
தோட்டத்திற்குச் சென்றான் கதிர்.
"பூனைக்குட்டி பார்க்க வர்றீங்களாப்
என்று சியாமுக்கு ஆசை காட்டினான

ஆனால், ''அப்புறமாய்ப் பார்க்கிறேண்டா,'' என்று அனுப்பி விட்டாள் சியாம்.

கதிர் சென்றதும், குளித்து சசியின் நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு, ''வெளிச்சமும் குறைந்து அங்கங்கே நீரும் தேங்கி நின்றதால் காரை ஆசிரமத்திற்கு அருகில் நிறுத்தி விட்டு வந்தேன். இப்போது போய்க் காரை எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்...'' என்றவன் இளமுறுவலுடன், ''காரைக் கண்டு விட்டால் கதிர் குதிப்பான்!'' என்று ரசனையுடன் கூறினான்.

சசியின் கன்னத்தை ஒரு முறை ஆசையுடன் வருடி விட்டுக் கிளம்பினான்.

அப்போது வாயில்புறம் அரவம் கேட்டது.

யார் என்று எட்டிப் பார்த்த சசிக்கு ஒரு கணம் நெஞ்சு நின்றது.

வந்து கொண்டிருந்தவர் அன்னை தேவகி.

வெளியே செல்வதற்காக இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்திருந்த சியாம் இயல்பாய் நின்று கவனித்தான்.

ஆனால் அவன் உடல் விரைப்புடன் நிமிர்வதைச் சசி கண்டாள்.

அதே சமயத்தில் சியாமைக் கண்ட தேவகியும் வாயில் கதவின் அருகில் அப்படியே நின்றார்.

கை வேலையை விட்டு எழுந்து பாய்ந்தோடினாள் சசி. சியாமின் கரத்தைப் பற்றித் தடுப்பது போல இழுத்து, ''அவசரப்பட்டு ஏதேனும் சொல்லி விடாதீர்கள் சியாம்,'' என்றாள் பதற்றத்துடன். 'சே! என்ன சுயநலம் எனக்கு! அன்னையைப் பற்றி நேற்றே சொல்லாமல் போனேனே,' என்று தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

சியாமின் பார்வை அவள் தாயை விட்டு அரைக் கணமும் விலகவில்லை.

ஆனால் அவள் உடலில் இறுக்கம் தளர்வதைச் சசி உணர்ந்தாள்.

ஒரு கையால் தன்னைப் பற்றி
மூடி ஒரு முறை அழுத்தினாள்.

பிறகு, ''வந்தவர்கள் வாசலிலே
வந்து உட்காருவதுதானே,'' என்ற
இதை எப்படிக் கொள்வது?

வரவேற்பாகவே பாவித்து
இருக்கையான நார்க் கட்டிலை அ
அன்னையை அமரச் சொன்னாள் ச

நிதானமாகப் பின்புறம் திரும்
அழைத்தார் தேவகி. வந்தவளிட
இருப்பான். அவனை அழைத்துப் போ
நேரம் ஏதாவது விளையாட்டுக் கா
மீண்டும் அழைத்து வா,'' என்று உ

பிறகு அதே சலனமற்ற தோற்ற
துடன், அதே நிமிர்வுடன், உள்ளே வ

அவரது பார்வை சசியிடம் ஒ
பதிந்தது.

நெஞ்சு படபடக்க, முகம் சிவக்

மகளிடம் திரும்பி, ''ஆசிரமத்து
கார்தானே?'' என்றார் கேள்வி போ

''ஆமாம்... பாதை சரியாக இ
குறையத் தொடங்கியதால் அங்
வந்தேன்,'' என்று தப்பு செய்த பெ
முணுமுணுப்பதை ஆச்சரியத்துடன்

ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவன் போ
கட்டிலில் அமர்ந்தான், விலகித்தா

சசிக்கு அங்கே நிற்க ஒரு மாதி
இருந்தாலும் தாயும் பிள்ளையும் எ
பின்புறம் செல்லத் திரும்பினாள்.

''நில் சசி!'' என்றனர் இருவரு
என்றான் சியாம்.

மெதுவாக அவன் காலடியில் அமர்ந்தாள் சசி.

பிறகு தாயின் முகத்தைப் பார்த்து, ''இதோ பாருங்கள். எனக்கு அப்பா சொன்னது மட்டும்தான் தெரியும். இப்போது உங்கள் பக்கத்தையும் சொன்னீர்களானால் எனக்கு உண்மை தெரிய ஏதுவாக இருக்கும்,'' என்றாள்.

கசப்புடன் லேசாகச் சிரித்தார் தேவகி. ''இப்போது மட்டும் நான் கதை சொல்ல மாட்டேன் என்பது என்னப்பா நிச்சயம்?'' என்று சற்றுக் கிண்டலாகவே கேட்டார்.

சற்றே முகம் சிவந்தபோதும் சியாம் தயங்காமல் சொன்னான். ''உங்களுக்கும் சசிக்கும் ஓர் ஒற்றுமை. நேராள பார்வை அது. அயோக்கியர்களால் முடியாதது. சிறகெல்லாம் வெட்டப்பட்டுத் தளர்ந்து சக்தியற்று நிற்கும் போதும் தளராத பார்வை அது. அன்று மாடியில் நின்ற என்னைப் பார்த்தீர்களே - அந்தப் பார்வை. அன்றைக்கு அது பற்றி எனக்கு ஒன்றும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் சசியிடம் பல தடவை அந்தப் பார்வையைக் கண்டிருக்கிறேன். சசியைப் பிரிந்த பின் பல தடவை அதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்தப் பார்வையுடன் தப்பை இணைத்தால் அணு அளவு கூட ஒப்புக் கொள்ள முடியாமல் முரண்படுகிறது. அதனாலேயே உங்கள் விஷயத்தில் ஏதோ பெரிய தவறு நடந்திருக்க வேண்டும் என்று புரிந்து கொண்டேன். அதனால்தான் இப்போதேனும் உண்மையை அறிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்,'' என்றான்.

''சசியின் பார்வை புரிந்தும் அவளை இந்த முடிவுவரை விரட்டியிருக்கிறாய்,'' என்றார் அன்னை குறிப்பாக.

ஒரு கணம் மவுனமாக இருந்துவிட்டு, ''சசி விஷயம் பிறகு சொல்லுகிறேன்! முதலில் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்! என்னதான் நடந்தது? அப்பா - என்னிடம் உயிரை வைத்திருந்த அப்பா - உங்களை ஏன் விஷமாக வெறுக்க வேண்டும்? தயவு செய்து எதையுமே மறைக்காமல் எல்லாமே சொல்லி விடுங்கள். ப்ளீஸ்!'' என்று கேட்டுக் கொண்டான் சியாம்.

நடந்ததனைத்தையும் தேவகி கூ

தாயின் கதையை அறிந்ததும், வாழ்வையும் கெடுத்து உங்கள் விட்டார் அப்பா!'' என்றாள் பரிதா

''வாழ்வை வீணாக்கிக் கெடுக்கு கற்றுக் கொடுத்து விட்டு இருப்பது என்றார் தேவகி வறண்ட குரலில்.

''இல்லை,'' என்றாள் சியாம் ச

''இல்லை என்றால் நல்லதுதான். புரிந்தும் அவளை ஏன் மனம் உடை

சசியின் தலையை வேகாக வரு மனைவி சந்தேகத்துக்கு அப்பாற் வேண்டும் என்பானாம் அவன். நம்பிக்கையுடனேயே வளர்ந்திருந்த தடிக்கவில்லை என்பது ஐயத்திற்கு பட வேண்டியிருந்தது. என் மே என்னையே தியாகம் செய்து அ வேண்டும் என்று விரும்பினேன். ஆ வெளியேறக் கூடும் என்று நான் எ

சசி யோசனையோடு நிமிர்ந்து க

''மெய் சசி! விவாக ரத்திற்கு நீ சம் நான் விலக விட்டிருக்க மாட்டேன் தெ

''ரத்து என்று ஆகும்வரை விடுதி போலத் தாங்களுடன் நோக்கினாள்

அவளது பார்வை புரிந்தவனாக வைத்து, ''நீ நினைப்பது சரியே சசி! செல்லாமல் நான் விட்டிருக்க மா அதன் பின் உள்ளை என்னு சென்றிருப்பேன். அந்த ஆறு மாச சட்டப்படி உன்னை என்னுடைய ஒய்ந்திருக்கவும் மாட்டேன்,'' என்ற

''பிரமாதமான ஐடியாதான். ஆனால் அவளுடைய துன்பத்தை நீ எண்ணிப் பார்க்கவில்லையே?''

''துன்பத்தை அனுபவித்தது அவள் மட்டும் அல்ல!'' என்றாள் அவள் சுருக்கமாக.

''மன வேதனை தாளாமல் அவள் வேறு முடிவைத் தேடியிருந்தால்...?'' என்று விடாமல் கேட்டார் அன்னை.

''என் மனைவி அவ்வளவு முட்டாள் அல்ல!'' என்றான் அவன் கர்வத்துடன்.

''சந்தோஷம்!'' என்றார் தேவகி சற்றுக் கிண்டலாகவே.

அவன் முகம் கன்றுவது கண்டு சற்று இரக்கம் கொண்ட வராக, ''சசியைப் பற்றி டாக்டர் வீட்டில் விசாரித்திருப்பாய்,'' என்று பேச்சைத் திருப்பினார் தேவகி. ஆயினும் அவர் குரலில் மற்றவரிடம் பேசும்போது காணப்படும் ஒரு நெருக்கம் இல்லாதிருப்பது சசிக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

''வீடு எங்கே என்று மட்டும் கேட்டேன்,'' என்றான் சியாம்.

''கதிரைப் பற்றி அங்கே விளக்கியிருப்பார்கள்.''

''ஆச்சரியப்படத்தக்க விதமாய் அவளைப் பற்றிய பேச்சே எழவில்லை. ஆனால் குழந்தையைப் பற்றி யாருடைய விளக்கமும் எனக்குத் தேவையும் இல்லை!'' என்றான் அழுத்தமாக.

''அவ்வளவு நம்பிக்கையுள்ளவன் இந்த மூன்று ஆண்டு காலமாக அவளைப் பற்றி அறிய ஏன் ஒரு முயற்சியும் எடுக்கவில்லை?'' என்று விடாமல் வினவினார் மூத்தவர். அவருக்கு மருமகளைத் தன் மைந்தன் நடத்திய முறை சற்றும் பிடிக்கவில்லை.

குனிந்திருந்த சசியைப் பார்த்தபடி சற்று நேரம் பேசாது இருந்தான் சியாம்.

ஆனால் சசி நிமிர்ந்து, ''போனது போகட்டுமே.'' யென்று மேலும் ஏதோ சொல்ல முயன்றாள்.

அவளைத் தடுத்து, ''இது நீயும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒன்றுதான் சசி! தெரிந்து கொள்,'' என்று

அவளிடம் கூறிவிட்டுத் தாயிடம்
கடிதத்தில் மூன்று ஆண்டு காலம்
அந்தக் காலத்திற்குள் அவள் என்று
சக்தியிழந்தது ஆகிவிடும். எனவே
முடியும் வரையில் பொறுத்திருந்
கண்காணிக்கிறாளோ என்று சிந்த
கூட விடாமல் இருந்தேன். எனை
தான் இந்த மூன்று ஆண்டுகளு
நெருடலுடன் உடனே சேர்ந்து
காலமானாலும் இருவரும் கஷ்ட
மேல் என்று நினைத்தேன். பத்து
நடவடிக்கை எடுத்திருப்பேன். ஆ
வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுப்
நேற்றுத்தான் வந்தேன். வந்ததும்
பற்றிய தகவல் தானாக என் மடியி

''சிந்தாமணி!'' என்றாள் சசி, இ

''அவள் சொல்லி யிராவிட்டா
சந்தேகமாகவே கேட்டார் தாயார்.

''சசி பத்திரிகை படிப்பாள். எ
அவள் மீண்டும் வந்து சேரும்வ
தொடர்ந்து தாங்கி வந்திருக்கு
இலகுவாக.

''ஓகோ! இப்போது என்ன செ

வியப்புடன் தாயைப் பார்த்தா
தனையோ குறைகள் உள்ளவள்தா
பின்மை அதில் ஒன்று அல்ல. வே
தால் நேற்றிரவு இங்கே வந்திருக்க

மெய்யென்பதை உணர்ந்தால
பிடிக்காது பிள்ளை வந்தபோதும்
பின்னர் அது இறந்து பிறந்து மீண்
அவன் விவாகரத்துப் பேச்சுக்கூட

''உனக்கு வேறு எண்ணம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் சசி உன்னோடு வருவதை விரும்பாமல் இருக்கலாமே. சசியை நீ நடத்திய முறைக்கு வேறு பெண்ணாயிருந்தால் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கமாட்டாள்,'' என்றார் அன்னை.

கேட்டிருந்த இருவரில் அதிகமாகத் தூக்கிவாரிப் போட்டது சசிக்கா... சியாமுக்கா என்று சொல்வது வெகு கடினம்.

அடிபட்டாற் போலச் சசியை வெறித்தான் சியாம்.

அந்தப் பார்வையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல், ''அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை அம்மா. நான் மறந்து கூடப் போனேன்,'' என்றாள் சசி.

''ஆனால் குழந்தையை விட்டுச் சசி பிரிந்திருக்க மாட்டாளே.''

''நானும் அப்படித்தான்,'' என்றான் சியாம்.

ஆச்சரியமாகப் புருவங்களை உயர்த்தி, ''சசிக்குத்தான் பால் ஊட்டி வளர்த்த பாசம். உனக்கு என்னப்பா?'' என்று வினவினார் தாயார்.

மறுக்காமல் ஆத்திரப்படாமல் சியாம் பொறுமையாகப் பதில் சொல்வது சசிக்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. இப்போது சொன்னாள்.

''இதை எப்படி என்று சொல்வது? நேற்று அவனை முதல் முதலாகப் பார்த்ததுமே தன் அசைவுகளால் அவன் தன் இனிய தாயைத்தான் நினைவுபடுத்தினாள். அதே நேர் பார்வை அவனிடமும். அந்தக் கணத்திலேயே என் பிள்ளையின் இளமைப் பருவத்தில் மூன்று ஆண்டுகளை நான் இழந்து விட்டேன் என்பதை வருத்தத்துடன் உணர்ந்தேன்,'' என்றாள் அவன் உண்மையான வருத்தத்துடன்.

கூடவே, ''எங்கள் குழந்தை இறக்கவே இல்லை என்பது போல ஓர் எண்ணம், எப்படியும் சசியின் குழந்தை என்னுடையதுதானே!'' என்றான் தெளிவுடன்.

''அந்த நினைப்பு இருந்தால் எல்லாம் சரிதான். ஆனால் நீயும் கதிரைச் சட்டப்படி தத்து எடுத்துக் கொள்ள

வேண்டியது இருக்கும். முதலில் என்று எழுந்தார்.

பொதுப்படையாக, ''வருகிறே விட்டுக் கிளம்பினார்..

28

அன்னை திடீரெ கலக்கத்துடன் எழுந்தாள் ஆனால் அவளுக்கு எட்டில் விரைவாகத் தாயின் முன்

''அம்மா!'' என்று தன் ஆழ்ந்த அவரை அழைத்தான். ''அம்ம உங்களோடு பழகும் பாக்கியத்த மீண்டும் அந்த சுகம் கிடைக்க இரு மூடனும்கூட. இன்று என் பிழை கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். அம்மா, த வந்து நம் வீட்டில் வாழ்ந்து நம் குடு செய்யுங்கள் அம்மா!'' என்று தாயி நீள விழுந்தான்.

அவ்வளவு நேரம் யாரோ போல பேசிக் கொண்டிருந்த அன்னை அ

அப்படியே தரையில் அமர்ந்து, மடியில் அணைத்து, ''சியாம், கண்ணீரால் மகனைக் குளிப்பாட்டி

இந்தத் தாய்மை உணர்வில் விடுதலையே இல்லையா அல்லது

வியப்புடன், பிரமிப்புடன் பா அங்கிருப்பது தவறு என்று உணர் பின்புறமாய் மெல்ல நழுவினாள்.

ஆனால் தோட்டத்திற்குள் சென் கண்களிலும் நீர் பெருகிச் சொரிவ

என்னதான் மனம் நெகிழ் சென்னைக்குச் செல்லத் தேவயி ச

''என் உலகம் இது என்றே ஆகிவிட்டது சியாம்! இனி இந்த ஆசிரமத்துக்கு வெளியே என்னால் நிம்மதியுடன் வாழ இயலாது. சென்னை என்ன அதிக தூரமா? நினைத்தால் நீயும் சசியும் கதிரோடு மாதம் ஒருமுறை இங்கு வந்து போவது கடினமல்ல. ஆனால் எனக்காக என்று நீ ஏதேனும் செய்ய நினைத்தால்...'' என்று நிறுத்தினார்.

''எதுவானாலும் சொல்லுங்கள் அம்மா! கண்டிப்பாகச் செய்கிறேன். ஆசிரமத்தை விரிவு படுத்தப் பணம் வேண்டுமா?'' என்று தானாக ஊகித்துச் சொன்னாள்.

அன்னையின் முகம் மலர்வதைக் கண்டதும், ''அதுவே தானாம்மா? எவ்வளவு வேண்டும்? ஐம்பதினாயிரம்... ஒரு லட்சம் போதுமா அம்மா? அல்லது நீங்கள் விரும்புகிற மாதிரி எல்லாம் பிளான் தயார் பண்ணுங்கள்! லட்சத்துக்கு மேலேயே ஆனாலும் பரவாயில்லை அம்மா!'' என்று ஆயிரம் முறை அம்மா அம்மா என்று அழைத்துப் பேசினாள்.

பேசவும் சக்தியற்றுப் போய் மகளின் தலையைத் தொட்டு ஆசீர்வதித்தார் தாயார்.

சென்னையை நெருங்க நெருங்கச் சசிக்கு லில்லியின் ஞாபகம் வெகுவாக வந்தது.

ஆனால் அவளைப் பற்றிச் சியாமிடம் கேட்க இன்னமும் பயமாக இருந்தது. நல்ல நாளிலேயே லில்லியிடம் அவனுக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் கிடையாது. பிறகோ ஒரு வெறுப்பு மட்டும்தானே.

நேசம் காரணமாக மனைவியின் பிழைகளை மன்னித் திருக்கலாம். ஆனால்...

இரண்டு முறை கணவன் முகத்தை லேசாகப் பார்த்து விட்டுப் பேசாமலே திரும்பி விட்டாள் சசி.

''லில்லி எப்படி இருக்கிறாள் என்று தெரிய வேண்டாமா சசி?'' என்று தானாகவே கேட்டான் சியாம்.

''.....''

''கேட்க ஆசைதான்! ஆனால் பழையபடி வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறிவிடுமோ என்ற பயமும் வேறு! அப்படித்

தானே?'' கேலி போலப் பேசி
வருத்தமும் தொனிப்பதைச் சசி
''நான் கேளாமலே நீங்கள்
நினைத்தேன்,'' என்று முறுவலித்
அவன் முகமும் மலர்ந்தது.
அல்லது அதை ஒட்டின மாதமோ.
டைம். நேற்று அங்கே வருமுன்
அவரை ஒரு மாதிரியாகக் கிள
லேசாகச் சிரித்தான்.
''எப்படி?'' என்றாள் சசி விய
''ஒரு புராஜக்டில் மேனேஜ
நம்பிக்கையான நிறமைசாலியா
குணாளனின் விலாசம் கொடுங்க
என்று கேட்க வேண்டும் என்றேன்.
விட்டது. பிறகு, 'பாவம், அவன் ம
என்றேனா? உடனே கிளம்பி விட்
என்று நகைத்தான்.
சசியும் கூடச் சேர்ந்து சிரித்த
லில்லியிடம் பிரியம் அதிகம்
சொந்து என்று வந்து விட்டால்
பிடிப்பார். 'ஒன் வே ட்ராபிக் மூ
என்று விவரித்தாள்.
''அப்படித்தான் நானும்
அவருக்கும்தான் வேறு யார் இ
சியாம். சிறு பரிவுடன், ''நாளை
மூவரும் போகலாம்,'' என்றான்.
அன்றிரவில் கதிர் உறங்கிய
சியாம். ''உன் அறையில் டிரஸ்
சேலை வைத்திருக்கிறேன் சசி.
வா,'' என்றான்.
புரியாமல் அவன் முகத்தை ஏ

அவள் மேலே பேசாமல், தலையை மட்டும் அசைக்கவும், வேறு எதுவும் கேளாது தன் அறைக்குச் சென்றாள்.

சேலையைக் கவரிலிருந்து வெளியே எடுத்துப் பிரித்தாள். இளம் சிவப்பு நிற உடலும் பச்சை நிறத்தில் சரிகை இழையோடிய கரையுமாக...

'காதலுக்கு இளம் சிவப்பு! கருணைக்குப் பச்சை நிறம்!' என்று தன் குரலே தன் காதுகளில் முணுமுணுப்பது போல உணர்ந்தாள் சசி. நெஞ்சு நெகிழச் சேலையை அணிந்து கொண்டு கணவனிடம் சென்றாள்.

''சசி...'' என்று அவள் கைகளைப் பற்றினான் சியாம்.

''நான் நேற்று அங்கே வந்தபோதுகூட உன் தவறுகளை மன்னித்து உன்னை அழைத்து வருவதாக எண்ணித்தான் வந்தேன். ஆனால் அம்மா சொன்ன பிறகுதான், உன் நிலையிலிருந்து எண்ணிப் பார்க்கும்போதுதான், சசி, மன்னிப்புக் கோரும் தகுதிகூட எனக்கு இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். சசி, உனக்கு நான் செய்ததெல்லாமே கொடுமைதானே சசி. என் பிழைகளை எல்லாம் சசி, நீ தயவு செய்து மன்னிப்பாயா? ப்ளீஸ் சசி...'' என்று தன் ஆழ்ந்த குரலில் மெய்யான வருத்தம் மிகுதியாக ஒலிக்க அவன் கேட்டபோது சசி மனம் கசிந்து உருகிப் போனாள்.

கண்ணில் நீருடனும் உதடுகளில் முறுவலுடனுமாகத் தலையை உயர்த்தி அவனுடைய கன்னத்தில் தன் பட்டான இதழ்களை ஒற்றி எடுத்தாள்.

அவள் தன் கவர்க்கத்தை இறுக அணைத்துக் கொண்டான் இனி ஒரு போதும் கை நழுவ விடப் போவதே இல்லை என்பது போல.